

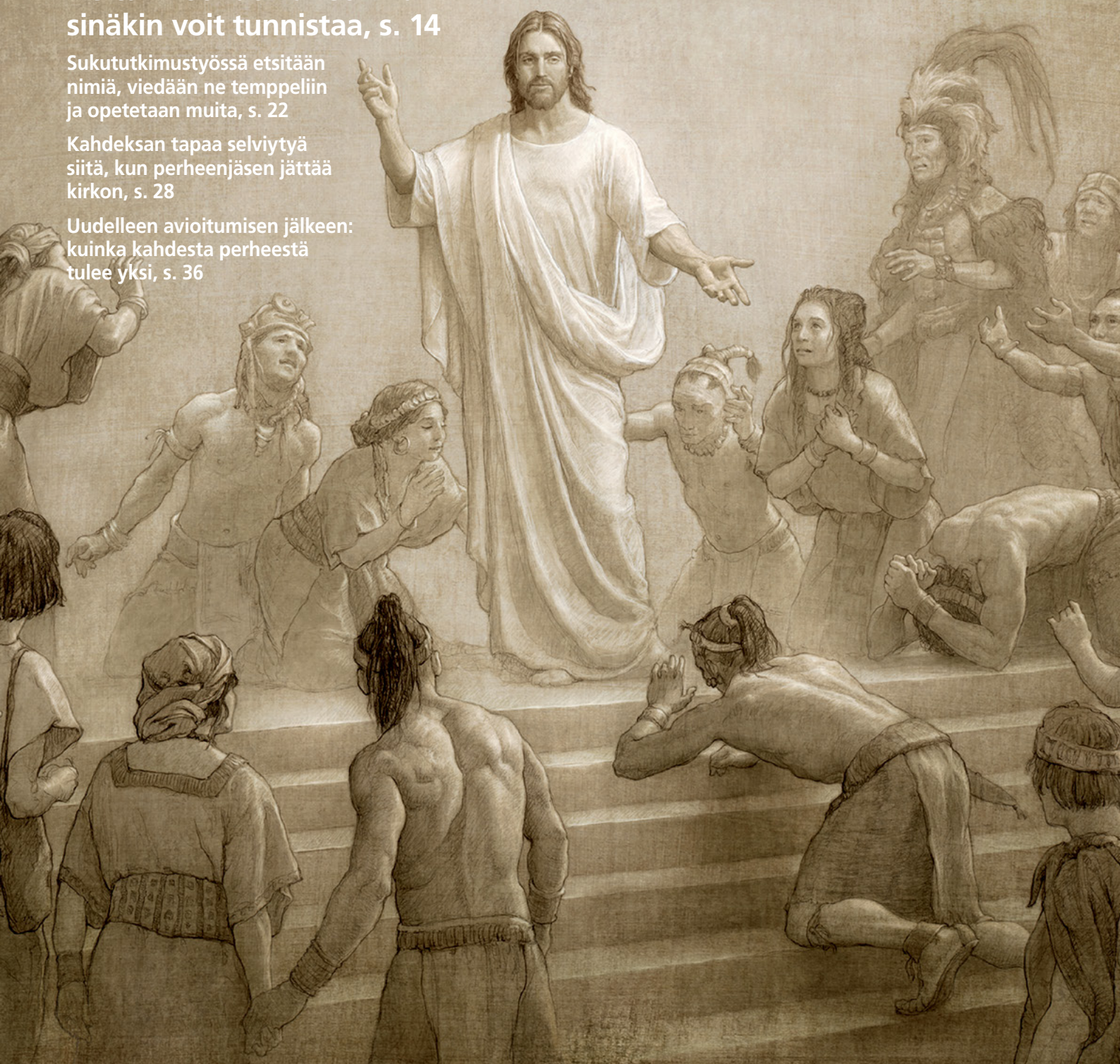
Liahona

**He tunnistivat Hänet – näin
sinäkin voit tunnistaa, s. 14**

Sukututkimustyössä etsitään
nimiä, viedään ne temppeliin
ja opetetaan muita, s. 22

Kahdeksan tapaa selviytyä
siitä, kun perheenjäsen jättää
kirkon, s. 28

Uudelleen avioitumisen jälkeen:
kuinka kahdesta perheestä
tulee yksi, s. 36

*”Tiedätkö sen puun tarkoituksen, jonka isäsi näki?
Ja minä vastasin hänelle sanoen: Kyllä, se on
Jumalan rakkaus, joka leviää kaikkialle ihmislasten
sydämiin; sen vuoksi se on kaikkein haluttavinta.”*

1. Nefi 11:21–22

SANOMAT

- 4 Ensimmäisen presidenttikunnan sanoma: Laskeutukaa turvallisesti turbulenssista huolimatta**
Presidentti Dieter F. Uchtdorf
- 7 Kotikäyntiopetussanoma: Avioliitto on Jumalan säättämä**

ERIKOISARTIKKELIT

- 14 Pitäkää kiinni rautakaiteesta**
Vanhin Daniel L. Johnson
Tiellä elämän puulle on neljä ryhmää. Mihin ryhmään sinä haluat kuulua?

- 18 Mormonin ihmeellinen kirja**
John L. Sorenson
Arvostat Mormonin kirjaa entistä enemmän, kun ymmärrät, mitä haasteita Mormon koki sitä kirjoittaessaan.

- 22 Iloa sukututkimustyöstä**
Vanhin Quentin L. Cook
Varjelemme jumalallista päämääräämme, kun asetamme perheen ja sukututkimustyön etusijalle elämässämme.

- 28 Kun oma lapsi jättää kirkon**
Robin Zenger Baker
On tuskallista, kun joku perheenjäsenistä jättää kirkon. Näistä ideoista voi olla apua.

- 32 Sopusointuisen ryhmäkeskustelun johtamisesta**
Dustin West
Näitä periaatteita hyödyntämällä voit tehdä evankeliumiaiheista keskusteluista oppimisen sinfonioita.

- 36 Uudelleen avioituminen: kärsivällisyyden ja rakkauden täyttämä seikkailu**
Heidi Eljarbø Morrell Andersen
Kahden perheen yhteen liittäminen vaatii kaksinkertaisen määrän rakkautta ja kaksinkertaisen annoksen kärsivällisyyttä.

OSASTOT

- 8 Lokakuun 2015 konferenssin muistikirja**
- 10 Me puhumme Kristuksesta: Annoin anteeksi entiselle aviomiehelleni**
Julkaistaan nimettömänä
- 12 Pohdintoja: Santolpuun opetus**
Irene Taniegra
- 13 Palvelemme kirkossa: Me päätimme palvella**
Irmgard Meissner
- 40 Myöhempien aikojen pyhien kertomaa**
- 80 Kunnes taas kohdataan: Todellista suuruutta**
Presidentti Howard W. Hunter

KANNESSA

Edessä: Kuvitus Joseph Brickey.
Kansilehden sisäsivu: Valokuva Kevron2001/
iStock/Thinkstock. Takakannen sisäsivu:
Valokuva Cody Bell.

44 Mitä Mormonin kirja voi opettaa meille onnellisuudesta?

Hank R. Smith

On olemassa selkeät ohjeet, joita voimme noudattaa löytääksemme todellista onnea.

50 Miksi instituutin päättötodistuksella on väliä

Matthew Porter Wilcox

Neljä uutta kulmakivikurssia auttavat nuoria aikuisia syventämään uskoaan.

52 Juliste: Uskalla unelmoida

53 Uskonne ei vahvistu sattumalta

Vanhin Neil L. Andersen

54 Minun heräämöni

Sara N. Hall

Elämäni vaikeimmasta vuodesta tuli elämäni paras vuosi.

56 Tulevaisuutesi: loistava, suunnitelman mukaan

Voit aloittaa menestyksekkään tulevaisuuden luomisen jo tänään!

60 Pyhän Hengen antama apu

Vanhin Chi Hong (Sam) Wong

Professori oli merkinnyt jokaisen opiskelijan vastauksen automaattisesti vääräksi, mutta minun vastaukseni olikin oikein Pyhän Hengen antaman avun ansiosta.

62 Kysymys ja vastaus

"Muutamien ystäväieni mielestä kirkossa käyminen on ajantuhlausta. Kuinka voin auttaa heitä näkemään, että se voi olla suuri siunaus?"

64 Vastauksia kirkon johtajilta: Kuinka löytää iloa

Vanhin Dallin H. Oaks

65 Lähetystyökokemukseni, joka oli vähällä jäädä saamatta

Anne Laleska

En ollut ajatellutkaan kutsua Brenda kirkkoon ennen kuin joku toinen kutsui hänet omaan kirkkoonsa.

66 Vastauksia apostoliilta: Kuinka voin tehdä sunnuntaista erityisen päivän?

Presidentti Russell M. Nelson

67 Laulu: Jos kuuntelen sydämelläni

Sally DeFord

68 Rohkeita lapsia: Tasovaatimuksista kertominen

Hilary Watkins Lemon

70 Todistuksen aarre

Leonardo Rodrigues

Sabrina sai tietää, että hänen todistuksensa aarre kasvaa, kun hän jakaa sen muiden kanssa.

72 Pyhiä kirjoituksia vanhasta ja uudesta maailmasta

Yhdistä toisiinsa Mormonin kirjan kohdat ja profeetat eri puolilta maailmaa.

74 Mormonin kirjan sankari: Enos rukoili usein

75 Minä osaan lukea Mormonin kirjaa

76 Mormonin kirjan kertomuksia: Nefin perhe ylittää valtameren

79 Väriyssivu: Perheemme on erityinen

Katsopa, löydätkö tähän numeroon piilotetun Liahonan. Vihje: Ota esiin puutyökalu.

HELMIKUU 2016, 68. VUOSIKERTA, NUMERO 2 LIAHONA 13282 130

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon kansainvälinen julkaisu

Ensimmäinen presidenttikunta: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Kahdentoista apostolin koorumi: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund

Vastaava päätoimittaja: Joseph W. Sitati

Vastaavat apulaispäätoimittajat: James B. Martino, Carol F. McConkie

Neuvojat: Brian K. Ashton, Randall K. Bennett, Craig A. Cardon, Cheryl A. Esplin, Christoffel Golden, Douglas D. Holmes, Larry R. Lawrence, Carole M. Stephens

Toiminnanjohtaja: David T. Warner

Operatiivinen johtaja: Vincent A. Vaughn

Kirkon lehtien johtaja: Allan R. Loyborg

Liiketoiminnan johtaja: Garff Cannon

Päätoimittaja: R. Val Johnson

Apulaispäätoimittaja: Ryan Carr

Julkaisuavustaja: Megan VerHoef

Toimittajat: Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D. Flittan, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt, Jill Hacking, Charlotte Larcabal, Mindy Anne Leavitt, Michael R. Morris, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Marissa Widdison

Vastaava taiteellinen johtaja: J. Scott Knudsen

Taiteellinen johtaja: Tadd R. Peterson

Suunnittelu: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie M. Bentley, C. Kimball Bott, Tom Child, Nate Gines, Colleen Hinckley, Eric P. Johnson, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Aineettoman omaisuuden koordinaattori:

Collette Nebeker Aune

Tuotantopäällikkö: Jane Ann Peters

Tuotanto: Connie Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Katie Duncan, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Painatuksen valmistelu: Jeff L. Martin

Painatusjohtaja: Craig K. Sedgwick

Levikkijohtaja: Stephen R. Christiansen

Kotimaansivut:

Irina Rihiokski

Siltapellonkuja 2 L 110

00740 HELSINKI

Puhelin: 044 343 4424

Sähköposti: irina.rihiokski@gmail.com

Jakelu:

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

MSR Filialen

Sveagatan 8 A, 44132 Alingsås, Sverige

Tilastiedot:

Tilaukset ja osoitteenmuutokset tehdään asiakaspalveluun:

Puhelinnumero: +46 (0) 8500 655 20

Sähköposti: rcstockholm@ldschurch.org

Verkkotilaukset: store.lds.org

Vuosittaisuhinta: 7,50 €

Toimittakaa käsikirjoitukset ja tiedustelut verkossa

osoitteessa liahona.lds.org tai postitse osoitteella

Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City,

UT 84150-0024, USA tai sähköpostitse osoitteeseen

liahona@ldschurch.org.

Liahona (Mormonin kirjan sana, joka tarkoittaa 'kompassia' tai 'suunnannäyttäjää') ilmestyy albanian, armenian, bulgarian, cebun, englannin, espanjan, fidžin, hollannin, indonesian, islannin, italian, japanin, khmerin, kiinan (sekä tavallisin että yksinkertaistettu kirjoitusmerkein), kiribatian, korean, kreikan, kroaatin, latvian, liettuan, malagasian, marshallin, mongolian, norjan, portugalil, puolan, ranskan, romanian, ruotsin, saksan, samoan, sloveenin, suomen, suahilin, tagalogin, tahitin, tanskan, thain, tongan, tšekin, ukrainan, unkarin, urdun, venäjän, vietnamin ja viron kielellä. (Ilmestymiskerrat vaihtelevat kielittäin.)

© 2016 Intellectual Reserve, Inc. Kaikki oikeudet pidätetään.

Printed in the United States of America.

Liahonan tekstiä ja kuva-aineistoa saa kopioida satunnaiseen epäkaupalliseen käyttöön kirkossa tai kotona. Kuva-aineistoa ei kuitenkaan saa kopioida, mikäli se kielletään kuvituksen lähdemerkinnässä. Tekijänoikeutta koskevat kysymykset tulee lähettää osoitteeseen: Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; sähköposti: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

February 2016 Vol. 68 No. 2. LIAHONA (USPS 311-480)

Finnish (ISSN 1522-9181) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Perheiltaideoita

Tässä numerossa on artikkeleita ja toimintoja, joita voidaan käyttää perheillä. Seuraavana on kaksi esimerkkiä.

”Iloa sukututkimustyöstä”, s. 22: Vanhin Cook kehottaa meitä aloittamaan sukututkimustyön pitämällä ”sukupuutapaamisen”. Voitte käyttää perheillassanne apuna sivustoa FamilySearch.org kirjatessanne muistiin tietoja, kertomuksia ja valokuvia suvustanne. Vanhin Cook lupaa, että ”jos katsoitte ajan ja kuolevaisuuden rajojen tuolle puolen ja autatte niitä, jotka eivät voi auttaa itseään, saatte siunauksena perheellenne enemmän läheisyyttä ja iloa sekä Hänen uskollisille palvelijoilleen luvattua jumalallista varjelua”.

”Todistuksen aarre”, s. 70: Kun Sab-rina ymmärtää, että hänen todistuksensa on aarre, hän haluaa jakaa sen kaikkien kanssa. Voit auttaa perhettäsi ymmärtämään omaa ”todistuksen aarrettaan” keskustelemalla siitä, miksi he rakastavat Jeesuksen Kristuksen evankeliumia, mitä se saa heidät tuntemaan tai kuinka se näkyy heidän päivittäisessä elämässään. Voisit pyytää jokaista kirjoittamaan muistiin tai nauhoittamaan vastauksensa oheisiin kysymyksiin. Voit halutessasi pyytää jokaista valitsemaan tällä viikolla jonkun, jonka kanssa he voivat jakaa todistuksen aarteensa.

OMALLA KIELELLÄSI

Liahona ja muuta kirkon aineistoa on saatavana monella kielellä osoitteessa languages.lds.org.

Osoitteesta facebook.com/liahona.magazine löydät perheiltaideoita, apua sunnuntain oppiaiheisiin sekä innoittavia sanomia, joita voit jakaa ystävien ja perheen kanssa. (Facebook-sivu on vain englanniksi, espanjaksi ja portugaliksi.)

AIHEITA TÄSSÄ NUMEROSSA

Numerot tarkoittavat sivua, jolta artikkeli alkaa.

Avioliitto, 7, 36
Esimerkki, 62, 68, 80
Ilo, 22, 44, 64

Instituutti, 50

Jeesus Kristus, 4, 10,
12, 14

Jumalanpalvelus, 62, 66

Kuuliaisuus, 12, 44, 64, 68

Kärsivällisyys, 12, 36

Lepopäivä, 62, 66

Lähetystyö, 13, 40, 41, 42,
65, 68, 70

Mormonin kirja, 14, 18,
43, 44, 60, 70, 72, 74,
75, 76

Opettaminen, 32

Palveleminen, 13, 66,
68, 80

Perhe, suku, 7, 22, 36, 41,
44, 66, 79

Pyhien kirjoitusten tutki-
minen, 10, 14, 54

Pyhä Henki, 32, 60, 65

Pyhät kirjoitukset, 10, 14,
18, 72

Rakkaus, 10, 36

Rukous, 28, 54, 74

Sukututkimus, 22

Temppelityö, 13, 22, 28,
44, 54

Todistus, 40, 43, 70

Toivo, 28, 54

Työ, 44, 56

Usko, 4, 12, 28, 41, 54, 64

Valmistautuminen, 56

Vastoinkäymiset, 4, 10,
12, 28, 54

Viisauden sana, 68

**Presidentti
Dieter F. Uchtdorf**

toinen
neuvonantaja
ensimmäisessä
presidenttikunnassa

LASKEUTUKAA TURVALLISESTI TURBULENSSISTA HUOLIMATTA

Jokin aika sitten vaimoni Harriet ja minä olimme lentokentällä katsomassa valtavien lentokoneiden laskeutumista. Oli tuulinen päivä, ja rajut tuulenpuuskat pieksivät lähestyviä lentokoneita saaden ne heittelehtimään ja tärisemään niiden laskeutuessa.

Tarkkaillessamme tätä luonnon ja koneiden välistä kamppailua muistelin omaa lentokoulutustani ja siellä oppimiani periaatteita – joita myöhemmin opetin muille koulutuksessa oleville lentäjille.

”Älä taistele ohjaimia vastaan turbulenssin aikana”, minulla oli tapana kertoa heille. ”Pysy rauhallisena äläkä ylireagoi. Pidä katse kiinnitettynä kiitoradan keskiviivaan. Jos joudut poikkeamaan halutusta lähestymissuunnasta, korjaa suuntaa nopeasti mutta hallitusti. Luota lentokoneesi suorituskykyyn. Ohjaa konetta, kunnes turbulenssi laantuu.”

Kokeneet lentäjät ymmärtävät, etteivät he aina voi kontrolloida ympärillään tapahtuvia asioita. He eivät noin vain voi napsauttaa turbulenssia pois päältä. He eivät voi saada sadetta tai lumipyryä katoamaan. He eivät voi saada tuulta laantumaan tai muuttamaan suuntaa.

Mutta he ymmärtävät myös, ettei turbulenssia tai kovaa tuulta pidä pelätä – eikä etenäkään lamaantua niiden johdosta. Vähemmän ihanteellisissa olosuhteissa laskeutuminen tapahtuu turvallisesti niin, että

pysytään mahdollisimman oikeassa suunnassa ja oikealla liukupolulla.

Katsellessani, kuinka lentokone toisensa jälkeen valmistautui laskeutumaan, ja muistelllessani lentäjän vuosinani oppimiani periaatteita pohdiskelin, olisiko tässä jokin päivittäiseen elämäämme soveltuva opetus.

Emme voi aina vaikuttaa myrskyihin, joita elämä tuo tiellemme. Joskus asiat eivät vain suju mielemme mukaisesti. Pettymyksen, epäilyksen, pelon, surun tai stressin turbulenssit voivat ravistella ja heitellä meitä.

Silloin on helppo juuttua kaikkeen siihen, missä on vikaa, ja keskittää ajatuksemme omiin ongelmiimme. Tunnetta houkutusta keskittyä koettelemuksiimme sen sijaan, että keskittyisimme Vapahtajaan ja todistukseemme totuudesta.

Se ei kuitenkaan ole paras tapa suunnistaa elämämme haasteiden läpi.

Aivan kuten kokenut lentäjä keskittyy myrskyn sijaan kiitoradan keskiliinjaan ja oikeaan kosketuskohtaan, meidänkin tulisi keskittyä uskomme keskipisteeseen – Vapahtajaamme, Hänen evankeliumiinsa ja taivaallisen Isämme suunnitelmaan – sekä omaan perimmäiseen tavoitteeseemme – turvalliseen paluuseen taivaalliseen määränpäähämme. Meidän tulisi turvata Jumalaan ja keskittää ponnistelumme opetuslapseuden polulla pysymiseen.

Meidän tulisi pitää silmämme, sydämemme ja mieleemme keskittyneinä elämään sillä tavalla, jonka tiedämme oikeaksi.

Se, että osoitamme uskomme ja luottamuksemme taivaalliseen Isään pitämällä ilomielin Hänen käskynsä, johtaa meidät onneen ja kirkkautteen. Ja jos pysymme sillä tiellä, pääsemme minkä tahansa turbulenssin

läpi – riippumatta siitä, kuinka voimakkaalta se kenties näyttää – ja palaamme turvallisesti taivaalliseen kotiimme.

Olipa taivas yllämme seesteinen tai uhkaavien pilvien peitossa, Jeesuksen Kristuksen opetuslapsina me tavoittelemme ensiksi Jumalan valtakuntaa ja Hänen vanhurskauttaan tietäen, että kun teemme niin, saamme lopulta

kaiken muunkin tarvitsemamme (ks. Matt. 6:33).

Kuinka tärkeä elämän opetus!

Mitä enemmän me pakonomaisesti keskitymme vaikeuksiimme, kamppailuihimme, epäilyksiimme ja pelkoihimme, sitä vaikeammiksi asiat voivat muodostua. Mutta mitä enemmän keskitymme lopulliseen taivaalliseen määränpäähämme ja siihen iloon, jonka opetuslapsuuden polulla kulkeminen antaa – kun rakastamme Jumalaa ja palvelemme lähimmäisiämme – sitä todennäköisemmin voimme menestyksellisesti selviytyä huolten ja turbulensien ajoista.

Rakkaat ystävät, huolimatta siitä, kuinka rajusti kuolevaisuuden tuulet ulvovatkaan ympärillämme, Jeesuksen Kristuksen evankeliumi tarjoaa aina parhaan tien turvalliseen laskeutumiseen taivaallisen Isämme valtakunnassa. ■

TÄMÄN SANOMAN OPETTAMINEN

Presidentti Uchtdorf neuvoo, että meidän ”tulisi turvata Jumalaan ja keskittää ponnistelumme opetuslapsuuden polulla pysymiseen”. Voisit kysyä niiltä, joita opetat, kuinka he ovat pysyneet keskittyneinä ”lopulliseen taivaalliseen määränpäähämme ja siihen iloon, jonka opetuslapsuuden polulla kulkeminen antaa” silloin, kun heillä on ollut koettelemuksia. Voisit kehottaa heitä miettimään tapoja, joilla he voivat vaikeina aikoina keskittyä todistukseensa ja Kristukseen. Kehota heitä myös päättämään rukoillen, kuinka he voivat toteuttaa elämässään ainakin yhden noista ajatuksista.

Todistukseni perusta

Jennifer Weaver

Kun olin 16-vuotias, eräs ystäväni tuli käymään kotonamme lähetyssaarnaajien kanssa. Kuukauden sisällä ensimmäisen keskustelun jälkeen olin saanut selkeän vastauksen kaikkiin kysymyksiini. Tunsin Pyhän Hengen todistavan palautuksen sanomien totuudesta. En ollut koskaan tuntenut mitään sen kaltaista, ja tiesin, että se kaikki oli totta.

Sain kuitenkin kokea enemmän torjumista ja vastustusta kuin koskaan ennen. Tunsin olevani yksin, väsynyt ja hämmentynyt. Jos olin tekemässä oikein, miksi kohtasin niin paljon vastoinkäymisiä? En voinut ymmärtää, kuinka koettelemukseni olisivat minun parhaakseni. Lähetyssaarnaajat opettivat minulle, että voisin paastota ja rukoilla, jopa keskellä koulupäivää. Kun tilanne muuttui kestävämmäksi,

vuodatin sydämeni tunteita ja sain siinä samassa Hengen tuomaa lohtua.

Kastettani edeltänyt viikko oli täynnä koettelemuksia. Esimieheni uhkasi antaa minulle potkut, ellen peruuttaisi kastetilaisuuttani ja toimisi työtoverini sijaisena, päädyin sairaalaan munuais kivien vuoksi, ja vanhempani pysyivät minua lähtemään pois kotoa. Koska oli niin monia asioita, joihin en voinut vaikuttaa, saatoin vain kääntyä Herran puoleen.

Joka ikinen noista koettelemuksista *koitui lopulta* edukseni. Ne auttoivat minua oppimaan evankeliumin oppeja, jotka antoivat minulle todistukseni perustan.

Kirjoittaja asuu Idahossa Yhdysvalloissa.

LAPSILLE

Hän johdattaa meidät kotiin

Kun me noudatamme Jeesuksen Kristuksen esimerkkiä, olemme kuin suoralla polulla, joka johtaa Hänen luokseen! Me voimme olla turvassa ja iloisia, ihan kuin lentokone, joka laskeutuu turvallisesti kiitoradalle. Ohjaa lentokone labyrintin läpi takaisin kiitoradalle!

Tutki tätä aineistoa rukoillen ja pyri ottamaan selville, mitä sinun pitäisi siitä käsitellä. Kuinka asiakirjan ”Perhe – julistus maailmalle” ymmärtäminen lisää uskoasi Jumalaan ja on siunausena niille, joista huolehdit kotikäyntiopettajana? Lisää tietoa on osoitteessa reliefsociety.lds.org.

Avoliitto on Jumalan säätämä

Profeetat, apostolit ja johtohenkilöt julistavat edelleen ”juhla-lisesti, että avoliitto miehen ja naisen välillä on Jumalan säätämä ja että perhe on keskeisellä sijalla Luojan suunnitelmassa”¹.

Vanhin D. Todd Christofferson kahdentoista apostolin koorumista on sanonut: ”Perhe, joka on rakennettu miehen ja naisen väliselle avoliitolle, luo parhaat olosuhteet, joissa Jumalan suunnitelma voi menestyä – –.

Emme me eikä kukaan muukaan kuolevainen voi muuttaa tätä avoliiton jumalallista järjestystä.”²

Bonnie L. Oscarson, Nuorten Naisten ylijohtaja, on sanonut: ”Jokainen voi aviosäädystään tai lastensa lukumäärästä riippumatta olla perhejulistuksessa kuvatun Herran suunnitelman puolustaja. Jos se on Herran suunnitelma, sen tulee olla myös meidän suunnitelmamme!”³

Vanhin Christofferson jatkoi: ”Jotkut teistä eivät ole saaneet avoliiton siunausta syistä, joita ovat muun muassa kelvollisten mahdollisuuksien puute, samaan sukupuoleen kohdistuva viehtymys, fyysiset tai henkiset vammat tai yksinkertaisesti

pelko epäonnistumisesta – –. Tai olette kenties olleet naimisissa mutta tuo avoliitto on päättynyt – –. Jotkut teistä, jotka olette naimisissa, eivät saa lapsia – –.

Siitä huolimatta – – jokainen voi antaa panoksensa jumalallisen suunnitelman toteutumiseen kussakin sukupolvessa.”⁴

Pyhien kirjoitusten kohtia

1. Moos. 2:18–24; 1. Kor. 11:11; OL 49:15–17

VIITTEET

1. ”Perhe – julistus maailmalle”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 129.
2. D. Todd Christofferson, ”Miksi avoliitto, miksi perhe”, *Liahona*, toukokuu 2015, s. 52.
3. Bonnie L. Oscarson, ”Perhejulistuksen puolustajia”, *Liahona*, toukokuu 2015, s. 15.
4. D. Todd Christofferson, ”Miksi avoliitto, miksi perhe”, s. 52.
5. Larry M. Gibson, ”Fulfilling Our Eternal Destiny”, *Ensign*, helmikuu 2015, s. 21–22.
6. David A. Bednar, ”Avoliitto on olennainen osa Jumalan iankaikkista suunnitelmaa”, *Liahona*, kesäkuu 2006, s. 54.

Usko, perhe, auttaminen

Kertomuksia elävästä elämästä

Veli Larry M. Gibson, joka palveli aiemmin ensimmäisenä neuvonantajana Nuorten Miesten ylimmässä johtokunnassa, muistaa, kuinka Shirley, sittemmin hänen vaimonsa, sanoi:

”’Rakastan sinua, koska tiedän sinun rakastavan Herraa enemmän kuin minua.’ – –

Tuo vastaus iski suoraan sydämeeni. – –

[Ja] halusin hänen aina tuntevan, että rakastan Herraa enemmän kuin mitään muuta.”⁵

Vanhin David A. Bednar kahdentoista apostolin koorumista on opettanut: ”Herra Jeesus Kristus on avoliiton liitosuhteen keskipiste. [Ajatelkaa, että] Vapahtaja on sijoitettu – – kolmion kärkeen naisen ollessa toisessa alakulmassa ja miehen toisessa. Miettikää nyt, mitä tapahtuu miehen ja naisen väliselle suhteelle, kun he yksilöinä ja vakaasti tulevat Kristuksen luokse ja pyrkivät tulemaan täydelliseksi Hänessä (ks. Moroni 10:32). Lunastajan ansiosta ja kautta mies ja nainen tulevat lähemmäs toisiaan.”⁶

Mieti tätä

Kuinka minä henkilökohtaisesti ja vakaasti pyrin tulemaan Kristuksen luokse?

LOKAKUUN 2015 KONFERENSSIN MUISTIKIRJA

”Minkä minä, Herra, olen puhunut, sen olen puhunut, – – olipa se puhuttu minun omalla äänelläni tai minun palvelijoideni äänellä, se on sama” (OL 1:38).

Kun käyt läpi lokakuun 2015 yleiskonferenssin puheita, voit käyttää apuna näitä sivuja (sekä tulevien numeroiden Konferenssin muistikirjaa) tutkiessasi ja toteuttaessasi käytännössä elävien profeettojen ja apostolien sekä kirkon muiden johtohenkilöiden äskettäisiä opetuksia.

OPILLINEN KOHOKOHTA

Lepopäivän kunnioittaminen

”Lepopäivän kunnioittaminen on yksi vanhurskauden muoto, joka siunaa ja vahvistaa perheitä, liittää meidät Luojaamme ja lisää onnea. Lepopäivä voi osaltaan erottaa meidät siitä, mikä on turhanpäiväistä, sopimatonta tai moraalitonta. Se sallii meidän olla maailmassa mutta ei

maailmasta. – – Lepopäivän todellinen pyhittäminen on turva tämän elämän myrskyiltä. Se on myös merkki omistautumisestamme taivaalliselle Isällemme.”

Vanhin Quentin L. Cook kahdentoista apostolin koorumista, ”Tiptop ja Bristolin tyyliin: Olkaa temppelikelpoisia – hyvinä aikoina ja huonoina aikoina”, *Liahona*, marraskuu 2015, s. 41–42.

PROFEETALLINEN LUPAUS

Hän arvostaa palvelemistanne

”Olipa kutsumuksenne – – mikä tahansa, olette saattaneet toisinaan tuntea, ettei taivaallinen Isä ole ollut tietoinen teistä. Voitte rukoilla tietääksenne Hänen tahtonsa, ja kun teillä on vilpiton halu tehdä *mitä tahansa* Hän teiltä pyytää, niin te saatte vastauksen.

Taivaallinen Isä antaa teidän tuntea, että Hän tuntee teidät, että Hän arvostaa palvelemistanne ja että teistä on tulossa kelpollisia siihen Herran tervehdykseen, jonka haluatte niin kovasti kuulla: ’Hyvin tehty! Olet hyvä ja luotettava palvelija. Vähässä olet ollut uskollinen, minä panen sinut paljon haltijaksi. Tule herrasi ilojuhlaan!’ [Matt. 25:23.]”

Presidentti Henry B. Eyring, ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, ”Te ette ole työssä yksin”, *Liahona*, marraskuu 2015, s. 82.

Naimattomille aikuisille jäsenille

Seuraavassa on kolmen puhujan sanoja naimattomuudesta:

- ”Nykyisyys on *osa* iankaikkisuutta. Se ei ala vasta sitten kun kuolemme! Usko ja toivo avaavat silmäsi sille onnelle, joka on edessäsi.” – Presidentti Dieter F. Uchtdorf, ”Kesä isotäti Rosen luona”, s. 19.
- ”Yksi tuskallinen ahdinko on naimattomuus. Niiden, jotka kärsivät tästä tilanteesta, tulee muistaa, että Vapahtajamme kärsi myös tämänkaltaista tuskaa ja että sovituksensa avulla Hän tarjoaa voimaa kestää sen.”

– Vanhin Dallin H. Oaks, ”Jeesuksen Kristuksen sovituksen vahvistamina”, s. 63.

- ”Olkaa kärsivällisiä. Pankaa toivonne Herraan. Todistan, että Herra tietää hartaat toiveenne ja rakastaa teitä, koska olette uskollisia omistautuessanne Hänelle. Hänellä on suunnitelma teidän varallenne, olipa se sitten tässä elämässä tai seuraavassa. Kuunnelkaa Hänen Henkeään. – – Tässä elämässä tai seuraavassa Hänen lupauksensa täyttyvät.” – Vanhin Robert D. Hales, ”Tämän ajan haasteiden kohtaaminen”, s. 46.

HIENOJA KERTOMUKSIA KONFERENSSISTA

Mikä kiinnittääkään huomiomme paremmin kuin hieno kertomus? Seuraavassa on kaksi niistä monista kertomuksista, joita kerrottiin konferenssissa:

- Mitä Chloe ja hänen turvaistuimensa voivat opettaa meille rakkaudesta ja käskyjen pitämisestä? – Ks. Carole M. Stephens, ”Jos te rakastatte minua, te noudatatte minun käskyjäni”, s. 118.
- Millä tavoin me voimme Pablon isän lailla auttaa lapsiamme ymmärtämään evankeliumia? – Ks. Bradley D. Foster, ”Koskaan ei ole liian aikaista eikä koskaan liian myöhäistä”, s. 50.

Voit lukea, katsella tai kuunnella yleiskonferenssi-puheita osoitteessa conference.lds.org.

HERRAN TASOVAATIMUSTEN NOUDATTAMINEN

”Sisaret, Saatana on kohottanut meidän aikanamme Korihorin kaltaisen viirin – –. Mitä apuvälineitä hänellä on? Vietteleviä rakkausromaneja, television saippuasarjoja, naimisissa olevia naisia ja entisiä poikaystäviä, jotka ovat yhteydessä sosiaalisessa mediassa, ja pornografiaa. – – Me emme voi leikitellä Saatanan palavilla nuolilla ja välttyä palamiselta. – –

Kun katselemme, luemme tai koemme jotakin, mikä on taivaallisen Isämme tasovaatimusten alapuolella, se heikentää meitä. Riippumatta iästämme jos se, mitä me katsomme, luemme, kuuntelemme tai päätämme tehdä, ei vastaa Herran *Nuorten voimaksi* -kirjasessa antamia tasovaatimuksia, sulkekaa se, heittäkää se pois, repikää se ja paiskatkaa ovi kiinni.”

Linda S. Reeves, toinen neuvonantaja Apuhydistyksen ylimmässä johtokunnassa, ”Meille luvattujen siunausten arvoisia”, *Liahona*, marraskuu 2015, s. 10.

ANNOIN ANTEEKSI ENTISELLE AVIOMIEHELLENI

Julkaistaan nimettömänä

Se, että tutkin Kristuksen esimerkkiä rakkaudesta ja anteeksiannosta, auttoi minua selviytymään tuskasta, jota tunsin avioeroni jälkeen.

Kun huomasin olevani tuntemattomalla maaperällä edessäni avioero, jota en olisi halunnut, koin sellaista tuskaa ja torjutuksi tulemisen tunnetta, jota en ole koskaan aiemmin tuntenut. Olin puolivälissä viittäkymmentä, minun piti yksin kasvattaa teini-ikäiset lapseni aikuisiksi, hoitaa kokopäivätyöni ja maksaa asuntolainaa. Olin lamaannuksissa, uupunut ja huolestunut, mutta enimmäkseen tunsin käsittämättömintä tuskaa, mitä olen koskaan tuntenut.

Koska elämäni perustuu evankeliumiin ja haluan elää vanhurskaasti, tiesin, että minun oli annettava anteeksi entiselle aviomiehelleni. Tiesin, että oli tärkeää, etten arvostelisi häntä lasten kuullen, mutta kuinka pääsisin yli niistä torjutuksi tulemisen tunteista, jotka saivat minut haluamaan huutaa tuskasta?

Päivä toisensa jälkeen käännyin hädässäni pyhien kirjoitusten puoleen saadakseni Hengen johdatusta. Tutkin ututterasti päivin ja öin. Minun oli

saatava tietää, mitä voisin itse tehdä tässä oman elämäni vieraassa tienrityksessä, jotta noudattaisin Vapah-tajan esimerkkiä ja Hänen kutsuaan seurata Häntä.

Tutkiessani pyhiä kirjoituksia kirjoitin muistiin jokaisen Jeesuksen Kristuksen ominaisuuden, jota halusin kehittää omassa elämässäni. Kirjoitin muistiin opetuksia niistä kertomuksista ja vertauksista, joita Hän kertoi palvelutyönsä aikana kuolevaisuudessa. Panin merkille asioita, jotka puhuivat sydämelleni anteeksiannosta. Kirjoitin tunnollisesti

muistikirjaani Herran kokemista vastoinkäymisistä ja koettelemuksista sekä siitä, kuinka Hän voitti ne.

Ajan mittaan ymmärsin, että Hänen tuskansa olivat paljon pahempia kuin omani, ja silti Hän antoi anteeksi niille, jotka olivat loukanneet Häntä. Hän oli täydellinen esimerkki. Tuosta muistikirjasta, joka oli täynnä opetuksia Herran elämästä, tuli minulle suurenmoinen voiman lähde. Se oli elämänlankani. Hänen esimerkkiään noudattaen päätin kestää koettelemukseni mahdollisimman hyvin. Olin valmis menemään eteenpäin tuskani läpi.

ANTEEKSIANTO: EVANKELIUMIN YDIN

”Jeesuksen Kristuksen evankeliumin ydin on anteeksiantamuksen henki ja rakkaus ja myötätunto niitä kohtaan, jotka ovat kohdelleet meitä väärin. Me kaikki tarvitsemme sitä henkeä. Koko maailma tarvitsee sitä. Herra opetti sitä. Hän oli esimerkkinä siitä toisin kuin kukaan muu.”

Presidentti Gordon B. Hinckley (1910–2008), ”Teiltä vaaditaan, että te annatte anteeksi”, *Valkeus*, marraskuu 1991, s. 3.

Se toimi! Nyt, joitakin vuosia myöhemmin, olen onnekseni hyvissä väleissä entisen aviomieheni kanssa. Vaikka hän on mennyt uudelleen naimisiin, meidän suhteemme lastemme vanhempina on hyvä ja tuskaton. Kun noudatin Kristuksen esimerkkiä enkä arvostellut häntä, pääsin eroon tuskan ja torjutuksi tulemisen aiheuttamista kielteisistä tunteista. Minä osaan rakastaa!

Miten arvokkaan opetuksen sainkaan tämän rankan koettelemuksen aikana. Olen kiitollinen Vapahtajani täydellisestä esimerkistä. Hän on minun kallioni ja perustukseni. Enkä koskaan tunne olevani yksin. Minulla on Hänen rakkautensa, Hänen sovituksensa, Hänen täydellinen esimerkkinsä sekä rakkaan taivaallisen Isän rakkaus ja siunaukset. ■

KUINKA PYHIEN KIRJOITUSTEN TUTKIMINEN VOI AUTTAA MEITÄ KOETTELEMUSTEN HETKINÄ?

”Pyhien kirjoitusten kohdat voivat tynnyttää levotonta sielua antaen rauhaa ja toivoa sekä palauttaen luottamuksen omaan kykyyn voittaa elämän haasteet. Niillä on väkevä voima parantaa emotionaalisia haasteita, kun ihminen uskoo Vapahtajaan.” (Richard G. Scott, ”Pyhien kirjoitusten voima”, *Liahona*, marraskuu 2011, s. 6.)

Voisit tehdä samoin kuin tämä sisar teki selviytyäkseen koettelemuksestaan: tutki pyhiä kirjoituksia ja pane merkille Vapahtajan ja muiden uskollisten ihmisten ominaisuuksia. Heidän esimerkkinsä voivat auttaa sinua haasteissasi tai kysymyksissäsi. Jos tiedät aiheen, jota haluaisit tutkia – esimerkiksi ”kestäminen”, ”anteeksianto” tai ”kärsivällisyys” – Pyhien kirjoitusten oppaassa ehdotetaan useita pyhien kirjoitusten kohtia, joiden avulla pääset alkuun.

SANTOLPUUN OPETUS

Irene Taniegra

Me olemme paljolti samanlaisia kuin santolin hedelmät myrskyssä.

Kesäkuun 23. päivänä 2009 Filippiineillä koettiin hirmumyrsky. Sinä iltapäivänä alueellemme oli annettu vakava myrskyvaroitusta. Koko loppupäivän yöhön asti kuulimme jonkin hakkaavan kattoamme. Kun poikani kysyi, mikä se oli, kerroin hänelle sen olevan meidän santolpuumme, jota tuuli pieksi.

Kaduin, etten edellisenä päivänä ollut poiminut santolin makeita hedelmiä, kuten olin suunnitellut tekeväni. Mutta äitini oli sanonut, etteivät hedelmät olleet vielä kypsiä poimittaviksi.

Aamuvuodelta menin ulos katsoakseni puuta. Pelkäsin, että kaikki hedelmät olivat pudonneet maahan. En voinut nähdä ylös puuhun – ulkona oli yhä pimeää – mutta näin neljä pientä hedelmää eri puolilla takapihaamme.

Tunnin kuluttua menin taas tutkiin puuta. Ilokseni näin monien isojen, kellanvihreiden hedelmien riippuvan yhä oksilla. Kun noukin ylös ne maahan pudonneet, huomasin, että kahdessa niistä oli toisessa päässä ruskehtavia pilaantuneita kohtia. Kolmas oli mustien täplien tahraama, ja viimeinen oli epämuodostunut ja ruma.

Olin odottanut, että suuremmat ja painavimmat hedelmät olisivat pudonneet maahan; ne

olivat kaksi kertaa suurempia kuin maasta noukkimani hedelmät. Mutta siellä ne olivat: yhä turvallisesti kiinni puussa.

Ajatellessani tätä kokemusta päädyin siihen, että me olemme paljolti noiden kahdenlaisten santolin hedelmien kaltaisia – niiden, jotka putosivat, ja niiden, jotka pitivät kiinni. Mekin voimme pudota elämän koettelemusten tuulien piiskatessa meitä, jos emme pidä lujasti kiinni elämän puusta, Vapahatajamme Jeesuksesta Kristuksesta (ks. 1. Nefi 8:10; 11:8–9, 20–23).

Santolpuustamme pudonneet hedelmät olivat kasvitaudin heikentämiä, eivätkä ne kestäneet tuulessa. Puussa kiinni pysyneet hedelmät säilyivät, koska ne olivat terveitä ja vahvoja. Jos emme pidä itseämme

hengellisesti vahvoina ja terveinä – oppimalla pyhistä kirjoituksista ja elävien profeettojen sanoista, pitämällä käskyt, palvelemalla muita – mekin saatamme pudota vastustajan kootessa joukkonsa meitä vastaan.

Heti kun herkäät santolpuun hedelmät lakkasivat saamasta puusta voimaa, niiden kypsyminen lakkasi. Samalla tavalla heti kun me erkanemme Kristuksesta, tosi viinipuusta, meidän hengellinen edistymisemme lakkaa (ks. Joh. 15:1; 1. Nefi 15:15).

Toisinaan meidänkin täytyy taipua tuulessa. Koettelemukset kuuluvat kuolevaisuuteen, ja nöyrä henki auttaa meitä hyväksymään Jumalan tahdon vaikeina aikoina. Nöyryys auttaa meitä tekemään parannuksen synneistämme, antamaan anteeksi muille ja unohtamaan loukkaukset.

Nöyryyteen liittyy kärsivällisyys. Jos olemme kärsivällisiä koettelemuksissamme, jos pidämme kiinni uskostamme vähän pidempään, voimme saada haluamamme vastaukset.

Ennemmin tai myöhemmin Vapahataja tyynnyttää myrskyn. Rauha ja vapaus tulevat. Jos pysymme kuuliaisina ja uskollisina, mikään ei voi erottaa meitä Jumalan rakkaudesta (ks. Room. 8:38–39). ■

Kirjoittaja asuu San Josessa Filippiineillä.

ME PÄÄTIMME PALVELLA

Irmgard Meissner

Aviomieheni taisteli syöpää vastaan, mutta otimme epäröimättä vastaan kutsun palvella Frankfurtin temppelissä Saksassa.

Joulukuun 12. päivänä 1994 saimme puhelinoiton Salt Lake Citystä. Ystävällinen ääni kertoi meille, että presidentti Thomas S. Monson, joka palveli tuolloin toisena neuvonantajana ensimmäisessä presidenttikunnassa, halusi puhua kanssamme.

”Frankfurtin temppelin johtaja haluaisi kutsua sinut neuvonantajakseen ja vaimosi temppelinemännän apulaiseksi”, presidentti Monson sanoi aviomiehelleni Gerhardille. Sen jälkeen presidentti Monson ilmaisi mieheni terveyttä koskevan huolensa.

Gerhard oli taistellut jo 11 vuotta kroonista lymfaattista leukemiaa vastaan. Tästä haasteesta huolimatta Herra oli kutsunut meidät, joten annoimme epäröimättä myöntävän vastauksen.

Kun jätin työpaikkani valmistautuessani palvelemaan, esimieheni

kysyi: ”Voinko pitää sinut, jos korotan palkkaasi?”

”Et, meidän täytyy lähteä”, vastasin ja kerroin hänelle, että olimme luvanneet Herralle palvella lähetystyössä. ”Olimme suunnitelleet lähtevämme palvelemaan parin vuoden päästä, mutta en ole varma, onko mieheni silloin enää elossa.”

Kun Gerhard kävi rutiinitarkastuksessa vajaan kaksi viikkoa myöhemmin, lääkäri sanoi hänelle: ”Pysy täällä; olet vaarassa kuolla.”

Hänen tilansa oli huonontunut. Olimme järkyttyneitä emmekä voineet kuvitella, kuinka voisimme suorittaa saamamme tehtävän, mutta olimme täynnä uskoa, toivoa ja luottamusta. Annoimme kaiken Herran käsiin. Jos Hänellä oli meille tehtävä, Hän valmistaisi meille keinon toteuttaa sen.

Tammikuun 2. päivänä 1995 lähdimme lähetystyöhömmme. Ymmärsin yhtäkkiä, mistä luopuisin: äidistäni, lapsistani, lastenlapsistani, urastani, kodistani ja puutarhastani. Mutta seuraavana päivänä olimme tehtäväsämme Frankfurtin temppelissä, jossa pimeä yömmme muuttui kirkkaaksi uudeksi päiväksi. Kaikki arkinen stressi kaikkosi meiltä.

Tässä pyhässä paikassa oli rakautta, valoa, toivoa, iloa, luottamusta, lämpöä, turvaa, suojaa ja sitä rauhaa, jota meidän Vapahtajastamme säteilee. Siellä palvellessamme tapasimme ihania ihmisiä monista maista. Vaikka he puhuivat eri kieliä, meitä yhdisti rakkauden kieli. Olimme hyvin onnellisia palvellessamme temppelissä.

Temppelissä vallitseva henki ja Jumalan voima kannattelivat rakasta aviomiestäni 26 kuukauden ajan. Pian sen jälkeen kun meidät oli vapautettu tehtävästämme palvella temppelissä, Gerhard meni sairaalaan saamaan tavanomaista hoitoa sairauteensa. Tällä kertaa lääkärit eivät päästäneet häntä sieltä pois. Muutama kuukausi myöhemmin hän palasi taivaalliseen kotiinsa.

Kun katson taaksepäin, näen nuo temppelipalvelun vuodet taivaan lahjana – sain palvella mieheni rinnalla rakastavan Isämme huoneessa täyttäessämme lupauksemme palvella yhdessä lähetystyössä. Olen kiitollinen koko sydämeistäni siitä kokemuksesta. ■

Kirjoittaja asuu Baijerissa Saksassa.

KUVITUS BEN SOWARDS

Vanhin
Daniel L. Johnson
seitsemänkymmenen
koomista

PITÄKÄÄ KIINNI RAUTAKAITEESTA

Se, että jatkuvasti tutkimme pyhiä kirjoituksia, auttaa meitä pitämään katseemme, mielemme ja sydämemme keskittyneinä Vapahtajaan. Kun sovellamme pyhien kirjoitusten opetuksia käytäntöön ja elämme niiden mukaan, meistä tulee enemmän Hänen kaltaisiaan.

Erämaassa matkatessaan Lehi ja hänen perheensä löysivät eräänä aamuna herättyään maasta "taidokasta tekoa olevan pyöreän pallon". Siinä oli kaksi osoitinta, joista toinen osoitti "suuntaa johon [heidän] oli – – kuljet-tava" (1. Nefi 16:10).

Liahonassa eli pallossa oli myös "uusi kirjoitus, joka – – antoi [heille] ymmärrystä Herran teistä". Tämä kirjoitus "vaihtui aika ajoin sen uskon ja tarkkuuden mukaan, jota [he sille osoittivat]" (1. Nefi 16:28–29).

Lehillä ja hänen perheellään oli jo ennestään pronssilevyt, jotka sisälsivät monien Vanhan testamentin profeettojen kirjoituksia ja profetioita. Lehin kansan pyhät kirjoitukset koostuivat noista pronssilevyistä ja Liahonasta, ja heidän odotettiin tutkivan niitä ja ottavan niistä opikseen jatkuvasti. Jos he tekisivät niin, he etenisivät matkallaan; ja jos he eivät tekisi niin, he jäisivät erämaahan, jossa heitä vaivaisivat nälkä ja jano.

Mitä Herra yritti opettaa heille – ja meille – Liahonan toiminnan avulla?

Yksi pyhien kirjoitusten keskeisiä tarkoituksia on auttaa meitä tuntemaan Vapahtaja, ymmärtämään Häntä ja tulemaan Hänen kaltaiseksi (ks. 3. Nefi 27:27). Se, että jatkuvasti tutkimme pyhiä kirjoituksia, auttaa meitä pitämään katseemme, mielemme ja sydämemme keskittyneinä Häneen. Kun sovellamme pyhien kirjoitusten opetuksia käytäntöön ja elämme niiden mukaan, meistä tulee enemmän Hänen kaltaisiaan. Kun meistä tulee enemmän Hänen kaltaisiaan, voimme tulla kelvollisiksi iankaikkiseen elämään (ks. Joh. 5:39).

Lehin uni

Lehi näki unessaan eli näyssään neljä ihmisryhmää. Ensimmäiset kolme ryhmää saapuivat polulle, joka johti elämän puulle. Polulle johtava portti on kaste (ks. 2. Nefi 31:17–18), joten näiden kolmen ensimmäisen ryhmän osalta puhumme kirkon jäsenistä.

En käsittele tässä neljättä ryhmää – niitä, jotka kulkivat suoraan kohti suurta ja avaraa rakennusta. Tarkastellessamme kolmea muuta ryhmää voisitte kuitenkin arvioida itseänne ja päätellä, mihin ryhmään kuulutte, ja kysyä itseltänne, mihin ryhmään haluaisitte mieluiten kuulua.

1. ryhmä

"Ja minä näin lukemattomat joukot ihmisiä, joista monet ponnistelivat eteenpäin päästäkseen polulle, joka johti puulle, jonka luona seisoin.

Ja tapahtui, että he tulivat ja alkoivat kulkea polkua, joka johti puulle.

Ja tapahtui, että nousi pimeyden sumu, aivan niin, tavattoman suuri pimeyden sumu, niin että ne, jotka olivat alkaneet kulkea polkua, eksyivät tieltä, niin että he kulkivat pois ja joutuivat hukkaan." (1. Nefi 8:21–23.)

Tähän ryhmään kuuluvat eivät ilmeisesti lukeneet eivätkä tutkineet pyhiä kirjoituksia, eivät kuunnelleet eivätkä katselleet yleiskonferenssia, eivät lukeneet *Liahonaa* eivätkä osallistuneet sunnuntaikokouksiin, joissa kaikissa on tarjolla Jumalan sanaa. Tästä syystä he eksyivät tieltä.

2. ryhmä

"Ja tapahtui, että minä näin toisia, jotka ponnistelivat eteenpäin, ja he tulivat ja tarttuivat kiinni rautakaiteen

SAADAKSEMME USKON

”Saadaksemme tarvitsemamme uskon ja säilyttääksemme sen meidän on välttämätöntä lukea ja tutkia ja pohtia pyhiä kirjoituksia.”

Presidentti Thomas S. Monson,
”Olkaa esimerkkinä ja valona”,
Liahona, marraskuu 2015, s. 87.

päästä; ja he ponnistelivat eteenpäin pimeyden sumun läpi pitäen kiinni rautakaiteesta, kunnes he tulivat esiin ja nauttivat puun hedelmää. – –

Ja maistettuaan hedelmää he olivat häpeissään niiden tähden, jotka ivasivat heitä; ja he lankesivat kielletyille poluille ja joutuivat hukkaan.” (1. Nefi 8:24, 28.)

Huomatkaa, että tämä ryhmä tarttui rautakaiteeseen ja piti siitä kiinni. He pitivät siitä kiinni, kunnes he saapuivat elämän puun luokse ja nauttivat sen hedelmää. Mutta he häpesivät Jeesuksen Kristuksen evankeliumia, lakkasivat keskittymästä Vapahtajaan ja joutuivat maailman houkutusten, kiusausten ja rikkauksien hämmäntäviksi. Sitten hekin joutuivat hukkaan.

Avain näiden jakeiden ymmärtämiseen on ilmaus ”pitäen kiinni rautakaiteesta”. Vertaan ilmausta *pitää kiinni* siihen, että puristaa jotakin rystyset valkeina. Jos olette olleet laske-massa koskea, muistatte, kuinka piditte kiinni lautasta kaikin voimin, rystyset valkeina. Kun sitten pääsitte tyynemmille vesille, mitä silloin teitte? *Päästitte irti!*

Evankeliumista puheen ollen näin voi käydä, kun teitä pyydetään valmistamaan puhe tai kun joudutte kriisitilanteeseen, esimerkiksi kun perheessänne sattuu kuolemantapaus tai teillä on ihmissuhdeongelmia. Otatte esiin yleiskonferenssipuheita, joita kuuntelette vain harvoin, tai etsitte tietoa pyhistä kirjoituksista, joihin ette tavallisesti juuri kiinnitä huomiota. Te etsitte hengellistä ohjausta ja tukea hengellisen heikkoutenne vuoksi. Sitten kun kriisi on ohi, *päästätte irti!* Laitatte pyhät kirjoitukset takaisin hyllyyn, taannutte vanhoihin tapoihinne käydä kirkossa epäsäännöllisesti ja jätätte rukoilematta päivittäin – ainakin siihen asti, kunnes tulee seuraava kriisi eli koskenlaskukokemus. Toisin sanoen käännytte Vapahtajan puoleen apua saadaksenne vain silloin kun tarvitsette sitä epätoivoisesti, sen sijaan että tekisitte niin jatkuvasti.

Tähän ryhmään kuuluvat oli kastettu ja monet oli todennäköisesti asetettu pappeuteen, he olivat saaneet temppelitoimitukset, palvelleet kokoaikaisessa lähetystyössä ja solmineet temppeliavioliiton. Mutta *he päästivät irti!* He lakkasivat lukemasta pyhiä

kirjoituksia *jatkuvasti*, lankesivat kielletyille poluille ja joutuivat eksyksiin.

Onneksi useimmat nuoret aikuiset ja kotiin palanneet lähe-
tyssaarnaajat pysyvät uskollisina evankeliumin totuuksille,
joita he ovat oppineet itse ja opettaneet muille. He myös kes-
kittyvät elämässään Vapahtajaan tutkimalla pyhiä kirjoituksia
ja rukoilemalla päivittäin. Olemme kiitollisia heistä ja heidän
uskollisuudestaan. He ovat kirkon tulevaisuus ja niiden tule-
via vanhempia, jotka tulevat viemään kirkkoa eteenpäin.

3. ryhmä

”Katso, [Lehi] näki toisten väkijoukkojen ponnistelevan
eteenpäin; ja ne tulivat ja tarttuivat kiinni rautakaiteen päästä;
ja ne ponnistelivat tietään eteenpäin pitäen jatkuvasti kiinni
rautakaiteesta, kunnes ne tulivat perille ja lankesivat maahan
ja nauttivat puun hedelmää” (1. Nefi 8:30).

Huomatkaa ilmaus ”pitäen jatkuvasti kiinni rautakai-
teesta”. Tämä ryhmä luki pyhiä kirjoituksia *jatkuvasti*.
He keskittyivät Vapahtajaan *jatkuvasti*.

Pyhät kirjoitukset ovat tärkeintä, mitä voimme tutkia ja
opiskella. Niiden tutkimisen tulisi mennä kemian, fysiikan,
kirjanpidon, tanssin, musiikin, urheilun tai minkä hyvänsä
muun maallisen opiskelun tai toiminnan edelle.

Aloittakaa jokainen päivä pyhien kirjoitusten parissa.
Rukoileminen ja pyhien kirjoitusten tutkiminen kulkevat
käsi kädessä. Ne ovat erottamattomia kumppaneita. Jatkuva
rukoileminen johdattaa teidät pyhien kirjoitusten pariin, ja
jatkuva pyhien kirjoitusten tutkiminen saa teidät rukoilemaan.
Kumpikin pitää teidät keskittyneinä Vapahtajaan ja antaa teille
mahdollisuuden saada ilmoitusta ja sitä rauhaa, jota voi saada
ainoastaan ”pitäen jatkuvasti kiinni rautakaiteesta”. Rukoilemi-
nen ja pyhien kirjoitusten tutkiminen johdattavat teidät temp-
peliin. Ne saavat teidät haluamaan pyhittää lepopäivän. Ne
auttavat teitä välttämään ja voittamaan vastustajan kiusauksia.

Nyt haluan kiinnittää huomionne ilmaukseen ”[he] tuli-
vat perille ja *lankesivat maahan* ja nauttivat puun hedel-
mää”. Avain tämän ilmauksen ymmärtämiseen on 1. Nefin
luvussa 11:

”Ja tapahtui, että kun olin nähnyt puun, sanoin Hengelle:
Minä näen, että olet näyttänyt minulle puun, joka on kaik-
kia muita kallisarvoisempi.

Ja hän sanoi minulle: Mitä haluat?

Ja minä sanoin hänelle: Tietää sen tulkinnan.”

Enkeli vastasi: ”Katso!” Sitten Nefi näki näyssä neitsyt
Marian, jonka enkeli sanoi olevan ”Jumalan Pojan äiti”.

Seuraavaksi Nefi näki Marian kantavan sylissään lasta –
joka oli ”Jumalan Karitsa”.

Huomaattehan jakeen 24: ”Ja minä katsoin, ja minä näin
Jumalan Pojan menevän ihmislasten keskuuteen; ja minä
näin monen *lankeavan maahan* hänen jalkojensa juu-
reen ja palvelevan häntä.” (Ks. 1. Nefi 11:9–24, kursivointi
lisätty).

Puu kuvaa Jumalan rakkautta, joka ilmenee Hänen
Poikansa Jeesuksen Kristuksen kautta (ks. 1. Nefi 11:21–22).
Toiseen ryhmään kuuluvat eivät puulle saapuessaan lan-
genneet maahan kuten kolmannen ryhmän jäsenet. Onko
mahdollista olla Jumalan Pojan edessä tietämättään? Vas-
tauksen löytääkseen täytyy vain lukea Uutta testamenttia.
Vapahtaja palveli kolme vuotta, opetti ja suoritti ihmetekoja,
mutta harvat tunnistivat Hänet siksi, kuka Hän oli.

Tutkikaa pyhiä kirjoituksia

Esittäkää itsellenne nämä kysymykset:

- Mitä voin tehdä varmistaakseni, että pidän jatkuvasti
kiinni rautakaiteesta, jotta saapuessani elämän puulle
tunnistan Vapahtajan, lankean maahan ja palvelen
Häntä?
- Mitä voin tehdä pitääkseni katseeni, mieleni ja sydä-
meni keskittyneinä Vapahtajaan?
- Mitä voin tehdä tullakseni enemmän Vapahtajan
kaltaiseksi?

Vastaus kaikkiin kolmeen kysymykseen löytyy
pyhistä kirjoituksista. Vapahtaja sanoi: ”Te kyllä tutkitte
kirjoituksia, koska luulette niistä löytävänne ikuisen
elämän – ja nehan juuri todistavat minusta” (Joh. 5:39).
Jos uppoudutte pyhiin kirjoituksiin jokaisena elämänne
päivänä, saatte voiman vastustaa vakavia rikkomuksia
ja, mikä tärkeintä, opitte tuntemaan Vapahtajan. Voitte
pitää katseenne, mielenne ja sydämenne keskittyneinä
Häneen.

Kun opitte tuntemaan Jeesuksen Kristuksen, sovellatte
Hänen opetuksiaan käytäntöön ja noudatatte Hänen esi-
merkkiään, teistä tulee Hänen kaltaisiansa. Ja tullessanne
Hänen kaltaisikseen teistä tulee kelloja elämään ikuisesti
Hänen luonaan. ■

*Brigham Youngin yliopiston Idahon kampusen hartaustilaisuudessa 12. tou-
kokuuta 2015 pidetystä puheesta ”Continually Holding Fast to the Rod of Iron”
[Pitäkää jatkuvasti kiinni rautakaiteesta]. Koko puhe englanniksi on osoi-
teessa web.byui.edu/devotionalsandpeeches.*

Mormonin

IHMEELLINEN KIRJA

John L. Sorenson

antropologian emeritusprofessori, Brigham Youngin yliopisto

Mormon toteutti tehokkaalla ja ihmeellisellä tavalla vaativan tehtävän laatia lyhennelmä nefiläisistä aikakirjoista.

Kun Mormon huomasi, että hänen kansansa nefiläiset oli tuhoutumassa, hän päätti kirjoittaa ”pienen lyhennelmän” heidän aikakirjoistaan (Morm. 5:9). Tämä työ alkoi viimeisessä paikassa, jossa nefiläiset leiriytyivät ennen lopullista kokoontumistaan Kumoran maahan. Nefiläisillä on täytynyt olla ankarat elinolot. He olivat pakolaisia, joilla ei ollut varmuutta ruoasta, vaatteista tai suojasta. Mormonin kirjoitustyö jatkui todennäköisesti siihen neljä vuotta kestäneeseen kauteen, jolloin he valmistautuivat lamanilaisjohtajan kanssa sovitettuun viimeiseen taisteluun. Joka tapauksessa lyhennelmä historiasta valmistui ja aikakirjat kätkettiin Kumorankukkulaan hyvissä ajoin ennen viimeistä taistelua (ks. Morm. 6:6).

On selvää, että Mormonin kirjan luominen oli valtava saavutus, etenkin kun otetaan huomioon ne ”kenttäolosuhteet”, joissa Mormon joutui työskentelemään

JOSEPH BRICKEYN MAALAU

toimiessaan samalla joukkojensa johtajana niiden valmistautuessa viimeiseen taisteluun. Ymmärrettävästi lopputulos ei ole aivan täydellinen.¹

Mormonin työn rajoituksia

Ajatelkaa rajoituksia, joita Mormonilla oli tavoitteensa toteuttamisessa:

1. Hänen uuden aikakirjansa kokoa täytyi supistaa ankaralla kädellä. Kirjan oli oltava sen kokoinen, että Moroni pystyisi kantamaan sen turvalliseen paikkaan.
2. Itse kirjan täytyi olla valmistettu materiaalista, joka kestäisi vuosisatoja.
3. Kirjoitusjärjestelmistä, joita Mormon saattoi käyttää, vain yksi oli tarpeeksi tiivistä mahtuakseen kirjaan.
4. Kertomuksen oli oltava sopivan mittainen, sen tuli toistaa uskollisesti hänen lyhentämiensä aikakirjojen historialliset tosiasiat, ja asiat tuli ilmaista hänen sopivaksi katsomallaan tavalla.
5. Työ oli tehtävä nopeasti. Mormonilla oli vain vähän yli kolme vuotta aikaa koota ja kirjoittaa yli 600 vuotta historiaa. Hänellä ei ehkä ollut aikaa edes lukea kaikkia hallussaan olleita aikakirjoja eikä hänellä varmastikaan ollut aikaa viimeistellä kirjoituksensa tyyliä tai muokata tekstiä.

Ottaen huomioon kaikki nuo rajoitukset, kuinka Mormon valitsi, mitä tietoja ottaisi mukaan ja mitä jättäisi pois?

Tietyillä tavoilla hänen innoitettu saavutuksensa kirjoittaa Mormonin kirja oli aivan yhtä hämmästyttävä ja ihailtava kuin Joseph Smithin myöhempi saavutus kääntää kyseinen aikakirja niin lyhyessä ajassa.

Kirjoitusjärjestelmän valinta

Mormonin kirjan tekstissä kerrotaan useaan otteeseen, kuinka vaikeaa kirjoittajilla oli ilmaista

sanomansa selkeästi (ks. MK Jaak. 4:1; Morm. 9:33; Et. 12:23–25, 40). Mormon sanoi: "On monia asioita, joita me emme oman kieleemme mukaisesti pysty kirjoittamaan" (3. Nefi 5:18). "Oma kieli" viittaa tässä selvästikin heidän kirjoitusjärjestelmäänsä eikä puhuttuun kieleen. Moroni kertoo lisäksi, ettei "mitään vajavaisuutta" (Morm. 9:33) olisi ollut, jos he olisivat kirjoittaneet hepreaksi, aakkoskirjoituksella.

Nefiläishistorioitsijat kutsuivat kirjoitusmerkkejään "uudistetuiksi egyptiläisiksi" (Morm. 9:32). Tässä tavassa yhdistyivät "juutalaisten tietämys ja egyptiläisten kieli" (1. Nefi 1:2). Muinaisessa Palestiinassa käytettiin toisinaan egyptiläistä kuvakirjoitusta heprealaisten sanojen äänteiden merkkeinä.² Näyte "Anthonin puhtaaksikirjoituksen"³ kirjoitusmerkeistä – sitä väitetään kopioksi Joseph Smithin kääntämien levyjen kirjoitusmerkeistä – osoittaa selvästi, että se poikkesi siitä egyptiläisestä kirjoitustavasta, jota Lehin aikoina yleisesti käytettiin. Se näyttää ennemminkin hieraattiselta egyptiltä, joka on vanhempi rinnakkainen merkkijärjestelmä, jota käytettiin yhä kun sivellin ja muste otettiin käyttöön kiveen kaivertamisen sijaan.

Hieraattinen kirjoitusjärjestelmä oli tiiviimpää kuin aakkosellinen heprealainen kirjoitus, mutta myös monimerkityksisempää, koska suurin osa kirjoitusmerkeistä edusti kokonaisia, monimutkaisia morfeemeja tai sanoja (niitä kutsutaan nykyään logogrammeiksi) sen sijaan, että sanat muodostuisivat äänteitä kuvaavista aakkosista. Kunkin logogrammin merkitys oli opittava ulkoa. Tämä monimerkityksisyys on saattanut olla osa ongelmaa "sanojemme asettelussa" (Et. 12:25), josta Moroni kirjoitti.

Lisäsyö "vajavaisuuteen" voi olla sekin, että koska hieraattista egyptiä kirjoitettiin tavallisesti kirjoitusmerkkejä yhteen liittäen, sen kaivertaminen metallilevyille tarkoitti sitä, että vähäisetkin kaivertajan käden lipsahdukset saattoivat tehokkaan korjauskeinon puuttuessa johtaa väärään tulkintaan.

Monta eri aikakirjaa

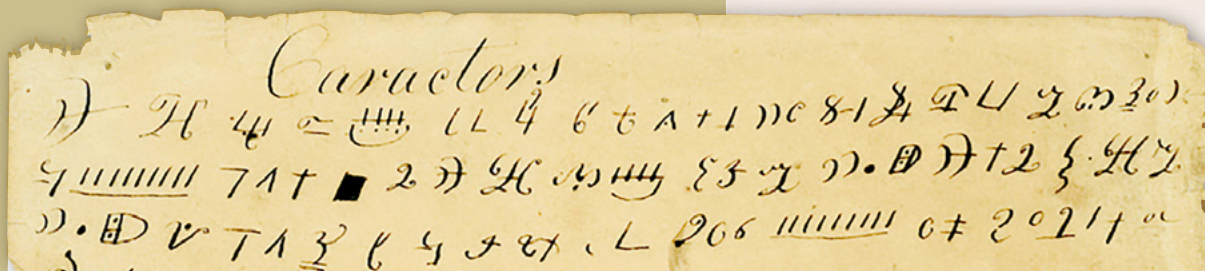
Nefin isojen levyjen lisäksi Mormon käytti kertomusta luodessaan paikoittain muitakin aikakirjoja. Hän mainitsi useaan kertaan käyttäneensä Alman omaa aikakirjaa (ks. Alma 5:2; luku 7, johdanto; 35:16). Hän hyödynsi myös Helamanin ja tämän poikien aikakirjoja (ks. Helamanin kirjan johdanto) ja mainitsi myös Nefin aikakirjan (ks. 3. Nefi 5:10).

Joskus Mormon käytti myös muita alkuperäisiä kirjoituksia, eikä hän aina maininnut niitä erikseen. Mahdollisia esimerkkejä muista aikakirjoista:

- teksti kuningas Benjaminin suurenmoisesta puheesta (Moosia 2:9–Moosia 5)
- Senifin levyillä oleva aikakirja (Moosia 9–22)
- Alman ensimmäisessä persoonassa pitämä saarna Sarahemlassa, Gideonissa ja Melekissä (Alma 5, 7 ja 8)
- kertomus Alman ja Amulekin kokemuksista Ammonihassa (Alma 9–14)
- yksityiskohtainen kertomus Moosian poikien ja heidän toveriensa palvelutyöstä lamanilaisten keskuudessa (Alma 17–27)
- Alman puheet pojilleen Helamanille, Siblonille ja Koriantonille (Alma 36–42).

Moroni otti mukaan myös oman käännöksensä ja lyhennelmänsä Eterin kirjoittamasta jerediläisten historiasta ja liitti sen mukaan Eterin kirjaksi sekä otteita isänsä Mormonin opetuksista ja kirjeistä (Moroni 7–9).⁴

Nämä tärkeimmät pyhät aikakirjat oli kirjoitettu metallilevyille, jotta ne varmasti säilyisivät; he olettivat, että johonkin muuhun kirjoitettuina ne olisivat muuttuneet ajan mittaan lukukelvottomiksi (ks. MK Jaak. 4:2). Siihen, että arkikäytössä oli myös paperikopioita pyhistä kirjoituksista, viitataan kohdassa, jossa Alman käännynnäisten pyhät kirjoitukset poltettiin Ammonihassa (ks. Alma 14:8; vrt. Moosia 2:8; 29:4 ja Alma 63:12). Metallilevyjen valmistaminen (ks. Morm. 8:5) ja niihin kaivertaminen oli työlästä, joten niitä oli rajallinen määrä.

Kaikista saatavillaan olevista aineistoista Mormon kokosi historiansa ”sen tiedon ja ymmärryksen mukaisesti, jonka Jumala” oli hänelle antanut (Morm. s. 9). Jumalallinen apu oli toisinaan suoraa ja täsmällistä, kuten silloin kun Herra neuvoi häntä olemaan kirjoittamatta tarkemmin Jeesuksen opetuksesta nefiläisille (ks. 3. Nefi 26:6–12), mutta siitä, että hän olisi saanut ilmoituksena lisää historiallista tietoa, ei ole mitään mainintaa.

”Ja näin me näemme”

Mormon mainitsi useaan otteeseen, ettei hänen lyhennelmänsä voinut kattaa kuin pienen osan Nefin isojen levyjen historiallisesta aineistosta (ks. Morm. s. 5; 3. Nefi 5:8; 26:6; ks. myös MK Jaak. 3:13–14; 4:1). Kuinka hän sitten valitsi käyttämänsä aineiston?

Hänen ensisijainen perusteensa tulee toistuvasti esiin hänen kirjassaan. Tarkoituksena oli varmistaa, että hänen lukijansa, etenkin Amerikan mantereen luvatus maan myöhemmät asukkaat, erityisesti Lehin jälkeläiset, ymmärtäisivät, mikä merkitys isä Lehille annetulla lupauksella ja profetialla on heille itselleen: ”Mikäli te pidätte minun käskyni, te menestytte maassa” (Jar. 9). Itse asiassa Mormon suo suurimman huomion Amaronin *vastakkaiselle* versiolle Lehin sanoista: ”Mikäli te *ette* pidä minun käskyjäni, te *ette* menesty maassa” (Omni 6, kursivointi lisätty).

Mormon opettaa dramaattisesti hyvän ja pahan välisen eron. Hänen aikakirjassaan ihmisissä korostuu toisaalta kuuliaisuus ja hyve ja toisaalta itsepintainen pahuus. Hän kuvauksissaan lurjukset ovat läpikotaisin pahoja ja ansaitsevat kohtalonsa; sankarit hän kuvaa ansiokkaina miltei kaikilta ominaisuuksiltaan. Harmaalla alueella olevia henkilöihahmoja ei juuri huomioida. Mormon halusi, ettei hänen lukijoilleen jää mitään epäselvyyttä siitä, että hyvä ja paha ovat täysin vastakkaisia (huomaa Mormonin omat sanat tästä vastakkaisuudesta kohdassa Moroni 7:5–19).

Varmastikin Mormon väritti osin kerto-
mustaan innoitetulla
henkilökohtaisella
tulkinnallaan. Tämä asen-
noituminen näkyy usein
sellaisten ilmausten käytössä
kuten ”ja näin me näemme” (esi-
merkiksi kohdissa Alma 42:4, 7, 14;
Hel. 3:23–31; 6:34–40).

Mormon ja Moroni esittivät ”lyhyen” aikakirjansa tuleville lukijoilleen ainutlaatuisena tulkinnallisena historiana. He antoivat sen tulevia aikoja varten, ei historioitsijan kertomuksena vaan voimallisena moraalisenä sanomana, joka pyrkii opettamaan lukijoilleen sen, mitä nämä kaksi miestä olivat oppineet pitkän ja vaivalloisen työnsä aikana kansansa ja Jumalan palveluksessa. He käyttivät parhaita saatavilla olevia lähteitä vaikuttavimmalla tuntemallaan tavalla. Heidän työnsä ilmentämä ututteruus ja omis-
tautuminen on kaikkien ihmisten hyväksi omana
aikanamme.

Kiitän heitä sydämeni pohjasta. ■

VIITTEET

1. ”Virheitä”, joihin Moroni viittaa Mormonin kirjan nimisivulla sanoen niiden olevan ”ihmisten erehdyksiä”, voivat olla esimerkiksi pienet kirjoitusvirheet, joita sanottaisiin nykyään painovirheiksi. Sellaisia ovat muun muassa virheellinen ilmoitus Nefihan kaupungin haltuun ottamisesta (Alma 51:26; vertaa kohtaan Alma 59:5) ja virhe, jonka mukaan saman tapahtuman on kerrottu toisaalla olleen tuomarien hallituskauden 26. vuotena (Alma 56:9) ja toisen kohdan mukaan 28. vuotena (Alma 53:22–23). Sellaiset puutteet osoittavat historioitsijan tehtävän inhimillisen puolen, vaikka niiden ei pidäkään vaivata meitä sen vakavammin kertomusta lukiessamme.
2. Ks. John A. Tvedtnes ja Stephen D. Ricks, ”Jewish and Other Semitic Texts Written in Egyptian Characters”, *Journal of Book of Mormon Studies*, osa 5, nro 2, 1996, s. 156–163; sekä John A. Tvedtnes, ”Linguistic Implications of the Tel-Arad Ostraca”, *Newsletter and Proceedings of the Society for Early Historic Archaeology*, nro 127, 1971.
3. Ks. B. H. Roberts, *New Witnesses for God*, 3 osaa, 1909, osa 2, s. 93–104.
4. Lisätietoa aikakirjan eri lähteistä on Mormonin kirjassa kohdassa ”Lyhyt selvitys Mormonin kirjasta”.

Vanhin
Quentin L. Cook
kahdentoista
apostolin
koorumista

ILOA sukututkimustyöstä

*Elia'n lupaus tekee selväksi, että jokaisella meistä on
velvollisuuksia sekä meitä edeltäneitä että meidän
jälkeemme tulevia sukupolvia kohtaan.*

Älkää koskaan unohtako, että sukututkimus – ja sen mahdollistamat temppelitoimitukset – on olennainen osa pelastuksen työtä ja että osallistuminen tähän kuolleiden puolesta suoritettavaan pyhään työhön on siunaukseksi nykyään elävien elämässä. Se vahvistaa uskoamme ja sitoutumistamme evankeliumiin, auttaa meitä vastustamaan kiusauksia, tekee perheistämme läheisempiä sekä vahvistaa seurakuntiamme ja vaarnojamme.

Haluan tähdentää sukututkimustyön vaiheita ”etsikää, viekää ja opettakaa”. *Etsikää* tarkoittaa sitä, että etsitte FamilySearch-sivuston tai kirjasen *Sukuni: Kertomuksia, jotka tuovat meidät yhteen*¹ avulla yhden tai useamman esivanhempanne tai heidän jälkeläisensä nimen. *Viekää* sen jälkeen nuo nimet temppeliin tai pyytäkää, että joku muu vie ne sinne. (Mikäli mahdollista, menkää temppeliin yhdessä perheenä.) Lopuksi, *opettakaa* perheenne jäseniä ja sen jälkeen muita ihmisiä toimimaan samoin.

Isämme suunnitelma koskee perheitä, ja sen vertauskuva on suuri puu. Puu tarvitsee elääkseen ja kasvaakseen sekä juuria että oksia. Mekin tarvitsemme yhteyden juuriimme – vanhempiimme, isovanhempiimme ja muihin esivanhempiin – samoin kuin oksiiimme – lapsiimme, lastenlapsiimme ja muihin jälkeläisiin. Monissa sydämeenkäyvissä pyhien kirjoitusten kohdissa käytetään vertausta, jossa perhettä kuvaa puu juurineen ja oksineen (ks. Jes. 11:1; MK Jaak. 5).

Ajan keskipäivänä Elia ilmestyi Vapah-tajalle, Pietarille, Jaakobille ja Johan-nekselle Kirkastus-vuorella yhdessä Mooseksen kanssa.

Elian tehtävä

Vanhan testamentin viimeisessä kirjassa profeetta Malakia profetoi ajasta, jolloin profeetta Elia palaisi maan päälle ”ennen kuin tulee Herran päivä, suuri ja pelottava, – – [kääntämään] isien sydämet lasten puoleen ja lasten sydämet isien puoleen [ettei Herra tullessaan tuomitsisi] maata perikatoon” (Mal. 3:23–24).

Kun enkeli Moroni vuonna 1823 ilmestyi 17-vuotiaalle Joseph Smithille, hän lainasi näitä samoja Malakian jakeita vähän eri muodossa. Moroni sanoi tuona syyskuisena yönä:

”Katso, minä ilmoitan teille pappeuden profeetta Elian käden kautta ennen Herran suuren ja pelottavan päivän tuloa.

– – Ja hän istuttaa lasten sydämiin isille annetut lupaukset, ja lasten sydämet kääntyvät heidän isiensä puoleen. Ellei niin tapahdusi, koko maa hävitettäisiin täysin hänen tullessaan.” (JS–H 38–39.)

Enkeli Moroni toisti Malakian sanat nuorelle Josephille neljä kertaa.

Kuvitelkaa, jos kaikki, mitä tietäisimme tästä suurenmoisesta profeetta Eliasta, olisi se, minkä Joseph Smith tiesi Raamatun perusteella. Tuon pyhän kirjan perusteella tiedämme Elian eläneen levottomana aikana lähes 900 vuotta ennen Kristuksen syntymää. Jumalaton kaksikko Ahab ja Isebel hallitsi pahuudella Israelia kuninkaana ja kunin-gattarena ja sai alamaisensa muun muassa palvomaan epäjumala Baalia ja murhaamaan Herran profeettoja.

Elia oli merkittävä profeetta. Kristityt ja juutalaiset kaikkialla maailmassa hyväksyvät Vanhan testamentin kertomuksen Eliasta.

Pyhissä kirjoituksissa kerrotaan, kuinka Elian henki pelastui ihmeellisesti ja kuinka hän pelasti erään lesken nälkäkuolemasta ja herätti tämän pojan kuolleista (ks. 1. Kun. 17). Elia kertoo, kuinka hiljainen, vieno ääni vakuutti hänelle, ettei hän ollut yksin rakkaudessaan Jehovaa kohtaan (ks. 1. Kun. 19:4–14). Lopuksi Elia muutettiin ja otettiin taivaaseen maistamatta kuolemaa (ks. 2. Kun. 2:7–12).

Elia tehtävä kokonaisuudessaan on tullut ilmi vasta nykyajan ilmoituksen myötä. Hän oli viimeinen profeetta, jolla oli Melkisedekin pappeuden sinetöimisvoima ennen Jeesuksen Kristuksen aikaa. Ajan keskipäivänä hän ilmestyi Vapahtajalle, Pietarille, Jaakobille ja Jhannekselle Kirkastusvuorella yhdessä Mooseksen kanssa (ks. Matt. 17:1–4; Mark. 9:2–5). Vuonna 1836 Elia ilmestyi Joseph Smithille ja Oliver Cowderylle Kirtlandin temppelissä, mikä oli merkittävä osa palautusta. Siellä hän palautti jälleen sinetöimisvoiman avaimet, tällä kertaa perheiden sinetöimiseksi tällä taloudenhoitokaudella Malakian profetian täyttymiseksi (ks. OL 110:13–16). Koska Elia lähetettiin tänä taloudenhoitokautena, pelastuksen täyteys on sekä elävien että kuolleiden ulottuvilla.

Elia tehtävää edesauttaa se, mitä joskus kutsutaan Elia hengeksi, joka – kuten kahdentoista apostolin koorumin presidentti Russell M. Nelson on opettanut – on ”Pyhän Hengen ilmoitus, joka todistaa perheen jumalallisesta luonteesta”². Siksi kutsumme sukututkimukseen ja temppelityöhön liittyviä Pyhän Hengen ilmenemisiä usein Elia hengeksi.

Voimme Opista ja liitoista lukea meitä edeltäneistä ihmisistä, ettemme voi ”päästä täydellisyyteen ilman heitä; eivätkä he voi päästä täydellisyyteen ilman meitä” (OL 128:18). Mitä se tarkoittaa? Saamme vastauksen pyhistä kirjoituksista:

”Ja nyt, suuresti rakastetut veljeni ja sisareni, sallikaa minun vakuuttaa teille, että nämä ovat kuolleita ja eläviä koskevia periaatteita, joita ei voi sivuuttaa kevyesti, mitä tulee meidän pelastukseemme. *Sillä heidän pelastuksensa on välttämätön ja tärkeä meidän pelastuksellemme*, niin kuin Paavali sanoo isistä – etteivät he voi päästä täydellisyyteen ilman meitä – emme mekään voi päästä täydellisyyteen ilman kuolleitamme.” (OL 128:15, kursivointi lisätty.)

”Heidän pelastuksensa on välttämätön ja tärkeä meidän pelastuksellemme” tarkoittaa, että koko ihmissuku on pelastuakseen toisistaan riippuvainen ja toisiinsa liittynyt – kuin suuren puun juuret ja oksat.

Järjestäkää sukupuutapaaminen

Suvun sitoumusten ja odotusten pitäisi olla tärkeysjärjestyksemme kärjessä. Ne varjelevat jumalallista päämääräämme. Jotta perheet pääsisivät alkuun sukututkimustyössä, haastan heidät järjestämään ”sukupuutapaamisen”.

Sen pitäisi olla toistuva tapahtuma. Jokainen voisi tuoda näihin tapaamisiin heillä olevia sukututkimustietoja, kertomuksia ja valokuvia sekä isovanhempien ja vanhempien vaalimia tavaroita. Apuna voidaan hyödyntää *Sukuni*-kirjasta suvun tietojen, kertomusten ja valokuvien tallentamiseksi, ja nämä voidaan sitten ladata FamilySearch.org-sivuston Family Tree -ohjelmaan.

Se ei kuitenkaan saa olla yksittäinen teko. Se vaatii elinikäistä uutteruutta. Niille, jotka etsivät nykyistä antoisampaa tapaa viettää lepopäivää yhdessä perheenä, tämän pyhän työn jouduttaminen on hedelmällistä maaperää.

Sukututkimustyön keskuspaikka on koti. Meidän täytyy auttaa nuoriamme niin, että he oppivat rakastamaan tätä työtä. Monien nuoremme sydän on jo kääntynyt heidän isiensä puoleen. Nuoremme ovat innoissaan saadessaan tietää sukulaisten elämästä – mistä nämä olivat kotoisin ja kuinka he elivät. Jotkut innostuvat tästä työstä niin, että he menettävät täysin ajantajun ja pettyvät, kun heidän täytyy lopettaa.

Nuoret rakastavat kertomuksia ja valokuvia, ja nyt heillä on helposti ulottuvillaan tekniset keinot tallentaa nuo muistot FamilySearch.org-sivuston Family Tree -ohjelmaan. He voivat löytää temppelitoimituksia tarvitsevia sukulaisia käyttämällä apuna FamilySearch.org-sivuston vastikään julkaistua Record Hints -ominaisuutta, joka antaa vinkkejä mahdollisista asiakirjoista.³

Nämä suvun jäseniin liittyvät asiakirjavinkit ovat kaikkialla maailmassa olevien kirkon jäsenten indeksointityön aikaansaannosta. Nämä asiakirjat – ja niitä on miljoonia – auttavat teitä löytämään lisää esivanhempia, joita ei ehkä vielä ole yhdistetty sukuunne ja joiden on tarpeen saada temppelitoimituksia. Muita asiakirjoja eri puolilta maailmaa löytää vinkkitoiminnon sisältämillä sivustoilla kuten Ancestry.com, Findmypast.com ja MyHeritage.com, jotka ovat maksuttomia kaikille kirkon jäsenille.

Vaikka sukututkimustyön keskuspaikka on koti, kirkko tarjoaa edelleen sukututkimuskeskuksia, joissa perheet

voivat etsiä esivanhempiaan yhdessä ja päästä internetiin, jos sitä ei ole kotona saatavilla.

Kaikki 12 vuotta täyttäneet kelvolliset kirkon jäsenet voivat yhden tai kahden kirkollisen johtajan puhuteltavana oltuaan saada rajatun käytön temppelisuosituksen ja suorittaa kasteita kuolleiden puolesta. Tämä käsittää myös kaikki uudet käännyttämiset.

On ilo pitää hallussaan allekirjoitettua suositusta, jonka voi esittää missä tahansa temppelissä. Suositukseen sisältyy myös pyhää varjelusta. Kuten kahdentoista apostolin koorumin presidentti Boyd K. Packer (1924–2015) on sanonut:

”Mikään työ ei ole tälle kirkolle parempi suoja kuin temppelityö ja sitä tukeva sukututkimustyö. Mikään työ ei ole hengellisesti jalostavampaa. Mikään tekemämme työ ei anna meille enemmän voimaa. Mikään työ ei vaadi korkeampaa vanhurskauden mittapuuta.

Työmme temppelissä antaa meille kilven ja suojan sekä yksilöinä että kansana.”⁴

Velvollisuutemme esivanhempiamme kohtaan

Sukututkimus on perheasia, mutta kaikki perheenjäsenet eivät ole samassa tilanteessa. Monet edesmenneisiin sukupolviin kuuluneet ovat kuolleet solmimatta avioliittoa tai saamatta lapsia. Jotkut ovat kokeneet avioeron ja jotkut ovat solmineet useita avioliittoja. Monilla on ollut vammaisia tai pienenä kuolleita lapsia. Jokaisella on oma kertomuksensa.

Jokainen sielu, elävä tai kuollut, joka on vastuussa omista teoistaan, tarvitsee pyhien temppelitoimitusten siunauksen, ja me voimme auttaa sukulaisiamme saamaan ne. Ei ole väliä, vaikka olisitte naimattomia, vaikka puolisonne olisi vähemmän aktiivinen tai olisitte itsekin vähemmän aktiivisia tai ette edes olisi kirkon jäseniä, voitte silti auttaa sielujen pelastamisessa. Ei ole olemassa mitään tärkeämpää, antoisampaa tai suurenmoisempaa työtä.

Tämän työn päänä on Herramme ja Vapahtajamme Jeesus Kristus. Kuolemansa jälkeen Hän avasi kuolleille vangi-
tuille heidän vankilansa ovet:

”Hän järjesti joukkonsa ja nimitti voimalla ja valtuudella puettuja sanansaattajia ja valtuutti heidät lähtemään

ja viemään evankeliumin valon pimeydessä oleville, tosiaanikin kaikille ihmisten hengille – –.

Ja valitut sanansaattajat lähtivät julistamaan Herran suosiollista päivää ja kuuluttamaan vapautusta kahlituille vangeille, vieläpä kaikille, jotka tekisivät parannuksen synneistään ja ottaisivat vastaan evankeliumin.” (OL 138:30–31.)

Sanomamme on yksinkertainen mutta syvälinen. Se ei vaadi korkealentoisia korusanoja tai monimutkaista oppia. Se tarkoittaa sitä, että meillä on särkynyt sydän ja murtunut mieli ja että sitoudumme seuraamaan Vapahtajaamme.

Herran Jeesuksen Kristuksen apostolina lupaan, että jos katsotte ajan ja kuolevaisuuden rajojen tuolle puolen ja autatte niitä, jotka eivät voi auttaa itseään, saatte siunauksena perheellenne enemmän läheisyyttä ja iloa sekä Hänen uskollisille palvelijoilleen lupaamaansa jumalallista varjelusta.

Elian lupaus tekee selväksi, että jokaisella meistä on velvollisuuksia sekä meitä edeltäneitä että meidän jälkeemme tulevia sukupolvia kohtaan. Toivoni on, että te vanhemmat, nuoret ja lapset löydätte iloa ja saatte siunauksia kaikilla muilla elämänne osa-alueilla, kun täytätte taivaasta saamanne velvollisuuden osallistua pyhään työhön kuolleiden puolesta. ■

Puheesta "Our Father's Plan is about Families" [Isämme suunnitelma koskee perheitä], joka pidettiin RootsTech 2015 -sukututkimuskonferenssissa Salt Lake Cityssä Utahissa Yhdysvalloissa 14. helmikuuta 2015. Tietoa RootsTech 2016 -konferenssista on sivustolla RootsTech.org.

VIITTEET

1. Tietoa *Sukuni*-kirjasta on sivustolla familysearch.org/campaign/myfamily.
2. Russell M. Nelson, "Uusi sadonkorjuun aika", *Valkeus*, heinäkuu 1998, s. 38.
3. Record Hints -ominaisuus näyttää "tulokset laajasta esivanhempien hausta, joka kattaa koko [FamilySearch-sivuston] kokoelman" (familysearch.org/blog/en/give-research-boost-record-hints/).
4. Boyd K. Packer, "Pyhä temppeli", *Liahona*, lokakuu 2010, s. 35.

Tämän työn päässä on Herramme ja Vapahtajamme Jeesus Kristus. Kuolemansa jälkeen Hän avasi kuolleille vangituille heidän vankilansa ovet.

Kun oma lapsi jättää kirkon

Voimme hyväksyä sen periaatteen, että lapsiamme on siunattu tahdonvapaudella, vaikka he käyttäisivätkin sitä menemällä omasta mielestämme väärään suuntaan.

Robin Zenger Baker

Oli kulunut viikkoja siitä kun aikuinen tyttärempä oli muuttanut toiseen kaupunkiin, ja jokainen sunnuntai, jolloin hän jätti menemättä kirkkoon, aiheutti minulle samoja huolia. Palaisiko hän koskaan kirkkoon? Yritin kaikkeni saadakseni hänet menemään sinne: kannustin, esitin järkisyitä, pyysin hartaasti, toimin hänen henkilökohtaisena herätyskellonaan, rukoilin, paastoin, soitin jopa hänen piispalleen. Koska asuimme reilusti yli 3 000 kilometrin päässä toisistamme, minun oli vaikea mennä kirkkoon hänen kanssaan, mutta yritin sitäkin!

Kuvittelin jatkuvasti, että jos voisin vähänkin muokata olosuhteita, tyttäreni palaisi jälleen hengelliselle liikeradalle. Minusta tuntui, että tarvittiin vain oikea ihminen – hänen kotikäyntiopettajansa, hänen piispansa, joku ystävä tai sukulainen – joka tulisi paikalle ja sanoisi tai tekisi juuri sen, mikä johtaisi tyttäreni takaisin kirkkoon. Mutta mikään ei auttanut. Pääni oli sekaisin huolesta ja sydämeni oli täynnä syyllisyyttä ja ahdistusta tuntiessani, että olin epäonnistunut vanhempana.

Monet muutkin ovat kokeneet saman. Kun lapset jättävät evankeliumin polun, uskollisena pysyvillä vanhemmilla voi olla todella vaikeaa. Yksi äiti oli niin järkyttynyt tyttärensä valinnoista, että sanoi hengittämisensä tekevän kipeää. Eräs isä kertoi tuntevansa, että hänen lapsensa torjuivat hänet ja hänen elämäntapansa. Eräs nuori äiti huolestui siitä, että hänen omat pienet

lapsensa voisivat jonakin päivänä asettaa kirkossa käymisen kyseenalaiseksi.

Kuinka selviydymme näistä tuskallisista tunteista, kun perheenjäsenet päättävät jättää kirkon? On monia asioita, joita voimme tehdä.

Oppikaa muilta, joilla on ollut vaikeuksia

Joillakin kaikkein vanhurskaimmilla perheillä pyhissä kirjoituksissa on ollut vaikeuksia kapinoivien lastensa kanssa. Sarialla ja Lehillä oli lapsia, jotka hylkäsivät vanhempiansa opetukset (ks. 1. Nefi 2:8–12). Samoin Aadamilla ja Eevalla (ks. 1. Moos. 4:8). Jopa taivaalliset vanhempamme joutuivat suremaan, kun kolmasosa heidän henkilapsistaan valitsi toisen tien (ks. OL 29:36). Onnensuunnitelmaan kuuluu tahdonvapaus. Ja se tarkoittaa, että vanhurskaidenkin perheiden jäsenet saattavat valita evankeliumin periaatteiden hylkäämisen. Me voimme saada lohtua niiden pyhissä kirjoituksissa kuvattujen perheiden kertomuksista, joilla oli vaikeuksia. Voimme oppia ymmärtämään paremmin tahdonvapautta ja myötätuntoa, ja tuo ymmärrys voi auttaa meitä paranemaan ja kulkemaan eteenpäin.

Ymmärtäkää, että teidän lapsenne ovat myös Jumalan lapsia

Eräs äiti lannistui syyllisyyden ja epäonnistumisen tunteineen, kun hänen teini-ikäinen poikansa alkoi kyseenalaistaa uskonkäsityksiään. Miettiessään, kuinka hän olisi

voinut olla parempi äiti, hänen mieleensä tuli armelias ajatus: ”Hän *ei* ole vain sinun lapsesi. Rakastan häntä vielä enemmän kuin sinä, enkä minä tunne syyllisyyttä hänen tai kenenkään muunkaan harhailevan lapseni tähden.” Siitä hetkestä alkaen tämä äiti kykeni pääsemään eroon syyllisyydestä ja keskittymään sen sijaan siihen, miten ihastuttava Jumalan lapsi hänen poikansa oli.

Keskittykää menestymisiin

Toisinaan vanhemmilla on vaikeaa, koska he eivät täysin ymmärrä opetusta siitä, että ”mikään muu menestys ei voi korvata kodissa tapahtunutta epäonnistumista”¹. Menestys ja epäonnistuminen eivät ole helposti määriteltävissä. Kuten seitsemänkymmenen koorumiin kuulunut vanhin John K. Carmack selittää: ”Koska tämä lausunto on tarkoitettu innoittamaan vanhempia kiinnostumaan lapsistaan tai pysymään heistä kiinnostuneina, sen ei pidä katsoa tarkoittavan sitä, että vanhemmat, jotka ovat käyttäneet vanhempina olemiseen todella paljon aikaa, vaivaa ja uhrauksia ja jotka eivät ole silti vielä saaneet korjata toivottuja palkintoja, olisivat epäonnistuneet.”² Meidän tulee iloita lastemme hyvistä ominaisuuksista ja kokemistamme onnellisista hetkistä. Meidän tulisi hyväksyä se periaate, että perheemme jäseniä on siunattu tahdonvapaudella, käyttivätppä he sitä miten hyvänsä.

Tarkistakaa odotuksianne

Vaikka toivommekin perheemme jäsenten seuraavan valitsemiamme polkuja, heidän täytyy itse tehdä valintansa saadakseen evankeliumin siunaukset. Vanhin Carmack on sitä mieltä, että sen sijaan, että vanhemmat taistelisivat tätä tosiasiaa vastaan, heidän on ehkä tarpeen tarkistaa nykyisiä odotuksiaan ja lähestymistapojaan ja hyväksyä asiat sellaisina kuin ne ovat sen sijaan että he jatkaisivat sekasorrossa.³

Eräs äiti oli turhautunut ja surullinen tajutessaan, ettei hänen poikansa lähtisikään lähetystyöhön. Lopulta tuo äiti ymmärsi, että hänen täytyi lakata ajattelemasta, että hänen poikansa täytyisi palvella lähetystyössä, jotta hän itse voisi olla onnellinen. ”Pystyin lopulta ymmärtämään, ettei kyse ollut minusta”, hän sanoi. ”Jokaisen lapsen elämä on hänen *omansa*. Olen vain heidän äitinsä. En omista heitä.”

Pyrkikää saamaan oikea näkemys

Monet vanhemmat löytävät lohtua ja saavat oikean näkökulman tilanteeseensa rukouksen, pyhien kirjoitusten tutkimisen ja temppelissä käymisen avulla. Yksi äiti kertoi, että hänen kokemuksensa rukoilemisesta opetti häntä

muistamaan, kuinka kallisarvoinen hänen lapsensa on taivaalliselle Isälle, mikä auttoi lievittämään hänen tuskaansa. Rukous auttaa saamaan näkemyksen siitä, mitä tulee tehdä ja sanoa. Se auttaa meitä myös löytämään lohtua.

Pyhissä kirjoituksissa on kertomuksia huonoja valintoja tehneistä ihmisistä ja siitä, kuinka heidän perheenjäsenensä ovat selviytyneet tilanteesta. ”On hyvä, ettei pyhissä kirjoituksissa ole kertomuksia vain täydellisistä perheistä, sillä muuten emme ehkä jaksaisi edes yrittää!” eräs vanhempi sanoi. Kertomus Alma nuoremasta vakuuttaa meille, että vanhempien vanhurskaat rukoukset kuullaan (ks. Moosia 27:14). Vertaus tuhlaajapojasta opettaa meille, kuinka paljon iloitsemme jonkun kadoksissa olleen tullessa takaisin (ks. Luuk. 15:20–24).

Temppelityö voi myös auttaa meitä saamaan hyödyllisen näkökulman perheongelmiemme käsittelemiseen. ”Uskon, että kiireinen ihminen – – voi ratkaista ongelmansa paremmin ja nopeammin Herran huoneessa kuin missään muualla”, vanhin John A. Widtsoe (1872–1952) kahden toista apostolin koorumista on sanonut. ”Odottamattomimmalla hetkellä temppelissä tai sen ulkopuolella [saamme] ratkaisun [elämäämme] vaivaaviin ongelmiin.”⁴ Kun vanhemmat käyvät temppelissä, heidän sydämensä ja mielensä voivat helpommin löytää heidän etsimäänsä rauhaa.

Osoittakaa edelleen rakkautta

Lehi ja Saria epäilemättä rakastivat Lamanian ja Lemuelia aivan yhtä paljon kuin he rakastivat Samia, Nefiä, Jaakobian ja Joosefiakin. Vaikka voi olla helpompi tulla toimeen sellaisten perheenjäsenten kanssa, jotka jakavat meidän uskonkäsityksemme ja elämäntapamme, meidän on silti äärimmäisen tärkeää oppia osoittamaan rakkautta niitä kohtaan, jotka eivät niin tee.

Eräs nainen, joka lakkasi nuorena käymästä kirkossa, kertoi seuraavan kokemuksen siitä, kuinka hänen perheensä rakasti häntä edelleen. Hänen suuressa myöhempien aikojen pyhiin kuuluvassa perheessään lähetystyöhön lähtemistä juhliittiin näkyvällä tavalla. Hänen isoäitinsä olohuoneen seinällä oli valokuvat kaikista lähisuvun lähetysaarnajista. Se oli ”perheemme maailmankaikkeuden keskipiste”, hän sanoi. Hän tiesi, ettei koskaan palvelisi lähetystyössä, ja hänestä tuntui, että tekipä hän maailmassa kuinka paljon hyvää tahansa, hän ei koskaan ansaitsisi paikkaa isoäitinsä seinällä.

30-vuotiaana hän päätti lähteä palvelemaan Yhdysvaltain kehitysapujoukkoihin. Hän matkusti Madagaskariin ja omistautui kaikin voimin siellä palvelemiseen. Hän sai

Samalla kun rakastamme rakkaitamme sellaisina kuin he ovat, voimme silti pitää yllä toivoa siitä, että he palaavat evankeliumikeskeiseen elämään.

siellä ollessaan kuulla, että isoäiti oli laittanut seinälleen hänenkin valokuvansa. Kun hän päätti palvelunsa kehitys-apujoukoissa, hän ja isoäiti halusivat toisiaan kyynelsilmin. ”Palvelemista kuin palvelemista”, hänen isoäitinsä selitti. Olipa meidän kodissamme lähetyssaarnaajien seinä tai ei, on monia tapoja, joilla voimme osoittaa *kaikille* perheenjäsenillemme, että rakastamme ja arvostamme heitä.

Pitäkää yllä toivoa

Samalla kun rakastamme rakkaitamme sellaisina kuin he ovat, voimme silti pitää yllä toivoa siitä, että he palaavat evankeliumikeskeiseen elämään. Usein perheenjäsenet tulevatkin takaisin jonkin aikaa harhailtuaan. Tuhlaajapojan tavoin he ymmärtävät aiemman elämänsä antaneen heille hyviä ajatuksia ja periaatteita, ja he omaksuvat ne uudelleen. Itse asiassa profeetat ovat luvanneet, että jonakin päivänä perheenjäsenet, jotka on sinetöity vanhempiinsa, tuntevat vanhurskaan kasvatuksensa vetoavan heihin ja tulevat takaisin evankeliumin piiriin.⁵ Sellaiset lupaukset antavat meille suurta toivoa rakkaittemme suhteen.

Säilyttäkää iankaikkinen näkökulma

Meidän täytyy muistaa, että emme yksinkertaisesti tiedä, mitä meidän rakkaillemme tulevaisuudessa tapahtuu. Eräs kapinoivien teini-ikäisten isä kertoi ymmärtäneensä, että vaikka hänen poikansa eivät juuri tällä hetkellä eläkään vanhurskaasti, hänen ei pidä olettaa, että edessä on katastrofi. Presidentti Dieter F. Uchtdorf, toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, huomauttaa,

että toisinaan uskomme, että kertomuksen loppu on jo kirjoitettu, vaikka todellisuudessa olemme vasta keskikohdan luvuissa.⁶ Jumalan käsitys ajasta on aivan erilainen kuin meidän, emmekä me tiedä, kuinka kunkin henkilön kertomus päättyy.

Jos tietäisimme, että perheemme jäsenet lopulta tulisivat takaisin, muuttaisiko se sitä, kuinka toimimme omassa kertomukses- samme tänä päivänä? Uskon, että kokisimme elämässämme paljon suurempaa rauhaa, rakkautta ja hyväksyntää. Kun ponnist- lemme saadaksemme oman kertomuk-

semme hyvään päätökseen, meidän on hyvä muistaa, että voimme päättää kohdata rakkaamme rauhan ja rakkauden ilmapiirissä suuttumuksen ja pelon sijaan. Kuten Paavali kirjoitti: ”Eihän Jumala ole antanut meille pelkuruuden hen- keä, vaan voiman, rakkauden ja terveen harkinnan hengen” (2. Tim. 1:7). Vanhin Carmack kannustaa: ”Älkää koskaan antako periksi. Jos tuntuu siltä, ettette pysty tavoittamaan tyttärtänne tai poikaanne nyt, niin voitte ainakin yrittää ja rakastaa häntä –. Älkää antako periksi syyllisyyden ja toi- vottomuuden lamauttaville tunteille. Etsikää hengellistä apua ja rauhaa. Olkaa vahvoja ja rohkeita. Te selviydte siitä.”⁷

Tyttäreni ei vielä ole palannut kirkkoon. Mutta meidän tavoitteemme on selkeä; me molemmat yritämme pysyä läheisinä toisillemme. Juttelemme usein, ja tiedän, että hänen kasvatuksensa myöhempien aikojen pyhänä on auttanut häntä tulemaan ystävälliseksi, kurinalaiseksi ja huomaavaiseksi. Vaikka en olisi koskaan halunnut hänen valitsevan sitä polkua, jolla hän nyt kulkee, olen kiitollinen siitä, mitä opimme matkan varrella. Ja olen löytänyt rauhan, kun olen hyväksynyt sen, että meillä kummallakin on oma ainutlaatuinen paikkamme matkallamme takaisin kotiin. ■

Kirjoittaja asuu Massachusettsissa Yhdysvalloissa.

VIITTEET

1. David O. McKay, julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1964, s. 5; lainattu julkaisussa J. E. McCulloch, *Home: The Savior of Civilization*, 1924, s. 42; ks. myös *Kirkon presidenttien opetuksia: David O. McKay*, 2004, s. 166.
2. John K. Carmack, ”Kun lapsemme kulkevat harhaan”, *Liahona*, maaliskuu 1999, s. 31.
3. Ks. John K. Carmack, ”Kun lapsemme kulkevat harhaan”, s. 32–33.
4. John A. Widtsoe, ”Temple Worship”, *The Utah Genealogical and Historical Magazine*, osa 22, 1921, s. 63–64, lainattu artikkelissa David B. Haight, ”Temppelit ja niissä suoritettava työ”, *Valkeus*, tammikuu 1991, s. 57–58.
5. Ks. ”Hope for Parents of Wayward Children”, *Ensign*, syyskuu 2002, s. 11.
6. Dieter F. Uchtdorf, ”Lopun näkeminen alusta asti”, *Liahona*, toukokuu 2006, s. 42–45.
7. John K. Carmack, ”Kun lapsemme kulkevat harhaan”, s. 34, 37.

SOPUSOINTUISEN

ryhmäkeskustelun johtamisesta

Dustin West

seminaarit ja instituutit

Evankeliumiaiheista keskustelua johtaessasi voi olla hyödyksi, että pidät itseäsi ikään kuin orkesterin johtajana. Ne, joita opetat, eivät ole konserttia kuunteleva yleisö. He ovat orkesteri, jossa jokaisella on oma osansa musiikin luomisessa. Orkesterin johtaja sovittaa muusikot yhteen, saa jokaisen tekemään parhaansa ja vaikuttaa osaltaan siihen, että heidän musiikistaan muodostuu innoittava taideteos.

Mielekäs evankeliumiaiheinen keskustelu voi olla kuin kaunista musiikkia. Hyvä keskustelu johtaa siihen, että oppilaat ymmärtävät syvällisemmin käsiteltävänä olevat evankeliumin opit ja tuntevat aitoa halua toteuttaa evankeliumin totuuksia käytännössä.

Mielekäs evankeliumiaiheinen keskustelu voi olla kuin kauniin musiikkiesityksen johtamista. Yksi opettajan päätehtävistä on johtaa keskustelua, niin että oppijoilla on tilaisuus tuntea Hengen vaikutusta ja havaita totuuksia omakohtaisesti.

Seuraavassa on muutamia periaatteita, jotka parantavat johtamiasi keskusteluja:

Opeta ihmisiä, älä oppiaineita. Ne, joita opetat, osallistuvat halukkaammin keskusteluihin, kun he tuntevat sinun välittävän heistä eivätkä usko sinun vain haluavan päästä oppiaineen loppuun. Oppijat haluavat tuntea, että olet valmistautunut vahvistamaan ja lisäämään heidän uskoaan Herraan pelkän tosiasioden esittämisen sijaan. Oppijat, jotka tuntevat opettajansa ja muiden luokan jäsenten rakastavan heitä, ovat halukkaampia kertomaan oivalluksiaan ja kokemuksiaan.

Edistä innoitusta. Yhdessä vietettävä aika on sinulle ja niille, joita opetat, tilaisuus saada ilmoitusta, ei ainoastaan sinun tilaisuutesi kertoa siitä, mitä tiedät. Yksi opettajan päätehtävistä on johtaa keskustelua, niin että oppijoilla on tilaisuus tuntea Hengen vaikutusta ja havaita totuuksia omakohtaisesti. Ilmoituksen virratessa kaikki – sekä opettaja että oppijat – rakentuvat ja riemuitsevat yhdessä (ks. OL 50:22). Voit tietää, että keskustelunne ovat kohottavia, kun sekä opit että opetat Hengen avulla.

OPETTAJALLE: "ONKO KAIKEN HALUAMANI LÄPIKÄYMISEEN RIITTÄVÄSTI AIKAA?"

Opetusaineisto, pyhien kirjoitusten luvut, tutkiessasi saamasi oivallukset – kaikki se on todella hienoa, mutta tuntikausien tutkimistasi ei useinkaan voi tiivistää mahtumaan annettuun aikaan. Sinun tehtäväsi ei ole kertoa kaikesta oppimastasi vaan ohjata luokassa käytettyä aikaa, niin että oppijat havaitsevat totuudet omakohtaisesti – jokseenkin samalla tavoin kuin sinä teit valmistautuessasi. Rukoile apua, niin Pyhä Henki opettaa sinulle, mihin sinun tulee keskittyä. Kun keskityt muutamaa totuuteen, voit antaa aikaa mielekkäämmälle keskustelulle, joka ulottuu syvemmälle niiden sydämeen, joita opetat.

Innosta kaikkia osallistumaan. Osallistuminen ei välttämättä tarkoita, että jokaisen on vastattava ääneen kysymyksiin. Jotkut osallistuvat mieluummin yksinkertaisesti kuuntelemalla tai tekemällä muistiinpanoja. Jotkut haluavat kertoa ajatuksiaan, kunhan heillä on aikaa pohtia ja valmistautua. Voisit etukäteen ottaa yhteyttä muutamaan luokan jäseneseen ja pyytää, että he valmistautuvat kertomaan ajatuksiaan jostakin tietyistä aiheista.

On muutamia muitakin tapoja auttaa oppijoita osallistumaan keskusteluun. Voisit esimerkiksi

- pyytää heitä pohtimaan, kuinka he vastaisivat johonkin kysymykseen, ennen kuin pyydät heitä vastaamaan
- pyytää heitä kirjoittamaan vastauksensa paperille, minkä jälkeen voisit pyytää muutamia heistä kertoamaan vastauksensa muille
- pyytää heitä vastaamaan kysymyksiin vierustoverilleen tai pienissä ryhmissä.

Joskus ryhmässäsi saattaa olla jäsen, joka haluaa hallita keskustelua. Jos näin tapahtuu, voisit sanoa esimerkiksi: ”Kuunnellaanpa välillä jotakuta sellaista, joka ei ole vielä kertonut ajatuksiaan.” Joissakin tapauksissa voi olla tarpeen

puhua tällaisen henkilön kanssa kahden kesken ja kiittää häntä hänen ajatuksistaan ja samalla selittää, kuinka tärkeää on kannustaa muitakin osallistumaan keskusteluun.

Älä pelkää hiljaisuutta. Hiljaisuus voi vaikuttaa keskustelun laantumiselta, mutta oppijoille se voi olla arvokasta aikaa pohtia asioita.

Esitä mielekkäitä kysymyksiä. Esitä kysymyksiä, jotka kannustavat oppijoita ajattelemaan syvällisesti pyhien kirjoitusten kohtien ja evankeliumin periaatteiden merkitystä. Kun valmistelet oppiaiheitasi, mieti kysymyksiä, jotka auttavat niitä, joita opetat, ymmärtämään oppimiaan totuuksia ja soveltamaan niitä käytäntöön. Muutamalla hyvin muotoillulla kysymyksellä voi olla suuri vaikutus.

Kuuntele tarkasti. Usein opettajat huolehtivat niin kovasti siitä, mitä aikovat sanoa seuraavaksi, etteivät he kuuntele esitettyjä kommentteja tarkasti. Jos kuuntelet vilpittömästi niitä, joita opetat, he tuntevat, että heitä arvostetaan, ja he todennäköisemmin osallistuvat keskusteluun. Presidentti Thomas S. Monson on sanonut: ”Jokaisella – – on kertomus, joka odottaa kertomista. Kuunteleminen on välttämätön osatekijä opetuksessamme ja oppimisessamme.” (”Esimerkkejä suurista opettajista”, *Liahona*, kesäkuu 2007, s. 76.)

Oppijat, jotka tuntevat opettajansa ja muiden luokan jäsenten rakastavan heitä, ovat halukkaampia kertomaan oivalluksiaan ja kokemuksiaan.

Esitä jatkokysymyksiä. Kun oppijat kertovat oivalluksiaan ja kokemuksiaan, saatat tuntea, että heillä olisi enemmänkin kerrottavaa. Voit halutessasi esittää tällaisia jatkokysymyksiä: Mikä siinä on sinulle tärkeää? Milloin olet nähnyt sellaista omassa elämässäsi? Miten se vaikuttaa meihin tänä päivänä? Kenellä muulla on tähän jotakin sanottavaa? Onko jollakulla teistä tähän liittyvä ajatus, josta haluaisitte kertoa? Missä muissa pyhien kirjoitusten kohdissa opetetaan tätä totuutta?

Huomioi vastaukset. Kun joku vastaa, sinun tulee huomioda se jollakin tavoin. Voit tehdä sen kommentoimalla vastausta myönteisesti tai esittämällä jatkokysymyksen.

Pidä huoli opin puhtaudesta. Muista, ettei evankeliumin opettamisen ensisijaisena päämääränä ole vain hyvä keskustelu. Pikemminkin tarkoituksena on ymmärtää oppia

niin että sydämemme voi muuttua ja voimme kokea kääntymyksen. Osa vastuutasi keskustelun aikana on varmistaa, että opetetaan tosi oppia.

Jos joku sanoo jotakin sellaista, mikä ei ole opillisesti oikein, sinulla on velvollisuus tuoda esiin oikea oppi. Voisit lähteä siitä, mikä vastauksessa on oikeaa oppia, lukea aiheeseen liittyvän pyhien kirjoitusten kohdan tai yleiskonferenssissa esitetyn opetuksen tai lausua todistukseksi.

Näiden ehdotusten avulla voit johtaa suurenmoisia evankeliumiaiheisia keskusteluja. Et pidä keskusteluja yllä vain saadaksesi ajan kulumaan. Voit johtaa tehokkaita keskusteluja, niin että oppijat saavat henkilökohtaista ilmoitusta, kehittävät keskinäistä ykseyttä ja syventävät ymmärrystään Jeesuksen Kristuksen evankeliumista. ■

OPPIJALLE: MIELIPITEESI ON TÄRKEÄ

Hyvän evankeliumiaiheisen keskustelun aikaansaaminen on vastuu, jonka jaat yhdessä opettajan kanssa. Tässä on muutamia tilanteita, jotka ovat ehkä saaneet sinut miettimään:

Minulla on jotakin sanottavaa, mutta opettajani ei ole pyytänyt kommentteja. Pitäisikö minun keskeyttää?

Voisit odottaa sopivaa hetkeä, jolloin kiinnität opettajan huomion ja ilmaiset hänelle halusi esittää oman näkemyksesi. Jos tunnet innoitusta kertoa jostakin muille, tee parhaasi voidaksesi toimia saamasi innoituksen mukaan.

En ole varma, ovatko kommenttini minkään arvoisia, joten pitäisikö minun oikeastaan viitata?

Sinulla on oma näkökulmasi ja kokemuksia, joita muilla ei ehkä ole. Kun valmistaudut luokkaa varten, saat henkilökohtaisia oivalluksia, jotka voivat olla muille oppijoille siunaukseksi.

Kahdentoista apostolin koorumin jäsen, vanhin Richard G. Scott (1928–2015) on opettanut, että kun viittaamme evankeliumiaiheisen keskustelun aikana, ”ilmaisemme Pyhälle Hengelle halumme oppia”. Joten jos kommenttisi liittyvät

aiheeseen ja aikaa on riittävästi, voit kertoa ne muille.

Vanhin Scott on selittänyt: ”Osallistuminen antaa yksittäisten ihmisten kokea, kuinka Henki johtaa heitä” (”To Learn and to Teach More Effectively”, Brigham Youngin yliopiston koulutusviikon hartaustilaisuus, 21. elokuuta 2007, s. 5, speeches.byu.edu).

Minua pelottaa puhua niin monen ihmisen edessä. Mitä teen?

Kun pyrit voittamaan tämän pelon, voit tehdä sen askel kerrallaan. Voisit tarjoutua lukemaan ääneen jonkin pyhien kirjoitusten kohdan tai lainauksen. Etsi sitten tilaisuuksia vastata kysymyksiin tai kertoa oivalluksiasi. Kun osoitat halukkuutesi osallistua, sinua siunataan rohkeudella puhua ja sinulle annetaan sanat, jotka sinun tulee sanoa. Kun avaamme suumme, niin se täytetään (ks. OL 33:10).

Jos kommenttien esittäminen luontuu sinulta helposti, niin voisit taas omien ajatustesi esittämisen sijaan kysyä itseltäsi, miten kannustaisit jotakuta muuta oppijaa kertomaan ajatuksiaan.

Uudelleen avioituminen

kärsivällisyyden ja rakkauden täyttämä seikkailu

Perheiden yhteen liittäminen vaatii kaksinkertaisen annoksen kärsivällisyyttä. Mutta se voi saada aikaan myös kaksinkertaisen määrän rakkautta.

Heidi Eljarbø Morrell Andersen

Avioero ei edes kuulunut sanavarastooni ennen kuin se osui kohdalleni. Pitkän aikaa olin kiusaantunut, kun minulta kysyttiin aviosäätyäni. ”Olen eronnut.” Sain sitä tuskin sanotuksi – ikään kuin olisin kiroillut.

Sellaisessa tilanteessa kuitenkin olin elämässäni, ja minulla oli vaikeuksia sopeutua siihen. ”Sinä löydät kyllä jonkun”, ystävilläni oli tapana sanoa. Mutta en ollut kiinnostunut eikä minulla ollut minkäänlaista halua avioitua uudelleen. Neljässä lapsessani oli tarpeeksi tekemistä.

Kunnes eräänä päivänä, odottamatta ja tulevia suunnittelematta, tapasin Arnfinnin. Yllätyksekseni tulimme oikein hyvin toimeen keskenämme ja nautin hänen seurastaan yhä enemmän. Hän oli fiksu, hyvännäköinen ja leikkisä. Kun hän kosi minua, en tiennyt, mitä tulevaisuus

toisi tullessaan, mutta tiesin haluavani jakaa tulevaisuuden hänen kanssaan. Meiltä meni jonkin aikaa ”silittää rypyt pois”, kuten Arnfinn sen ilmaisi, ja solmimme avioliiton syksyllä 1997 Tukholman temppelissä Ruotsissa.

Liki nelikymppisenä vastaviihittynä oleminen ei ollut samanlaista kuin ensimmäisellä kerralla. Rakastuminen aiheutti samanlaista ihanaa väristystä, ja uuden

ja perinteet muodostuivat vasta matkan varrella. Arnfinn ja minä huomasimme, että oli ihan sopivaa ja jopa terveellistä, että oli olemassa enemmän kuin yksi mielipide asioista. Se ei silti välttämättä tarkoittanut, että toinen oli oikeassa ja toinen väärässä. Monet asiat elämässä muokkaavat mielipiteitä, ja kunnioituksesta ja kuuntelemisesta tuli avainsanat toisen ihmisen ymmärtämiseen.

Yritimme päästä yhteisymmärrykseen myös siitä, kuinka yhdistäisimme elämämme – missä asuisimme, kuinka hoitaisimme perheen talousasiat ja mitä juhlaperinteitä jatkaisimme. Matkan varrella tuli muutama rypy lisää silitettäväksi, mutta näin jälkikäteen katsoen jotkut niistä olivat aika mitättömiä. Me pyrimme kotona vallitsevaan sopusointuun ja rakkauteen.

Minulle oli erityisen vaikeaa, kun perheen asioista päättämässä oli toinenkin äiti. Arnfinnin entinen vaimo on suurenmoinen äiti, ja hän kantaa huolta lastensa hyvinvoinnista. Suunnittelimme lomat ja viikonloput yhdessä hänen kanssaan, ja toisinaan minusta tuntui, ettei minulla ollut päätösvaltaa omassa elämässäni.

Muutos oli varmaankin vielä vaikeampi Arnfinnille, joka muutti kotiin, jossa oli neljä lasta, joista kaksi teini-ikäisiä. Lapseni olivat persoonallisuudeltaan riehakkaampia kuin mihin

hän oli tottunut, ja heidät oli kasvatettu vähän eri tavalla kuin hän olisi halunnut.

Erilaiset polut, samat vastaukset

Sitten eräänä iltana, niin myöhään, että aivoni olivat jo lakanneet toimimasta, Arnfinn haastoi minut älykkyystestiin. Hän istuutui ruokapöydän toiselle puolelle ja alkoi kirjoitella yhtälöitä ja matemaattisia kaavoja löytääkseen vastaukset kysymyksiin. Minä olin pöydän vastakkaisella puolella ja piirtelin kuvia etsiessäni tehtäviin ratkaisua. Saimme työme valmiiksi ja vertailimme testivastauksia

ihmissuhteen tuoma jännitys oli samanlaista, mutta nyt siihen kuului kaksi entistä puolisoa, tottelematon koira, kovaääninen lintu ja yhdeksän 3–17-vuotiaasta lasta. Onneksi romanssimme tuoreus riitti luotsaamaan meidät edessä olevien haastavien aikojen yli.

Avain ymmärrykseen

”Emme aina taida olla samaa mieltä asioista”, Arnfinn sanoi eräänä päivänä. Sitä ne neljäkymmenen vuoden aikana piintyneet tavat ja tottumukset teettävät. Ensimmäisen kerran naimisiin mennessäni olin 19-vuotias, ja rutiinit

huomaten vain, että olimme päätyneet samoihin vastauksiin. Silloin tajusin, että tuo testi oli samanlainen kuin yhteisen elämämme.

Saenen selittää. Hän tekee asiat yhdellä tavalla, ja minä teen ne toisella. Mutta meillä on sama tavoite, vaikka tie sinne voikin olla erilainen. Tavoitteeseen pääseminen on kuin tuo älykkyystesti: vaikka hän ratkaisee yhtälöitä ja minä piirrän kuvia, päädymme silti samoihin vastauksiin.

Tiedän, etten koskaan voisi suoriutua hänen työstään lakimiehenä, ja olen varma, että hän kokisi työni kirjoittajana ja akvarellitaiteilijana vaikeaksi. Juju piilee siinä, että pidän hänen erilaisia toimintatapojaan herttaisina sen sijaan että ärsyntyisin niiden vuoksi. Erilaisuus voi olla jännittävä oppimiskokemus, jos vain annamme sille mahdollisuuden. Eräänä päivänä sanoin Arnfinnille: ”Jos sinä voit opettaa minulle joitakin asioita ja minä ehkä opetan sinulle joitakin, niin jonakin päivänä meillä on kaikki kunnossa.” Kummankin meistä täytyy osata ottaa vastaan opetusta, ja se on jatkuva prosessi. Ihailusta on tullut avainsana.

Kun kerran äiti ja isä ovat kahta eri lajia, niin voitte olla varmoja siitä, että myös kaksi sarjaa lapsia ovat aivan erilaisia toistensa kanssa. Me käärimme hihamme ja aloimme selvittää jokapäiväisiä ongelmia, jotka aiheutuivat erilaisista ruokailutottumuksista, vaatetyyleistä, nukkumaanmenoajoista ja kotitöiden tekemisestä vain muutamia

mainitakseni. Kauan aikaa lapsemme jakautuivat ”minun” ja ”sinun” lapsiin, eivätkä he aina pitäneet yhtäkkistä yhteiseloamme kovinkaan ihanana asiana.

Vanhin tytär selitti, että lähtisi kuitenkin pian kotoa ja halusi minun olevan onnellinen; seuraavat kaksi tyttöä eivät näyttäneet pitävän edes toisistaan; ja yksi pojista luopui huoneestaan joka toinen viikonloppu ja nukkui sohvalla, kun hänen velipuolensa tulivat meille. Hän oli niin kultainen, ettei koskaan edes valittanut asiasta.

Tilaa niille, joita rakastamme

Aina löytyy tilaa niille, joita rakastamme. Järjestimme olohuoneen vierestä tilan vanhempien pakopaikaksi ja annoimme yläkerran makuuhuoneet lasten käyttöön. Kaksi televisiota ja kaksi kylpyhuonetta eivät olleet enää yllisyyksiä vaan välttämättömyyksiä. Oli myös välttämätön sijoitus tulevaisuudellemme perheenä, että vastaviihittyinä vanhempina saimme kerran vuodessa viettää muutaman päivän kahdestaan.

Viikonloput ja muut tapahtumat suunniteltiin etukäteen; aterioiden, pelien ja toimintojen tuli sopia suurimmalle osalle lapsista. Arnfinnin viisi lasta asuivat viikot äitinsä luona, ja halusin kunnioittaa myös hänen toiveitaan ja varmistaa, että lapset nauttivat ajastaan isänsä luona. Se tarkoitti sitä, että joskus minun piti pysyä hiljaa pienistä har-

minaiheista ja keskittyä sen sijaan tärkeämpiin asioihin, jotta heillä olisi mukavaa. Siihen tarvittiin kärsivällisyyttä ja rakkautta – ja vielä kerran kärsivällisyyttä ja lisäksi ämpärillinen huumoria.

Sekasortoiset sunnuntaiaamut olivat melkoinen koettelemus. Yritimme kauniin klassisen

Saippuakuplia puhaltamassa kolmen lapsenlapsemme kanssa. Lapsemme ovat kasvaneet aikuisiksi ja muuttaneet kotoa, mutta he tietävät olevansa aina terve-tulleita käymään luonamme.

Yksi perinteistämme on käydä Tukholman temppelissä joka kesä ja ottaa mukaamme niin monta lastamme kuin mahdollista. Viime vuonna ajoimme 10 tuntia, jotta Arnfinnin 90-vuotias äiti pääsi mukaamme ja hänet voitiin sientöidä vanhempinsa.

musiikin avulla virittää päivään sopivan ilmapiirin samalla kun ohjailimme lapsen toisensa jälkeen jompaankumpaan kahdesta kylpyhuoneesta ja ulos sieltä ennen kuin lehmänkello kilkatti kutsuen kaikki herkulliselle aamiaiselle. Silti se, että saimme kaikki ulos ovesta ja tila-autoon päästäksemme kirkkoon ajoissa, oli koettelemus, kun yritimme joka sunnuntai tuntea lepopäivän henkeä. Kun palasimme kotiin ja söimme hyvän aterian, olimme rauhoittuneet sen verran, että saatoimme nauttia pelien pelaamisesta yhdessä.

Kirkon ohjelmissa ja oppiaiheissa on paljon viisautta. Perherukous, perheilta ja evankeliumin periaatteista keskusteleminen maksavat vaivan. Evankeliumi on tuonut meille iloa ja auttanut meitä ymmärtämään entistä paremmin, kuinka tärkeä ja arvokas perhe on.

Olemme muodostaneet monia uusia perinteitä, mutta pitäneet myös joitakin entisestä elämästämme. Joka kesä otamme mahdollisimman monta lasta mukaamme Tukholman temppeliin. Me leiriydymme leirintäalueella temppelistä etelään. Siitä on tullut mieluinen perinne, ja naimisissa olevat lapsemmekin perheineen ovat omaksuneet sen.

Nykyään kun lapsemme tulevat kysymään meiltä neuvoja seurustelusta ja avioliitosta, sanon heille, ettei sillä ole väliä, että toinen pitää hölkkäämisestä ja toinen nauttii enemmän baletista. Kaikkein tärkeintä on yhteinen into palvella Vapahtajaamme ja päättäväisyys pyrkiä kohti tavoitetta olla iankaikkinen perhe.

Kaksin verroin kärsivällisyyttä, kaksin verroin siunauksia

Kun tapaan pareja, jotka saavat toisen tilaisuuden solmia avioliitto, riemuitsen heidän puolestaan. Olen iloinen, että heillä on kumppani ja paras ystävä, jonka kanssa he voivat olla yhdessä. Mutta muistan myös, etteivät ensimmäiset

vuodet kahden perheen yhdistämisessä olleet pelkkää onnea ja iloa. Kaikella on hintansa, ja joinakin päivinä ihmettelemme, miksi sen täytyy olla niin vaikeaa.

Nykyään tyttäreemme, jotka eivät oikeastaan pitäneet toisistaan teini-ikäisinä, ovat kumpikin äitejä. He vertailevat mielellään kokemuksiaan perhepäiväallisillä ja jopa viettävät lomapäiviä yhdessä perheen mökillä. Lähetystyössä palveleville pojille on lähetetty kannustavia kirjeitä, ja jotkut lapsistamme ovat vierailleet toistensa luona ulkomailla asuessaan. Heistä on aina mukava kokoontua yhteen suurille juhlapäiväallisille, ja he iloitsevat aina kuullessaan uuden sisaren- tai veljenlapsen syntymästä.

Nykyään Arnfinn ja minä olemme kotona kahdestaan. Meillä on eläväinen koira ja uusi pieni lintu. Lapset ovat välillä oleskelleet omassa huoneessaan opintojen ja uuden kodin perustamisen välillä. He tietävät, että he ovat aina tervetulleita ja että heitä ruokitaan ja rakastetaan aina kun he tulevat käymään.

Kahden perheen yhteen liittäminen vaatii kaksinkertaisen määrän rakkautta ja kaksinkertaisen annoksen kärsivällisyyttä. Kaikki tämä on vaatinut paljon ruoanlaittoa ja monta koneellista pyykkiä, mutta se on kannattanut. Me rakastamme suurta perhettämme. Siunaukset siitä, että on kaksin verroin ihmisiä rakastettavana, ovat kaksinkertaiset.

Ja perheemme kasvaa edelleen. On kasvamassa uusi sukupolvi suloisia pienokaisia, ja he ovat kaikki lastenlapsiamme! ■

Kirjoittaja asuu Norjassa.

HÄN LUKI MINUN TODISTUKSENI

Vastatessani puhelimeen kuulin erään paikallisen kokoaikaisen lähetyssaarnaajan kertovan innoissaan muutaman päivän kuluttua pidettävästä kastetilaisuudesta. Lähetyssaarnaajat ovat tietysti aina innostuneita kasteista, mutta kastettavan sisaren nimi ei kuulostanut minusta tutulta. Vanhin kuitenkin halusi ehdottomasti, että osallistuisin kastetilaisuuteen, sillä minua odotaisi siellä yllätys. Hän ei suostunut kertomaan sen enempää.

Kastepäivänä saavuin kirkolle hyvissä ajoin saadakseni yllätyksen selville. En kuitenkaan tunnistanut sitä nuorta sisarta – Alicea – joka oli menossa kasteelle, eikä hänkään osoittanut tuntevansa minua.

Kun yritys oli muuttamassa pois kioskista, esimies pyysi Alicea heittämään kirjan pois. Mutta Alice oli utelias ja pyysi saada sen itselleen.

Suloisen ja Hengen täyttämän kastetilaisuuden jälkeen Alice lausui Mormonin kirja kädessään todistuksensa sen totuudellisuudesta ja ilmaisi kiitollisuutensa sen opetuksista, etenkin sen todistuksesta Vapahtajasta. Todistuksessaan hän kertoi, kuinka oli saanut kirjan käsiinsä. Hän oli työskennellyt kioskissa paikallisessa ostoskeskuksessa. Eräänä päivänä sinne tuli nainen, joka antoi kirjan hänen esimiehelleen. Esimies ei ollut kiinnostunut kirjasta, vaan laittoi sen hyllylle.

Vähän myöhemmin, kun yritys oli muuttamassa pois kioskista, esimies pyysi Alicea heittämään kirjan pois. Mutta Alice oli utelias, vilkaisi kirjaa ja pyysi saada sen itselleen.

Alice vei Mormonin kirjan kotiinsa, luki sen muutamassa viikossa ja vakuuttui sen totuudellisuudesta. Hän ei kuitenkaan tiennyt, mitä tehdä. Jotakin kuukausia myöhemmin hän löysi toisen työpaikan, jossa hän työskenteli yhdessä erään myöhempien aikojen pyhiin kuuluvan miehen kanssa. Alice kysyi häneltä Mormonin kirjasta ja kirjasta, ja mies kutsui vaimonsa kanssa hänet tapaamaan lähetyssaarnaajia.

Sitten Alice sanoi haluavansa lukea todistuksen, joka oli kirjoitettu hänen Mormonin kirjansa etusivulle. Tuo todistus oli minun kirjoittamani. Olin kirjoittanut sen ennen kuin olin antanut kirjan Alicen esimiehelle kioskissa.

Vanhimmat puhkesivat ilahtuneeseen hymyyn. Se oli suloisin yllätys, minkä olin koskaan elämässäni kokenut! Kastetoimituksen jälkeen uusi sisareni evankeliumissa kiiruhti halaaamaan minua.

Minusta oli ihanaa olla Alicen kastetilaisuudessa ja kuulla hänen nöyrä todistuksensa, jonka hän oli saanut lukemalla Mormonin kirjan ja rukoilemalla Moronin neuvon mukaan: "Jos te kysytte vilpittömin sydämin, vakain

aikein, Kristukseen uskoen, hän ilmoittaa niistä teille totuuden Pyhän Hengen voimalla" (Moroni 10:4).

Tunnen yhä syvää kiitollisuutta siitä, että olin omalta pieneltä osaltani voinut auttaa yhtä Jumalan lapsista saamaan Jeesuksen Kristuksen evankeliumin siunaukset. ■

Faith Watson, Utah, USA

Tuskailin
miettiessäni,
kuinka voisin koskaan
auttaa lapsiani
kustantamaan
lähetystyönsä.

KASVATA KELVOLLISIA POIKIA

Vuosia sitten, kun olin yksinhuoltajaäiti ja olin uupunut hoitaessani ja elättäessäni neljää lastani, äitini ja veljeni avokätinen lahjoitus antoi minulle tilaisuuden jatkaa opintojani. Ajaessani korkeakoululle minulla oli tapana ajatella toiveita ja unelmia, joita minulla oli lasteni suhteen. Olin käännynäinen kirkossa. Suurin toiveeni oli, että heillä olisi mahdollisuus opettaa evankeliumia toisille ja suoda heille sitä onnea, jota itse tunsin.

Eräänä aamuna ajaessani oppilaitokselleni ajattelin kahta vanhinta poikaani, joilla on vajaan kahden vuoden ikäero. Jos he lähtisivät palvelemaan, vanhempi päättäisi lähetystyönsä juuri kun nuorempi aloittaisi omansa. Tuskailin asian kanssa ja ihmettelin, kuinka voisin koskaan auttaa heitä kustantamaan lähetystyönsä. En oikein tiennyt, mistä löytäisin varat ensimmäiseen saati toiseen lähetystyöhön.

Asia kiusasi minua neljä päivää rukoillessani vastausta siihen. Viidentenä päivänä tuli vastaus: ”Kasvata

kelvollisia poikia. Rahaa on helppo löytää, kelvollisia poikia ei niinkään.”

Rauha täytti sydämeni. Vastaus oli niin kaukana rahahuolia koskevasta ajatuksistani, että hätkähdin. Minun tehtäväni oli kasvattaa kelvollisia lapsia. Voin pitää perheiltoja, käydä kirkossa, viedä lapseni seminaariin ja auttaa poikiani Nuorten Miesten toiminnoissa. Voin tehdä rukouksesta, paastosta ja pyhien kirjoitusten lukemisesta osan perhe-elämäämme. Tiesin, että jos tekisin oman osani, lapsillani voisi olla mahdollisuus palvella lähetystyössä.

Oman arkielämämme lisäksi meillä oli mahtava kotiopettaja, joka rakasti perhettämme. Hän kävi meillä vaimonsa kanssa uskollisesti joka kuukausi. Hän opetti lapsilleni oppiainetta, antoi heille siunauksia ja kävi heidän urheilukilpailuissaan. Ystävät ottivat poikani mukaan vaaran pappeuskokouksiin ja yöretkille. Jotkut vaaranamme jäsenet antoivat heille tilaisuuksia tehdä töitä ja ansaita rahaa, naapurit toimivat tarvittaessa varavanhempina ja

koulun opettajat opettivat heille itsekuria ja johdonmukaisuutta lukuaineiden, musiikin ja urheilun välityksellä.

Kun vanhin poikani täytti 19 vuotta, lähetystyörahat olivat koossa häntä varten. Kävi ilmi, että varat riittivät siihen, että kaikki neljä saattoivat lähteä palvelemaan. He palvelivat Meksikossa ja Brasiliassa sekä Etelä-Carolinassa ja Virginiassa Yhdysvalloissa. Kaksi nuorinta jopa palveli samaan aikaan!

Tämä kokemus on saanut minut usein ajattelemaan Herran sanoja Jesajan kirjassa: ”Minun ajatukseni eivät ole teidän ajatuksianne eivätkä teidän tienne ole minun teitäni” (Jes. 55:8).

Rukouksiin vastataan, kun me noudatamme saamiamme neuvoja, ja sitä seuraavat usein siunaukset. Tiedän, että se palvelutyö, jonka lapseni antoivat Herralle, muutti heidän elämänsä ja niiden ihmisten elämän, joita he opettivat. Heidän palvelemisensa on siunannut kotiamme ja siunaa edelleen sukupolvien ajan. ■

Janness Johnson, Kalifornia, USA

VAIN KAKSI KASTETTAKO?

Palvellessani lähetysohjohtajana Guatemalan lähetysskentällä Guatemalassa saimme monta uutta kokoaikaista lähetyssaarnaajaa. Esitellessäni itseni näille lähetyssaarnaajille kerroin heille omasta kääntymyksestäni ja kasteestani.

Kerroin, että vanhimmat David Tree ja Wayne Matthews olivat opettaneet minulle evankeliumia, kun olin yhdeksänvuotias ja asuin Glendivessa Montanassa Yhdysvalloissa. Nämä kaksi lähetyssaarnaajaa ja eräs jäsen Glendiven seurakunnasta veivät minut eräänä kylmänä talvipäivänä vuonna 1957 autolla Willistoniin Pohjois-Dakotan osavaltioon, jotta minut

voitiin kastaa sikäläisen seurakuntakeskuksen kastealtaassa.

Kertomukseni jälkeen puhutelin uusia lähetyssaarnaajia, ja yksi heistä, vanhin Benjamin Pixton, kertoi minulle, että David Tree on hänen isoisänsä. Miten mukava yllätys! Vanhin Tree oli kastanut yhdeksänvuotiaan pojan Glendivessa Montanassa, ja lähes 50 vuotta myöhemmin tuo poika oli kutsuttu hänen tyttärenpoikansa lähetysohjohtajaksi.

Kun vanhin Pixtonin vanhemmat ja isovanhemmat tulivat hakemaan häntä kotiin lähetysohjohtajaksi, minulla oli ilo tavata David Tree uudelleen. Tapaamisemme aikana näytin hänelle

Mormonin kirjan – joka sisälsi hänen kirjoittamansa sanoman ja lupauksen – jonka hän oli antanut minulle kastepäivänäni.

Vanhin Pixtonin äiti oli kertonut tälle, ettei hänen isänsä ollut juurikaan puhunut lähetysohjohtajistaan. Hän ei ollut tuntenut olleensa kovin menestyksenkäs, koska hän oli kastanut vain kaksi ihmistä: erään naimattoman naisen ja yhdeksänvuotiaan pojan.

Kerroin hänelle kiittolisena, että hänen ponnistelujensa ansiosta koko perheeni oli lopulta liittynyt kirkkoon, ja että veljeni ja minä sekä meidän yhdeksän poikaamme olimme kaikki palvelleet kokoaikaaisessa

Kaksi lähetyssaarnaajaa ja eräs seurakunnan jäsen veivät minut eräänä kylmänä talvipäivänä autolla Pohjois-Dakotaan, jotta minut voitiin kastaa sikäläisen seurakuntakeskuksen kastealtaassa.

RUKOILIN VAKAIN AIKEIN

lähetystyössä. Sanoin, että hänen lähetystyöpalvelunsa ansiosta evankeliumia oli opetettu lukemattomalle määrälle ihmisiä, jotka olivat liittyneet kirkkoon.

Monet hyvät, kelvolliset ja omissa tautuneet pappeudenhaltijat vanhin Treestä ja hänen toveristaan vanhin Matthewsista alkaen olivat huolehtineet minusta lapsuus- ja nuoruusvuosinani. Tulen aina olemaan kiitollinen siitä, että he opettivat minulle Jeesuksen Kristuksen evankeliumia ja toivat minut Herran valtakuntaan, jossa Hän on siunannut minua suunnattomasti. ■

Thomas R. Coleman, Kansas, USA

Vuonna 1960 tapasin eräissä juhliissa nuorukaisen, joka kertoi minulle, että Jeesus Kristus oli käynyt Amerikan mantereella ylösnousemuksensa jälkeen. Minusta ajatus oli kiehtova ja halusin tietää enemmän, joten ryhdyin tutkimaan asiaa kirjastoissa ja kyselemään siitä eri uskontokunnilta kotikaupungissani San Miguelissa El Salvadorissa.

Etsin melkein kolmen vuoden ajan saamatta selville mitään. Kun mainitsin uskonnollisille johtajille, että olin kuullut Kristuksen tulleen Amerikan mantereelle, he kertoivat minulle, että minua oli petetty. Koska tutkimiseni ei tuottanut mitään tulosta, aloin lopulta uskoa, että he olivat oikeassa.

Eräänä päivänä kaksi Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon lähetyssaarnaajaa tuli kotiini ja sanoi, että heillä oli tärkeä sanoma perheelleni. Kysyin heiltä välittömästi: ”Tiedätkö, onko Jeesus Kristus käynyt Amerikan mantereella?”

Toinen heistä sanoi: ”Me todistamme siitä.”

Sillä hetkellä tunsin mielessäni ja sydämessäni suurta kiihtymystä ja kysyin: ”Mistä tiedät sen?”

Hän otti laukustaan kirjan ja sanoi: ”Me tiedämme, että Kristus tuli tänne, tämän kirjan, Mormonin kirjan, ansiosta.”

Se, mitä lähetyssaarnaajat opettivat minulle ensimmäisessä keskustelussa, vaivasi minua, ja epäilin kertomusta profeetta Josephin näystä Isästä ja Pojasta.

Mormonin kirja kuitenkin kiehtoi minua, ja lähetyssaarnaajat jatkoivat opetuskäyntejään. Eräänä iltapäivänä he kysyivät minulta: ”Oletko rukoillut saadaksesi selville, onko se, mitä opetamme sinulle, totta?”

Sanoin heille, että olin tehnyt niin mutta en ollut saanut vastausta.

”Sinun täytyy rukoilla vakain aikein”, he sanoivat.

Olin lukenut Mormonin kirjaa useana iltana. Olin lukenut, että Kristus ilmestyi nefiläisille, ja uskoin siihen. En siltikään voinut ottaa todesta Joseph Smithin näkyä. Sisäinen taisteluni oli kauheaa.

Eräänä iltana polvistuin yksin ja avasin sydämeni Jumalalle. Kerroin Hänelle, että minun täytyi saada tietää, oliko Hän todella ilmestynyt Joseph Smithille. Jos Hän oli, lupasin Hänelle, että minut kastettaisiin kirkkoon ja palvelisin Häntä koko elämäni.

Kun nousin varhain seuraavana aamuna, sain vastauksen Pyhän Hengen kautta. Mieleni selkeni ja sydämeni täyttyi rauhalla. Sen hetken jälkeen minulla ei ole ollut minkäänlaista epäilystä siitä, etteikö Joseph Smith ollut todella Jumalan profeetta, etteikö Mormonin kirja ole toinen todistus Jeesuksesta Kristuksesta ja etteikö Jeesus Kristus ole Vapauttajamme ja Lunastajamme. Tiedän, että Kristus kävi Amerikan mantereella ylösnousemuksensa jälkeen. Sieluni iloitsee tästä ihmeellisestä tiedosta, jonka Pyhän Hengen voima minulle opetti. ■

Carlos Rene Romero, El Salvador

Mitä Mormonin kirja voi opettaa meille onnellisuudesta?

Hank R. Smith

uskontokasvatuksen opettaja,
Brigham Youngin yliopisto

Lehi opetti pojalleen Jaakobille:
”Ihmiset ovat, jotta heillä voisi
olla ilo” (2. Nefi 2:25).

Me kaikki haluamme olla onnellisia. Kaipaamme usein samaa iloisuutta, rauhaa ja tyytyväisyyttä, jota näemme niissä perheenjäsenissämme ja ystävissämme, joiden elämä näyttää olevan pelkkää onnea. Jokainen on jossakin vaiheessa elämäänsä tuntenut olleensa vailla onnea. Jotkut ovat jopa saattaneet miettiä: ”Tulenko koskaan olemaan onnellinen?”

Presidentti Henry B. Eyring, ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, on sanonut: ”Herra on sisällyttänyt [Mormonin kirjaan] sanomansa teille. Nefi, Mormon ja Moroni tiesivät sen, ja ne, jotka kokosivat sen, sisällyttivät

siihen viestejä teitä varten.”¹ Koska Jumala haluaa kaikkien lastensa olevan onnellisia tässä elämässä, Hän on sisällyttänyt Mormonin kirjaan onnellisuuden iankaikkisia periaatteita. Vaikka näitä periaatteita löytyy kaikkialta, etenkin kaksi lukua – 2. Nefi 5 ja 4. Nefi 1. – sisältävät selkeitä ohjeita, jotka johdattavat meidät suurempaan onneen, jos olemme halukkaita elämään niiden mukaan.

2. Nefi 5

Pian Lehin kuoleman jälkeen Herra varoitti Nefiä, että Laman ja Lemuel yrittäisivät ottaa tämän hengiltä. Herra käski Nefiä ottamaan mukaansa ne, jotka lähtisivät hänen kanssaan, ja pakenemaan erämaahan. Vaikka tämä pakomatka ja uuden yhteisön perustaminen on varmasti ollut vaikeaa, kohdassa 2. Nefi 5:27 Nefi selitti: ”Ja tapahtui,

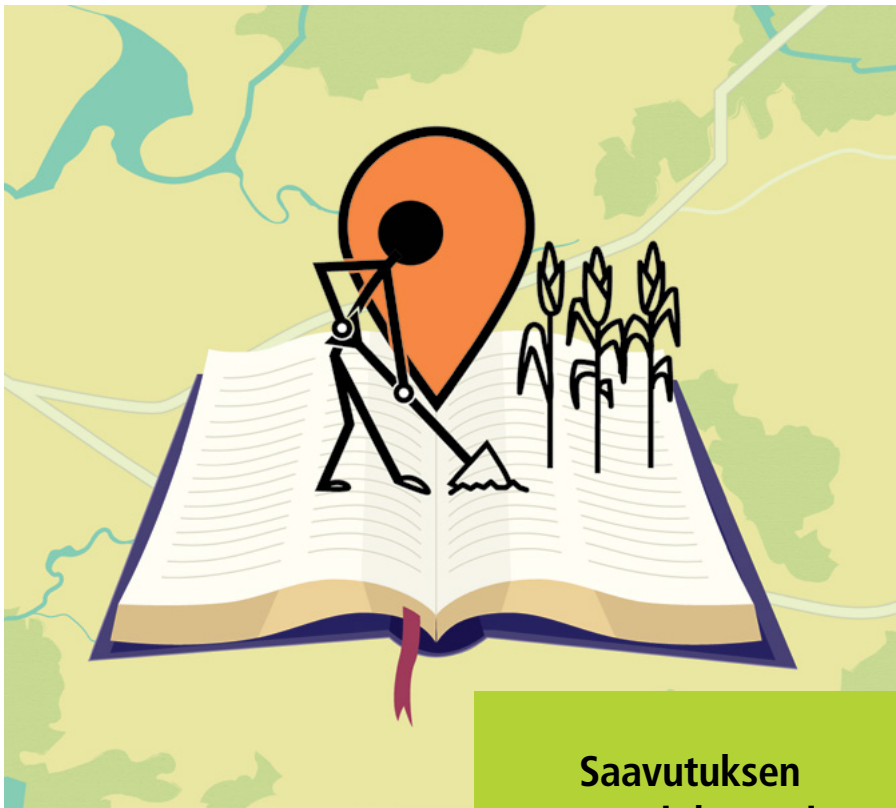
Kahdesta Mormonin kirjan luvusta poimitut seitsemän periaatetta opettavat meille, mitä todellinen onnellisuus edellyttää.

että me elimme onnellisina.” Tämä luku antaa meille onnellisuuden mallin noudatettavaksi omassa elämässämme.

Pitäkää yllä kohottavia ihmissuhteita

Nefi kertoo meille, että ne, jotka pakenivat hänen kanssaan erämaahan,

olivat niitä, jotka ”uskoivat Jumalan varoituksiin ja ilmoituksiin” (jaa 6). Meidän sosiaaliset suhteemme ovat merkittävä onnellisuuden lähde. Meidän on tärkeää viettää aikaa sellaisten ihmisten kanssa, joilla on sama usko ja joiden läsnäolo on kohottavaa. Perheenjäsenen kanssa vietetyn ajan lisäksi meillä voi olla kohottavia ihmisuhteita sellaisten ystävien kanssa, jotka vahvistavat uskoamme. Tällainen vuorovaikutus ja seura voi vaikuttaa merkittävästi onnellisuuteemme. Sosiologi Christine Carter Kalifornian yliopistosta Berkeleystä on kirjoittanut: ”Henkilön sosiaalisten suhteiden määrä ja laatu – ystävyyssuhteet, suhde perheenjäseniin,

Saavutuksen tunne, joka usein liittyy ahkeraan työntekoon, saa aikaan onnellisuutta.

naapuruussuhteiden läheisyys jne. – ovat niin suoraan verrannollisia hyvinvointiin ja henkilökohtaiseen onnellisuuteen, että niitä voidaan pitää käytännöllisesti katsoen samana asiana.”²

Sovittakaa tekonne yhteen uskonkäsitystenne kanssa

Jakeessa 10 Nefi kirjoittaa, että hänen kansansa noudatti Herran

käskyjä. Kuuliaisuus käskyille on tärkeä osa onnellista elämää. Kuningas Benjamin kannusti kansaansa: ”[Ajatelkaa] niiden siunattua ja onnellista tilaa, jotka pitävät Jumalan käskyt” (Moosia 2:41). Meidän on vaikea olla onnellisia, jos uskomme Jumalan käskyihin, mutta emme elä niiden mukaan. Kuuliaisuus tuo mielenrauhaa ja omantunnonrauhaa. Intialaisen hengellisen ja poliittisen johtajan Mahatma Gandhin on sanottu kirjoittaneen: ”Onnellisuus on sitä, kun ajatuksesi, sanasi ja tekosi ovat sopusoinnussa.” Kun meidän uskonkäsityksemme ja tekemme ovat ristiriidassa, parannuksenteko on avain siihen, että saavutamme jälleen sopusoinnun elämässämme.

Tehkää ahkerasti työtä

Luvun 2. Nefi 5 jakeissa 11 ja 15 Nefi kirjoittaa, että hänen kansansa kylvi siemeniä ja korjasi satoa, kasvatti eläimiä, rakensi rakennuksia ja käsitteli erilaisia metalleja. Hän sanoi: ”Minä, Nefi, sain kansani ahkeroimaan ja tekemään työtä käsillänsä” (jaa 17). Näistä jakeista näemme selvästi, että työnteko on erittäin tärkeä tekijä onnellisuuden saavuttamisessa. Jokainen päivä tuo tilaisuuksia tehdä työtä kotonamme, kotimme ympäristössä, paikkakunnallamme tai työpaikallamme. Presidentti Thomas S. Monson on sanonut: ”Jumala jätti maailman keskeneräiseksi, jotta ihminen voisi siinä kehittää taitojaan. Hän jätti sähkön pilviin ja öljyn maahan. Hän jätti sillat rakentamatta jokien yli, metsät hakkaamatta ja kaupungit rakentamatta. Jumala antaa ihmiselle

haasteeksi raaka-aineet, ei helppoja ja mukavia valmiita tuotteita. Hän jättää taulut maalaamatta ja musiikin laulamatta ja ongelmat ratkaisematta, jotta ihminen voisi tuntea luomisen iloa ja riemua.”³ Yksinkertaisesti sanottuna luomisen ilo ja saavutuksen tunne, jotka usein liittyvät ahkeraan työntekoon, saavat aikaan onnellisuutta.

Keskittykää temppeliin

Nefi kertoo meille myös, että perustaessaan uutta yhteisöään hän ja hänen kansansa varasivat aikaa temppelin rakentamiseen (jae 16). Temppelin siunaukset ja onnellisuus ovat erottamattomia. Temppeli opettaa meille pelastussuunnitelmaa ja muistuttaa meille, miksi olemme täällä maan päällä. Me saamme tietää, että olemme rakastavan taivaallisen Isän lapsia ja meidän elämällemme on suurenmoinen tarkoitus Hänen suunnitelmassaan. Temppelissä tunnemme olevamme lähempänä Häntä;

tunnumme Hänen läsnäolonsa, Hänen voimansa ja Hänen hyväksyntänsä. Vaikka emme voisiakaan käydä temppelissä säännöllisesti, voimassa oleva temppelisuositus ja kodissamme esillä oleva temppelin kuva voivat muistuttaa meitä saamistamme temppelikokemuksista ja siellä oppimistamme totuuksista.

4. Nefi

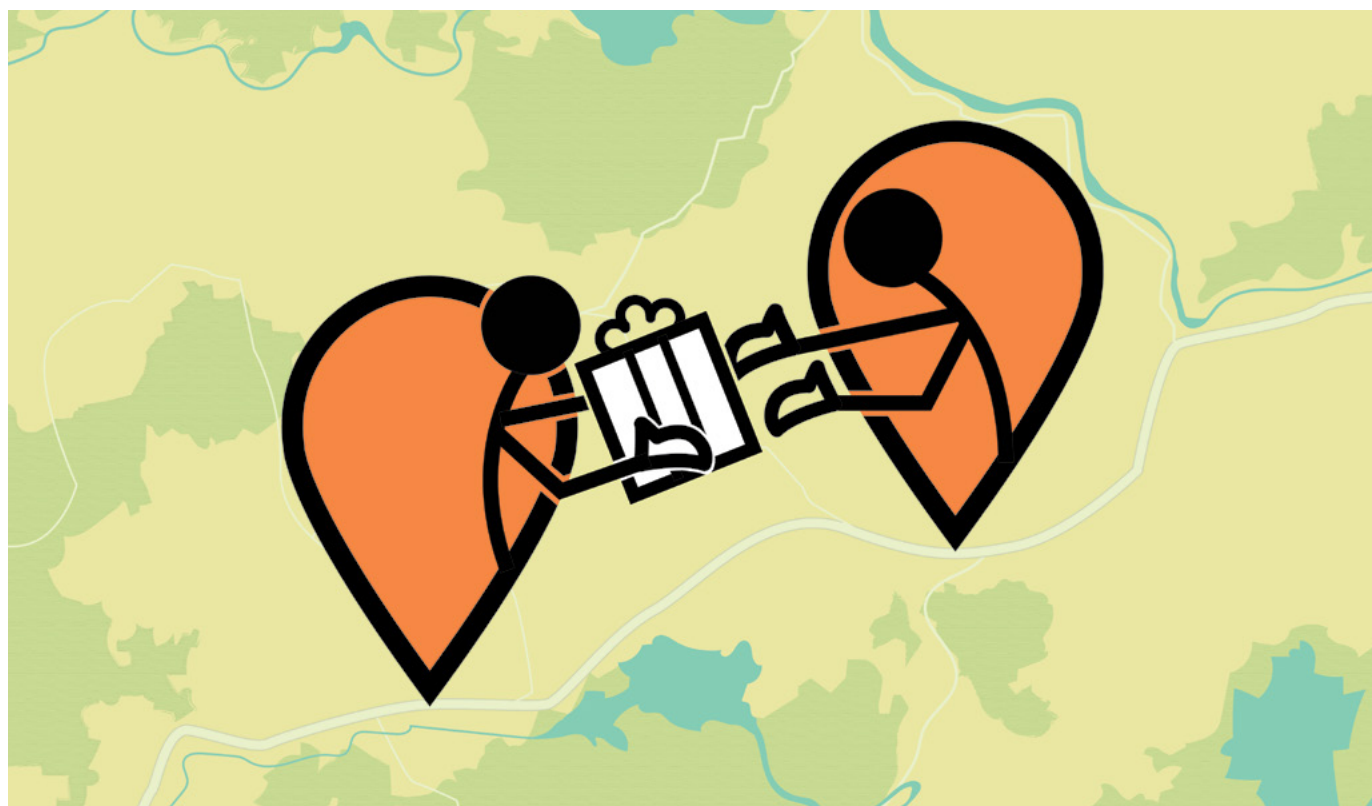
4. Nefi sisältää kohdan, jossa profeetta-historioitsija Mormon kertoo meille, mitä Nefin kansalle tapahtui sen jälkeen kun Vapahtaja oli vieraillut heidän luonaan. Kuvaillessaan noita ihmisiä hän totesi: ”Eikä totisesti voinut olla onnellisempaa kansaa kaikkien niiden kansojen joukossa, jotka Jumalan käsi oli luonut” (4. Nefi 16).

Jakakaa omaisuudestanne muille

Jakeessa 3 Mormon kirjoittaa, että näiden ihmisten keskuudessa ”kaikki

oli heille yhteistä” eikä ”ollut rikkaita eikä köyhiä”. Kun tavoittelemme onnellisuutta elämässämme tänä päivänä, meidän on tärkeä oppia jakamaan omaisuudestamme muille.

Lukuisten tutkimusten mukaan se, että käytämme aikaa palvelemiseen ja käytämme rahaa muiden hyväksi, vaikuttaa suoraan omaan onnellisuuteemme.⁴ Ei siis ole mikään ihme, että kuningas Benjamin kertoi kansalleen: ”Minä tahdon teidän antavan omaisuudestanne köyhille, kunkin sen mukaisesti, mitä hänellä on, kuten ruokkimalla nälkäisiä, vaatettamalla alastomia, käymällä katsomassa sairaita ja antamalla heille apua sekä hengellisesti että ajallisesti, heidän puutteensa mukaisesti” (Moosia 4:26). Meillä on monia tilaisuuksia auttaa tarvitsevia palvelemalla, antamalla paastouhreja ja lahjoittamalla rahaa muihin kirkon ylläpitämiin hankkeisiin.

Vanhin Jeffrey R. Holland kahdentoista apostolin koorumista on sanonut: ”Kautta historian köyhyys on ollut yksi ihmiskunnan suurimmista ja laajimmalle levinneistä haasteista. Sen silmiinpistävä vero on yleensä fyysinen, mutta ne hengelliset ja emotionaaliset vauriot, joita se voi aiheuttaa, saattavat olla vieläkin heikentävämpiä. Oli miten tahansa, suuri Lunastaja ei ole esittänyt meille pysyvämpää kutsua kuin että Hänen kanssaan poistaisimme ihmisiltä tämän kuorman.”⁵ Kun uhraamme enemmän voimiamme, aikaamme ja varojamme muiden auttamiseen, huomaamme oman onnellisuutemme lisääntyvän.

Tuntekaa yhteenkuuluvuutta perheenne kanssa

Mormon kertoo meille, että nämä ihmiset ”menivät naimisiin ja heitä naitettiin” (4. Nefi 11). Naimisissa oleminen ja lasten kasvattaminen (ks. jae 10) voi olla suurenmoinen

onnellisuuden lähde niille, joilla on siihen mahdollisuus. Presidentti James E. Faust (1920–2007), toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, on sanonut: ”Avioliitossa ja vanhempina koettu onni voi tuhatkertaisesti ylittää kaiken muun onnen.”⁶

Meidän ei kuitenkaan tarvitse olla naimisissa eikä meillä tarvitse olla omia lapsia, jotta meillä olisi perheemme jäsenten kanssa sellaiset suhteet, jotka saavat aikaan onnellisuutta. Myös naimattomat aikuiset, nuoret ja lapset voivat saada osakseen näitä siunauksia. Kokeaksemme onnea perhe-elämässä meidän on yritettävä olla ystäviä jokaisen perheemme jäsenen kanssa sekä ymmärtää ja rakastaa heitä. Perhe voi tarjota emotionaalista ja fyysistä turvaa sekä yhteenkuuluvuuden tunteen, jotka kuuluvat olennaisina onnellisuuden kokemiseen.

Olkaa rauhantekijöitä

Neljännessä Nefissä Mormon kertoo meille neljä kertaa, ettei näiden ihmisten keskuudessa ollut mitään kiistaa (ks. jakeet 2, 13, 15 ja 18) ”Jumalan rakkauden tähden, joka asui ihmisten sydämessä” (jae 15). Kiistely ja onnellisuus ovat toistensa vastakohtia – toinen johtaa pois toisesta. Vapahtaja varoitti nefiläisiä kiistelyn vaaroista sanoessaan: ”Se, jossa on kiistelyn henki, ei ole minusta vaan on Perkeleestä, joka on kiistelyn isä” (3. Nefi 11:29). Meidän täytyy yrittää kovasti olla tekemättä tai sanomatta mitään sellaista, mikä toisi kiistelyn hengen työpaikallamme, kouluumme tai kotiimme. Sen sijaan meidän täytyy tehdä kaikkemme vaaliaksemme omassa sydämessämme Jumalan rakkautta.

Kiistely johtuu usein kärsimättömyydestä. Hengen avulla voimme muuttaa luonnettamme ja tulla

kärsivällisemmiksi. Presidentti Dieter F. Uchtdorf, toinen neuvonantajaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, on sanonut: ”Kärsimättömyys on – oire itsekkyydestä. Se on itsekkeisten luonteenpiirre. Se johtuu aivan liian yleisestä vaivasta nimeltä ’maailman napa’ -syndrooma, joka saa ihmiset uskomaan, että maailma pyörii heidän ympärillään ja että kaikilla muilla on vain sivuosa siinä suuressa kuolevaisuuden teatteriesityksessä, jossa yksinomaan heillä on pääosa.”⁷

On parempikin tapa. Presidentti Gordon B. Hinckley (1910–2008) kehotti meitä: ”Kehittäkää kykyänne puhua ystävällisesti. Se tuo siunausta kotinne [ja] elämäänne.”⁸

Kehotus tavoitella onnellisuutta

Mormonin kirja sisältää onnellisuuden periaatteita. Olemme käsitelleet vain osaa näiden kahden luvun sisällystöstä. Mitä kaikkea löytäisimmekään koko muusta kirjasta? Meidän olisi järkevää alkaa henkilökohtaisesti tutkia Mormonin kirjaa löytääksemme lisää ohjeita onnellisempaan elämään. Presidentti Ezra Taft Benson (1899–1994) on luvannut pyhille: ”Kun alatte tutkia [Mormonin kirjaa] vakavasti – löydätte yhä yltäkylläisemmän elämän.”⁹ Herra on antanut meille tämän ihmeellisen apuvälineen. Voimme oppia käyttämään sitä siunauksena omassa elämässämme ja rakkaimpiemme elämässä. ■

**Alkakaak itse tutkia
Mormonin kirjaa
löytääksenne
lisää ohjeita
onnellisempaan
elämään.**

VIITTEET

1. Henry B. Eyring, ”Mormonin kirja muuttaa elämänne”, *Liahona*, helmikuu 2004, s. 15.
2. Christine Carter, ”Happiness Is Being Socially Connected”, 31. lokakuuta 2008, greatergood.berkeley.edu.
3. Thomas S. Monson, ”Tavoitteena yltäkylläinen elämä”, *Valkeus*, elokuu 1988, s. 3.
4. Ks. esim. Dunn & al., ”Spending Money on Others Promotes Happiness”, *Science*, osa 319, 2008, s. 1687–1688; Netta Weinstein
5. Jeffrey R. Holland, ”Emmekö me kaikki ole kerjäläisiä?”, *Liahona*, marraskuu 2014, s. 40.
6. James E. Faust, ”Avioliitonne rikastaminen”, *Liahona*, huhtikuu 2007, s. 6.
7. ”Jatkakaa kärsivällisesti”, *Liahona*, toukokuu 2010, s. 57.
8. Gordon B. Hinckley, ”Onnellisen kodin kulmakivet”, puhe aviomiesten ja vaimojen takkavalkeailan satelliittilähetyksessä, 29. tammikuuta 1984, s. 8.
9. Ezra Taft Benson, ”Mormonin kirja – uskontomme lakikivi”, *Liahona*, lokakuu 2011, s. 57.

Miksi instituutin päättötodistuksella on väliä

**Voit kohottaa
evankeliumin
oppimisen tasoasi
osallistumalla
instituutin
neljään uuteen
kulmakivikurssiin.**

Matthew Porter Wilcox

seminaarit ja instituutit

Se, mitä nyt tarvitsemme, on kirkon historian suurenmoisin nuorten aikuisten sukupolvi”, vanhin M. Russell Ballard kahden-toista apostolin koorumista sanoi nuorille aikuisille huhtikuun 2015 yleiskonferenssissa. ”Nuorten aikuisen tulisi ilmoittautua uskontoinstituuttiin. [Instituuttiluokat] tuovat elämäänne tasapainoa ja antavat oman lisänsä maalliseen koulutukseenne tarjoamalla lisämahdollisuuden käyttää aikaa pyhien kirjoitusten sekä profeettojen ja apostolien opetusten tutkimiseen.”¹

Instituuttiohjelmassa on tähdennetty tarvetta kohottaa jokaisen nuoren aikuisen oppimisen tasoa, jotta heidän ymmärryksensä evankeliumista syvenisi, heidän todistuksensa ja sitoutumisensa Jeesukseen Kristukseen vahvistuisi ja jotta he saisivat elämässään henkilökohtaista ohjausta. Tämä kohottaminen näkyy kolmella tärkeällä tavalla: instituutti tarjoaa neljä uutta kulmakivikurssia, antaa entistä suuremman painoarvon

instituutin päättötodistuksen saamiselle ja kehottaa kaikkia oppilaita omaksumaan aktiivisemman roolin hengellisessä oppimisessaan suorittamalla annetut lukutehtävät ja kurssin oppimisarvioinnit.

Mitkä nämä neljä uutta kulmakivikurssia ovat?

Vaikka tarjolla on edelleen luokkia kuten Vanha testamentti, Uusi testamentti, Mormonin kirja sekä Oppi ja liitot, instituutin kurssiaineiston keskipisteenä on nyt neljä uutta kulmakivikurssia. Niihin kuuluvat 1) Jeesus Kristus ja ikuinen evankeliumi, 2) Palautuksen perustukset, 3) Iankaikkinen perhe sekä 4) Mormonin kirjan opetukset

ja oppi. Kuten nimikin kertoo, näillä kulmakivikursseilla käsitellään perustavanlaatuisia oppia, historiaa ja evankeliumin opetuksia sellaisina kuin ne sisältyvät pyhiin kirjoituksiin ja elävien profeettojen sanoihin.

”[Nämä uudet kulmakivikurssit] saattavat johtaa syvällisempään pyhien kirjoitusten tutkimiseen kuin aiemmat

Kulmakivikurssit tulevat olemaan saatavissa noin 30 kielellä.

MITÄ MINUN PITÄÄ TEHDÄ SAADAKSENI PÄÄTTÖTODISTUKSEN?

Sinua pyydetään toimimaan aktiivisesti ja pitämään instituutin päättötodistuksen saamista tärkeänä asiana ja osana evankeliumin perustustasi. Sen seurauksena tietosi lisääntyy ja kääntymyksesi syvenee samalla kun ansaitset tarvittavat 14 opintopistettä.* Saadaksesi tarvittavat opintopisteet sinun täytyy

- suorittaa jokainen alla mainittu kahden opintopisteen kulmakivikurssi
 1. Jeesus Kristus ja ikuinen evankeliumi
 2. Palautuksen perustukset
 3. Iankaikkinen perhe
 4. Mormonin kirjan opetukset ja oppi
- hankkia kuusi opintopistettä lisää suorittamalla muita valinnaisia kursseja
- saada lisäksi kirkon johtohenkilön suositus piispaltasi tai seurakunnanjohtajaltasi.

* Saadaksesi kurssin suoritetuksi sinun on osallistuttava vähintään 75 prosenttiin oppitunneista ja suoritettava lukutehtävät sekä kurssin oppimisarviointi.

laajat yleiskatsauksen tyyppiset kurssit, sanoo Brent L. Top, uskontokasvatuksen dekaani Brigham Youngin yliopistosta. Seminaarien ja uskontoinstituutien johtaja Chad Webb lisää: ”Pyhät kirjoitukset nivoutuvat kiinteästi toisiinsa, ja kun he kehittyvät yhdessä, he saavat kaikkien pyhien kirjojen tutkimisesta seuraavia oivalluksia, ymmärrystä ja voimaa.”²

Tämä nuori nainen on samaa mieltä: ”Ihmettelin, mahtaisinko oppia palautuksesta paljonkaan sellaista, mitä en olisi tiennyt entuudestaan, mutta huomasin yhteyksiä, joita en ollut koskaan aiemmin nähnyt. Kurssiin kuului sellaisia aiheita kuin pluraaliavioliitto, pappeus kaikille kelpoisille miehille ja Mountain Meadowsin verilöyly. Nämä luokkakeskustelut antoivat minulle tietoa, joka perustuu uskoon eikä epäilyyn. Kurssi yhdisti palautuksen myös tämän ajan tapahtumiin, joten ymmärsin, että oikeastaan minäkin olen osa palautusta. Se ei tarkoitaakaan vain profeetta Joseph Smithiä, presidentti Brigham Youngia ja muita pioneereja. Minäkin olen osa sitä!”

Miksi minun pitäisi asettaa tavoitteeksi instituutin päättötodistus?

Oheisena on muiden opiskelijoiden ajatuksia instituutin

päättötodistuksen saamisesta:

”Asetin tavoitteekseni saada instituutin päättötodistuksen, ja vaikka jouduin tekemään monia uhrauksia, sain palkinnoksi ymmärrystä, tietoa ja vahvemman todistuksen.”

”Päättötodistuksen saatuani tunsin olevani vahvempi ja valmis uusiin kokemuksiin. Aion kannustaa muitakin hankkimaan päättötodistuksen.”

”Päättötodistuksen saaminen oli hengellinen saavutus, joka kannustaa minua kohti tavoitettani eli iankaikista pelastusta.”

Samalla kun kohotat oppimisesi tasoa tekemällä työtä päättötodistuksen eteen, opit asettamaan evankeliumin tutkimisen tärkeälle sijalle ja kohotat evankeliumin tuntemustasi. Huomaat, kuinka nämä totuudet kietoutuvat toisiinsa todistuksen suureksi kudelmaksiksi. Loppujen lopuksi instituutin päättötodistuksen saaminen tarkoittaa todellisuudessa sitä, että tulet hengellisesti vahvemmaksi. ■

VIITTEET

1. M. Russell Ballard, ”Suurenmoisin lähetys-saarnaajien sukupolvi”, *Liahona*, marraskuu 2015, s. 68–69.
2. Artikkelissa Marianne Holman Prescott, ”Four New Classes Added to Curriculum for Church Schools”, *Church News*, 11. marraskuuta 2014.

USKALLA UNELMOIDA

"Älkää antako muiden taivutella teitä uskomaan, ettette voi tehdä jotakin.
Uskokaa itseenne ja eläkää sitten niin, että saavutatte mahdollisuutenne."

Presidentti Thomas S. Monson (Ks. "Eläkää yltäkyläistä elämää", *Liahona*, tammikuu 2012, s. 5)

USKONNE EI VAHVISTU *sattumalta vaan* VALINNAN MYÖTÄ.

Vanhin Neil L. Andersen
kahdentoista apostolin koorumista
lokakuun 2015 yleiskonferenssi

SUNNUNTAIN OPPIAIHEET

.....
Tämän kuukauden aihe:
Pelastussuunnitelma

Sara N. Hall

Kun olin 17-vuotias, äitini sai tietää sairastavansa rintasyöpää. Järkytys ravisutti perhettämme ja sai minut polvistumaan hartaaseen rukoukseen. Itkin melkein tunnin ajan kysyen Jumalalta, miksi Hän antoi sen tapahtua, ja pyytäen Häntä parantamaan äitini. Aloimme saada apua muutaman päivän kuluttua, kun seurakuntamme jäsenet, sukulaiset, ystävät ja naapurit saivat kuulla asiasta. He kiiruhtivat avuksemme. Meille tuotiin aterioita, saimme osaksemme ystävällisiä sanoja ja tekoja, huolenpitoa ja myötätuntoa. Tunsimme heidän voimakkaan rakkautensa.

Mutta vaikka saimme niin paljon apua, vajosin syvään masennukseen. En välittänyt, mitä minulle tapahtui. Lakkasin tekemästä asioita, joita olin rakastanut. Minusta tuli laiska ja huolimaton kotitöissä, läksyissä ja kirkon tehtävissä. Koin tilanteeni ja osakseni tulleen ylimääräisen vastuun suurena taakana. Minusta tuntui, että pystyin tekemään kaiken itse enkä tarvinnut kenenkään apua.

Saatana teki erityisen lujasti töitä minun suhteeni kertoen minulle, että olin saanut harteilleni

MINUN HERÄÄMÖNI

Sairaana oli minun äitini, mutta minäkin tarvitsin paranemista.

liian suuren taakan, että Jumala halusi minun olevan onneton ja että olin yhdentekevä. Surullista kyllä, jonkin aikaa uskoin siihen. En pystynyt näkemään missään asiassa sen valoisaa puolta. En nähnyt itseäni Jumalan tyttärenä. Hämmennys sokaisi minut, enkä huomannut monia siunauksiani. En voinut edes katsoa peiliin. Tunsin tuskaa ja murhetta.

Onneksi eräs hyvä ystäväni vietti paljon aikaa minua auttaen, ja sisarukseni tukivat minua. Minun ja vanhempieni välit muuttuivat avoimemmiksi. Minulla oli silti vaikeuksia.

Äitini lohdutti minua usein, kun olin alakuloinen. Kun tunsin menettäneeni kaiken toivoni, oli hienoa, että oli joku, jonka kanssa saatoin jutella ja joka auttoi minua. Hän tuli kotiin hoitojen välillä ja silitti vaatteemme, laittoi ruokaa sekä lohdutti ja neuvoi meitä. Minusta oli ihmeellistä, kuinka hän saattoi kestää sellaisia koettelemuksia ja silti olla niin epätsekäs.

Eräänä päivänä keskustellessani hänen kanssaan masennuksestani hän sanoi minulle, että vaikka itkin ja myönsin tarvitsevani apua, se ei tehnyt minusta heikkoa. Hän huolehti minusta, vaikka minun olisi pitänyt huolehtia hänestä.

Oltuaan jälleen yhdessä monista leikkauksistaan äitini oli toipumassa heräämössä. Silloin en voinut olla ajattelematta, että minäkin tarvitsisin oman heräämön toipuakseni. Minulla ei ollut aavistustakaan, mistä aloittaisin paranemisprosessin, mutta minun täytyi tehdä jotakin.

Niinpä aloin kehittää lahjojani ja kykyjäni sekä harjoitella uusia taitoja. Laitoin ruokaa ja pesin pyykkiä. Kävin useammin kävelyllä ajatellakseni asioita. Lauloin sooloja. Soitin klarinettia ja pianoa enemmän, ja aloin soittaa paremmin. Luin enemmän kirjoja. Aloin kuunnella kohottavampaa

musiikkia. Ympäröin itseni kirkon johtajilta ja muista arvokkaista lähteistä tulevilla neuvoilla. Pääsin lähemmäksi Jumalaa ja Vapahtajaani henkilökohtaisen rukouksen, paaston ja pyhien kirjoitusten tutkimisen avulla.

Tunsin kuitenkin, että rauhani oli väliaikaista. Oli rankkaa, kun joinakin päivinä halusin tuntea rauhaa ja tunsin sen sijaan vain surua. Mielialavaihteluista tuli vieläkin vaikeampia. Minusta tuntui, että matkani rauhaan oli vasta alkanut.

Sitten menin Nuorten Naisten luokkani kanssa temppeliin sijaiskasteille kuolleiden puolesta. Temppelissä ollessani ja pyhiä kirjoituksia selailllessani ajattelin omia ongelmiani. Huomasin lukevani Vapahtajasta kohdasta Jes. 53:4: ”Hän kantoi meidän kipumme, otti taakakseen meidän sairautemme.”

Joitakin minuutteja myöhemmin sokaiseva hämmennys, joka oli aiheuttanut minulle niin paljon tuskaa, oli kokonaan kadonnut. Herra murtautui sydämessäni vallinneen pimeyden ja epätoivon läpi ja jätti niiden sijaan Pyhän Hengen rauhan. Koin sellaista selkeyttä ja onnea, mitä en ollut kokenut pitkään aikaan. Huomasin, kuinka monia siunauksia olin saanut ja kuinka paljon kaikki olivat tehneet itseni ja perheeni hyväksi. Huomasin, kuinka läheisiä perheestäni, ystäväistäni ja minusta oli tullut. Näin itseni todella kauniina Jumalan tyttärenä.

Olin löytänyt oman heräämöni temppelistä.

Kun muistelen tuota kokemusta, huomaan, että olen nykyään myötätuntoisempi ja säälivämpi vähemmän onnekkaita kohtaan. Tiedän, missä minä voin toipua. Elämäni vaikeimmasta vuodesta tuli elämäni paras vuosi. ■

Kirjoittaja asuu Utahissa Yhdysvalloissa.

*Haluatko
suurenmoisen uran,
perheen ja todistuksen?
Voit valita polun
menestykseen jo
tänään!*

TULEVAISUUTESI

loistava, suunnitelman mukaan

Se, että teet nyt valintoja toteuttaaksesi tulevaisuuden unelmiasi, voi tuntua haastavalta, mutta hyvät päätökset teini-iässä kannattavat pidemmän päälle. Tämä lähestymistapa noudattaa seuraavaa profeetallista neuvoa: ”Meidän päivittäisen käytöksemme ja valintojemme tulisi olla sopusoinnussa tavoitteidemme kanssa” (Quentin L. Cook, ”Valitkaa viisaasti”, *Liahona*, marraskuu 2014, s. 49).

Oheiset neljä kertomusta osoittavat, että henkilökoh-
taisista tavoitteistasi riippumatta voit menestyä tulevaisuu-
dessa sitoutumalla valmistautumiseen tänä päivänä.

Supersankareiden piirtäjä: Clint Taylor

*Clint varttui Utahissa ja työskentelee nykyään piir-
täjänä Nickelodeon-animaatiostudiolla Kaliforniassa
Yhdysvalloissa.*

Mistä saavutuksistasi olet ylpeä?

Olen ollut ohjaajana Warner Brothers Animation -yhtiössä, ja olen työskennellyt seuraavilla elokuvastudioilla: Disney, Warner Bros., DreamWorks Studios, Marvel Comics ja Sony Pictures Entertainment. Olen tehnyt töitä muun muassa sellaisten animaatiisarjojen kuten *Teini-ikäiset mutanttinin-
jakilpikonnat*, *Ryhmä-X* ja *Seikkailija Dora* parissa.

Kuinka tulit taitavaksi työssäsi?

Poikana piirtelin mielelläni kaikkea, mikä minua kiinnosti. Piirtelin tuntikausia sotilaita tai supersankareita tai eläimiä tai sitä, mikä minua juuri sinä päivänä sattuiinkin kiinnosta-
maan. Mitä enemmän harjoittelin, sitä taitavampi minusta tuli. Huomasin taitojeni kasvavan uutteruuden, havainnoimisen ja
sinnikkyyden ansiosta. Minusta tuntui, että Jumala oli antanut
minulle ihanan lahjan, ja halusin tulla hyväksi siinä.

Kuinka lähetystyösi valmisti sinua menestyksekkääseen uraan?

Lähetystyöni Koreassa oli erittäin tärkeä, koska opin
siellä uskoa, itsekuria ja sitoutumista erinomaisuuteen.
Lähetystyön päättäessäni olin itsevarmempi. Olin tehnyt
jotakin vaikeaa ja onnistunut siinä. Se todella auttoi minua
olemaan parempi opiskelija korkeakoulussa.

Miten koulutuksesi on vaikuttanut menestykseesi?

Lähetystyöni jälkeen opiskelin maalausta ja piirustusta
Utahin yliopiston taiteiden laitoksella. Sitten vietin lukukau-
den Ranskassa opiskellen eurooppalaista taidetta ja kult-
tuuria, mikä avasi silmäni ja mieleni yhä enemmän taiteelle.

Näiden kokemusten ansiosta minulla oli
melko laaja työnäyttekansio omista töistäni.

Heti yliopistosta valmistuttuani sain töitä, kun eräs mies etsi taiteilijoita työskentelemään Marvelin *Hämähäkkimies*-sarjan parissa.

Kuinka tulla tietokoneneroksi: Ioana Schifirnet

Ioana varttui Romaniassa ja opiskelee Brigham Youngin yliopistossa pääaineenaan tietojärjestelmät.

Mitä sellaista teit nuorempana, mikä valmisti sinua tälle alalle?

Ei ole mitään tiettyä hetkeä, jolloin olisin yhtäkkiä herännyt ja ollut taitava ohjelmoimaan tai suunnittelemaan, mitä teen paljon nykyisin. Tiedän, että olen päättänyt tekemään tätä työtä hyvin monien matkan varrella tekemieni pienten päätösten ansiosta.

En arastellut ottaa vaikeita oppikursseja, ja käytin aikaa tutustuakseni eri aloihin ja niillä toimiviin ihmisiin. Otin myös yhteyttä asiantuntijoihin ja sain heiltä neuvoja. He tietävät työn hyvät ja huonot puolet ja voivat osaltaan antaa ohjeita.

Mitkä kouluaineet ovat olleet kaikkein hyödyllisimpiä?

Kokemukseni mukaan kaikkein hyödyllisimmät kouluaineet lukiossa ja etenkin korkeakoulussa olivat teknisiä. Vieraan kielen oppimisesta (minulle se oli englantia) on myös ollut hyötyä, koska se on opettanut minua ymmärtämään ja kunnioittamaan muita ihmisiä ja kulttuureja. Vieraan kielen oppiminen ei ehkä liity suoraan uraan, mutta työnantajat haluavat mielellään, että ajattelet asioita maailmanlaajuisesta näkökulmasta.

Mitä pelkoja sinulla on ollut?

Nuorempana pelkäsin, etten koskaan löytäisi sellaista työtä, josta todella nauttis. Kun sitten löysin jotakin, pelkäsin, ettei minusta olisi menestymään siinä.

On normaalia tuntea pelkoa, kun yrittää selvittää, mistä työstä nauttii, mutta sen ei saa antaa lamaannuttaa.

Kuinka voitit pelkosi?

Minua auttoi eniten se, että lähdin liikkeelle ja osallistuin merkityksellisiin toimintoihin, tein esimerkiksi opasohjelmia verkossa ja liityin kerhoihin. Sen tuloksena sain selkeämmän ymmärryksen, tietoa ja itseluottamusta. Joukko ystäviä tai kerho, jonka jäsenet ovat kiinnostuneita samoista

asioista kuin sinä, voi olla valtava voimavara. Maailma muuttuu koko ajan ja tulee aina jotakin uutta opittavaa, mutta jos sinulla on vankka tukijoukko ja erinomaiset taidot, ajan tasalla pysyminen voi olla hauskaa.

Enemmän rakkautta evankeliumia kohtaan: Jess McSweeney

Jess, nuori aikuinen Englannista, puhuu siitä, kuinka hän pyrki teini-iässä pysymään vahvana evankeliumissa.

Kuinka vahvistit todistustasi?

Teini-iässä tutkin pyhiä kirjoituksia, koska johtajat neuvovat minua tekemään niin. Kun tutkin uskoen ja toivoen, että todistukseni kasvaisi, juuri niin tapahtui.

Nyt, nuorena aikuisena, olen huomannut, että haluni oppia ja kehittyä evankeliumissa johtuu siitä, että sitä kautta voin vaikuttaa muihin ihmisiin. Tiedän, että kaikki oppimani voi auttaa itseni ohella jotakuta toista.

Asetitko tavoitteita, jotka auttaisivat sinua?

Kun olin seminaarissa, asetin tavoitteen lukea pyhiä kirjoituksia joka päivä. Kun päivittäisestä pyhien kirjoitusten tutkimisestani oli tullut tapa, kannustimeni kuitenkin vaihtui toiseksi. Aloin lukea muutenkin kuin vain tavoitteeseen pääsemiseksi – luin myös siksi, että rakastin pyhiä kirjoituksia ja halusin vahvistaa todistustani. Se palkkio ei ole käsin kosketeltava, mutta se on jotakin, minkä voin pitää ikuisesti.

Kuinka rakkautesi evankeliumia kohtaan on auttanut sinua elämässäsi?

Se, että kehittää itsessään rakkautta evankeliumin oppimista kohtaan, ei tarkoita vain tiedon saamista; se tarkoittaa evankeliumin periaatteiden ymmärtämistä ja niiden soveltamista käytäntöön. Kun harjoitan tapaa esittää kysymyksiä ja etsiä

vastauksia pyhistä kirjoituksista, saan todistuksen lisäksi itseluottamusta kertoa muille oppimistani asioista.

Kuinka tärkeitä ovat ahkera työnteke ja uutteruus?

Tiedon hankkiminen millä tahansa elämän osa-alueella vaatii aikaa ja ponnisteluja. Mutta minusta Jeesuksen Kristuksen evankeliumin oppiminen on tärkeimpiä asioita, minkä parissa kannattaa työskennellä ahkerasti. Kristuksesta täytyy oppia, jotta voi saada todistuksen Hänestä.

Pienten lasten kasvattamisesta: Han Lin

Han Lin syntyi ja varttui Taiwanissa. Hänet sinetöitiin vaimonsa kanssa Laien temppelissä Havaijissa Yhdysvalloissa, ja he asuvat nykyään Havaijissa kahden lapsensa kanssa.

Kuinka määrittelisit hyvän isän?

Hyvä isä ei ole täydellinen ihminen, mutta hän on tarpeeksi nöyrä ottaakseen vastaan muiden neuvoja ja pyrkiäkseen jatkuvasti kehittymään. Hyvä isä asettaa perheensä ja perheensä jäsenten tarpeet ensi sijalle. Hän on valmis uhraamaan aikansa, henkilökohtaiset kiinnostuksen kohteensa ja kaiken muun tehdäkseen perheestään paremman. Hän pyrkii ottamaan selville, kuinka hän voi auttaa kutakin perheenjäsentä kehittymään ja tulemaan Kristuksen kaltaiseksi.

Mitä sellaista teit nuorempana, mikä valmisti sinua siihen, missä olet nyt?

Tein parhaani pitääkseni kaikki käskyt ja tehdäkseni hyviä päätöksiä. Seminaarissa käymisestäkin oli ehdottomasti hyötyä. Se oli melkoinen sitoumus, koska minun oli herättävä aamuviideltä. Olen myös sitä mieltä, että siinä auttoivat ystävät, joilla oli sama tavoite, koska me kohotimme toisiamme. Luulen, että kaikki ne kirkon toiminnat, joissa me nuoret olimme hyvien ystävien seurassa, olivat todella hyödyksi.

Mitä yleisiä mielipiteitä sinun täytyi jättää omaan arvoonsa tullaksesi hyväksi isäksi?

Maailma kertoo ihmisille, että heillä pitäisi olla enemmän huvia ja vähemmän vastuuta, mutta ahkera työnteke on olennaista, jos aikoo menestyä, tekipä mitä hyvänsä. Hyvänä isänä oleminen vaatii kaiken, mitä ihmisellä on annettavana. Kasvu kohti täydellisyyttä on elinikäinen prosessi – kasvan yhdessä perheeni kanssa.

Mitä haluaisit sanoa teini-ikäiselle itsellesi ja muille teini-ikäisille?

Jokainen tarvitsee ystäviä, joten hanki hyviä ystäviä. Ystävysty sellaisten ihmisten kanssa, jotka tekevät ”innokkaasti työtä hyvän asian puolesta” (OL 58:27). Ota oppia näistä hyvistä ystäväistä, niin heidän esimerkinsä vaikuttaa

sinuun ja saat halun tulla heidän kaltaisekseen ja kehittyä paremmaksi ihmiseksi.

Tee parhaasi kaikessa, mitä haluat tehdä – älä kitsastele. Sillä tavoin et kadu mitään, kun muistelet menneitä. ■

JESS

HAN

**Vanhin Chi Hong
(Sam) Wong**

seitsemänkymmenen koorumista

Pyhän Hengen antama apu

*Pyhä Henki voi auttaa
koulussa, perheen kanssa
ja työssä samoin kuin
hengellisissä asioissa.*

Pyhä Henki voi auttaa meitä elämämme kaikilla alueilla. Opín tämän käytännössä, kun opiskelin Brigham Youngin yliopiston Havaijin kampuksella.

Kävin siihen aikaan töissä ja opiskelin

kokopäiväisesti. Vaimollani ja minulla oli myös pieni vauva huolehdittavana. Koska aikatauluni oli niin täysi, minulla ei ollut paljonkaan aikaa opiskella. Rukoilin joka päivä Pyhän Hengen toveruutta. Tarvitsin avukseni johdatusta voidakseni käyttää aikani mahdollisimman hyvin. Tarvitsin apua ymmärtääkseni opiskelemaani aineistoa sekä muistaakseni sen myöhemmin tenteissä.

Taivaallista apua tentissä

Eräänä päivänä luennolla professori kirjoitti taululle sarjan vaativia yhtälöitä havainnollistaakseen erästä seikkaa. Nämä monimutkaiset yhtälöt eivät liittyneet kyseiseen oppiaineeseen, mutta hän halusi puhua niistä lyhyesti. Muutaman minuutin kuluttua professori pyyhki taulun puhtaaksi.

Seuraavaksi minulla oli tietojenkäsittelytiedettä, ja meillä oli sinä päivänä tentti. Tentissä kysyttiin juuri noita edellisellä luennolla taululla olleita yhtälöitä! Mikä merkittävintä, emme olleet koskaan opiskelleet niitä tietojenkäsittelytieteen luennoilla. Se

KAKSI TAPAA PYSYÄ SOPUSOINNUNSSA HENGEN KANSSA

Taivaalliselle Isälle kaikki on hengellistä – jokainen elämämme osa-alue. Hän tietää, mikä on meidän parhaaksemme, ja Hän haluaa opettaa ja opastaa meitä läpi elämän. Siksi on tärkeää, että pysymme sopusoinnussa Pyhän Hengen kanssa, jotta voimme saada sitä hengellistä ohjausta. Seuraavassa on kaksi tapaa, joiden olen huomannut auttavan minua pysymään sopusoinnussa Pyhän Hengen kanssa:

1. Lukekaa Mormonin kirjaa joka päivä.

Kun olin nuori, kirkon presidentti Ezra Taft Benson (1899–1994) opetti, kuinka tärkeää on lukea Mormonin kirjaa joka päivä. Aloin tehdä niin, ja olen uskoakseni tehnyt niin siitä asti. Joka päivä etsin hiljaisen hetken, jolloin voin lukea ja pohtia. Kun luen, Pyhä Henki opettaa minulle monesti jotakin uutta.

2. Karttakaa maailmallisia häiriötekijöitä.

Te nuoret olette lahjakkaita todella monin tavoin. Olette todella tarkkanäköisiä ja voitte olla ihmeellisen hyvin sopusoinnussa Hengen kanssa. Mutta maailma yrittää kovasti häiritä teitä. Jos olette halukkaita keskittymään ja sulkemaan häiriötekijät ulkopuolelle, saatte tarvitsemaanne ohjausta Pyhältä Hengeltä.

kaikki palautui mieleeni edelliseltä luennolta, ja pystyin vastaamaan kysymykseen.

Arvostellessaan tenttivastauksia tietojenkäsittelytieteen professori oli niin varma siitä, ettei kukaan osaisi vastata kysymykseen oikein, että hän merkitsi jokaisen opiskelijan vastauksen automaattisesti vääräksi. Mutta kun sain koepaperini takaisin, näytin hänelle, että siihen kirjoittamani vastaus oli oikein. Se oli suurenmoista.

Pyhä Henki auttoi minua saamaan kaiken mahdollisen irti opinnoistani koko korkeakouluopiskeluni ajan. Sain korkeita arvosanoja ja sain stipendejä, jotka auttoivat rahoittamaan opiskeluni.

Johdatusta kautta elämän

Opintojeni lähestyessä loppuaan monet ystävästäni suunnittelivat jatkavansa opintojaan ja suorittavansa maisterin tutkinnon. Rakastin opiskelua ja halusin tehdä saman, mutta Henki sanoi minulle selvästi, että tehtäväni Havaijissa oli täytetty. Minun oli aika palata kotiin Hongkongiin.

Vaimoni ja minä noudatimme kehotusta. En tuolloin voinut ymmärtää, miksi minua ohjattiin muualle kuin jatko-opintoihin. Mutta joskus me noudatamme Hengen kehotuksia tietämättä kaikkia yksityiskohtia. Vaikka

vaimoni ja minä emme tiedäneet, mitä meillä oli edessämme, kun etsimme työpaikkaa ja asuntoa, meitä siunattiin ja aloimme pian menestyä.

Kun nyt myöhemmin tarkastelen asiaa, ymmärrän, miksi Henki kannusti meitä niin voimakkaasti palaamaan Hongkongiin. Perheelleni ja minulle oli todella arvokasta vahvistua kirkossa sikäläisten jäsenten parissa. Palvelin piispana, neuvonantajana vaaran johtokunnassa ja vaaranjohtajana ennen kuin minut kutsuttiin vyöhykeseitsenkymmeneksi.

Jäätyäni eläkkeelle ammatistani sain suoritettua maisterin tutkinnon. Kaikki nuo kokemukset auttoivat minua valmistautumaan nykyiseen tehtävääni.

Todistan teille, että Pyhän Hengen johdatuksen tavoittelemisen ja sen noudattamisen on aina paras tapa suunnitella ja elää elämäänsä. Teille on annettu Pyhän Hengen lahja jo silloin, kun teidät konfirmoitiin kirkon jäseniksi, ja jos käytätte sitä lahjaa, se auttaa teitä suuresti kaikessa, mitä teette. ■

”Muutamien ystäväni mielestä kirkossa käyminen on ajan-
tuhlausta. Kuinka voin auttaa
heitä näkemään, että se voi olla
suuri siunaus?”

Eräs rinnastus voisi olla avuksi ystäville. Voisit selittää, että aivan kuten kehomme tarvitsee ruokaa, juomaa ja unta ja aivoillamme on tarve oppia asioita, myös henkemme tarvitsee ravintoa. Kirkossa käyminen auttaa meitä ravitsemaan henkeämme.

Se tapahtuu oppimalla evankeliumia ja nauttimalla sakramentti, uudistamalla taivaallisen Isän kanssa tekemämme pyhät lupaukset. Tämä pohdiskelu ja uudelleen sitoutuminen auttavat meitä saamaan luvatusi siunauksen, että ”hänen Henkensä olisi aina [meidän kanssamme]” (OL 20:77). Se, että Hänen Henkensä on meidän kanssamme, vahvistaa uskoamme ja auttaa meitä tulemaan enemmän Kristuksen kaltaisiksi.

Voit myös kertoa ystäville muista saamistasi siunauksista. Voisit kertoa heille rauhasta, jota tunnet kirkossa, kertoa jostakin kirkossa oppimastasi hyödyllisestä asiasta, kertoa saamastasi tilaisuudesta palvella, tai todistaa, että kirkossa käyminen auttaa tekemään sapatista ilon päivän (ks. Jes. 58:13–14).

Ehkä kaikkein voimallisoin tapa auttaa ystäviäsi on kehottaa heitä tulemaan ja näkemään itse. Kun he osallistuvat kanssasi sakramenttikokoukseen ja muihin kokouksiin, he voivat tuntea Pyhän Hengen voiman, oppia evankeliumia ja nähdä sen tuomia siunauksia jäsenten elämässä.

**Anna Hengen
johdattaa**

Voisit lausua todistuksesi kirkossa käymisestä. Voisit selittää,

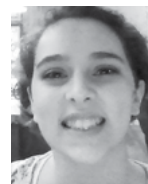
kuinka hyvältä se sinusta tuntuu ja kuinka erityisiä siellä oppimasi asiat ovat. Kun lausut todistuksesi, Henki auttaa sinua tietämään, mitä sanoa, ja ystäväsi tulevat tietämään, että se, mitä sanot, on totta. Mitä enemmän he tietävät, sitä enemmän he voivat kiinnostua asiasta. Voit jopa pyytää heitä tulemaan kirkkoon kanssasi.

Mikelle M., 13, Utah, USA

Kutsu heidät tulemaan kirkkoon

On rankkaa, jos ystävät pitävät kirkossa käymistä ajanhukkana. Voimme kuitenkin olla onnellisia heidän puolestaan, kun autamme heitä saamaan selville, mitä taivaallisella Isällämme on varattuna heitä jokaista varten. Me voimme auttaa heitä kutsumalla heidät kirkkoon, jossa he voivat tuntea vihi-tyssä seurakuntakeskuksessa olemisen tuomaa iloa. Autamme heitä myös uskomalla siihen, että hekin voivat tuntea rakkautta taivaallista Isää kohtaan ja tulla tietoisiksi niistä siunauksista, joita saamme käymällä kirkossa.

Oscar Y., 19, Monagas, Venezuela

Keskity sakramenttiin

On tärkeää käydä kirkossa, koska se on paikka, jossa voimme uudistaa kasteenliit-

tomme ja kaikki liittomme nauttimalla sakramentin. Herra lupaa, että Hänen

Henkensä on aina kanssamme, jos nautimme sakramentin kelvollisina ja täytämme oman osamme liittoa. Hengen kautta saamamme varjelus, ohjaus ja lohtu ovat välttämättömiä jokapäiväisessä elämässämme. Näitä ainutlaatuisia siunauksia ei voi saada millään muulla tavoin kuin menemällä kirkkoon ja nauttimalla sakramentin.

Diana R., 16, Oregon, USA

Ole rohkea

Voit auttaa heitä ymmärtämään yksinkertaisesti puhumalla heille, kutsumalla heidät mukaan, antamalla heille pyhien kirjoitusten kohtia tai jopa kutsumalla lähetyssaarnaajat käymään heidän kotonaan. Älä arkaile. Ole iloinen, koska heidän saattavat liittyä kirkkoon.

David H., 12, New Mexico, USA

Tee oma osasi

Kirkossa käyminen ei ole ajanhukkaa, jos osallistut aktiivisesti ja yrität oppia ja ymmärtää sitä, mitä sanotaan tai opetetaan. Voit tuntea Hengen, ja voit myös joskus tavata uusia ihmisiä.

Ethan H., 15, Utah, USA

Anna valosi loistaa

Me kirkon jäsenet loistamme valoa niiden asioiden ansiosta, joita olemme oppineet Jeesuksen Kristuksen evankeliumista. Se, että olet hyvänä esimerkkinä ja näytät ystävillesi olevasi iloinen siunauksistasi, joita saat kirkossa

käymisen vuoksi, voi mahdollisesti opettaa heille, että kirkossa käyminen kannattaa.

Johanna R., 20, Surigao del Sur, Filippiinit

Säilytä iankaikkinen näkökulma

Koska tiedämme, että kirkko on Jumalan valtakunta maan päällä, käymme kirkossa joka sunnuntai ottaaksemme askeleen kohti täydellisyyttä ja kohti selestistä valtakuntaa. Kun menemme kirkkoon joka sunnuntai, pääsemme lähemmäksi taivaallista Isää uudistamalla liittomme (nauttimalla sakramentin) ja arvioimme itseämme nähdäksemme, kuinka me voimme hengellisesti.

Esther M., 17, Kasai-Orientalin provinssi, Kongon demokraattinen tasavalta

ILON PÄIVÄ

"Kirkon seurakunnat tarjoavat mahdollisuuden viikoittaiseen kokoontumiseen, jolloin voi hengähtää ja uudistua, ajan ja paikan jättää maailma taakse - lepopäivän. Se on päivä 'iloita Herrasta' [Jes. 58:14], kokea hengellinen parantuminen, jonka sakramentti tuo, ja ottaa vastaan uudistunut lupaus, että Hänen Henkensä on meidän kanssamme."

Vanhin D. Todd Christofferson kahdentoista apostolin koorumista, "Miksi kirkko?", Liahona, marraskuu 2015, s. 109.

UUSI KYSYMYS

"Kuinka löydän aikaa viikoittaisille nuorten toiminnoille, perheillalle sekä henkilökohteiselle ja perheen yhteiselle pyhien kirjoitusten tutkimiselle, kun koulu ja läksyt vievät niin paljon ajastani?"

Lähetä vastauksesi (ja halutessasi korkearesoluutiotoinen valokuva) 1. maaliskuuta 2016 mennessä sivustolla liahona.lds.org tai sähköpostitse osoitteeseen liahona@ldschurch.org tai postitse (ks. osoite sivulla 3).

Sähköpostiviestiisi tai kirjeeseesi täytyy liittää seuraavat tiedot ja lupa: 1) koko nimi, 2) syntymäaika, 3) seurakunta, 4) vaarna tai piiri, 5) kirjallinen lupasi, ja jos olet alle 18-vuotias, vanhempasi kirjallinen lupa (sähköpostiviesti riittää) julkaista vastauksesi ja valokuva.

Vastauksia saatetaan lyhentää tai muokata selkeämmiksi.

**Vanhin
Dallin H. Oaks**
kahdentoista
apostolin
koorumista

KUINKA LÖYTÄÄ ILOA

Veljet ja sisaret, vanhat ja nuoret, pyydän teitä jokaista **muistamaan, että jumalattomuus ei koskaan ole ollut onnea** ja että synty johtaa kurjuuteen. Nuoret, älkää tavoitelko onnea kimaltelevista mutta ontoista maailman asioista. Me emme voi saavuttaa pysyvää onnea tekemällä sitä, mikä on väärin. Joku on joskus sanonut: ”Et saa koskaan tarpeeksi sitä, mitä et tarvitse, koska se, mitä et tarvitse, ei tyydytä sinua.”

Nuoret ja vanhat, **kääntäkää silmänne ja sydämenne pois tiedotusvälineiden petollisista sanomista.** Alkoholi tai huumeet eivät tuo onnea, vain orjuutta. Väkivalta ei tuo onnea, vain tuskaa ja surua. Avioliiton ulkopuoliset sukupuolisuhteet ja fyysiset lähentelyt eivät tuo onnea, vain taantumista ja lisävauhtia tielle, joka johtaa hengelliseen kuolemaan.

Siihen, mitä omistamme, ei liity pysyvää onnea. **Onni ja ilo tulevat siitä, mitä ihminen on,** ei siitä, mitä hän *omistaa* tai *näyttää olevan*. Nuoret, **pitäkää kiinni tasovaatimuksistanne. Tutkikaa ja käyttäkää** lehtistä **Nuorten voimaksi**, joka on tehty teidän pelastukseksenne.

Vanhurskaus edistää vanhurskautta. Vanhurskaiden esimerkkien vaikutukset tuntuvat tulevissa sukupolvissa. Hyvät vanhemmat tuottavat nuoria, joista tulee hyviä vanhempia. Samoin kuin meidän pioneeriesivanhempiemme jalot esimerkit ovat vahvistaneet meitä monissa maissa, niin meidän aikamme vanhurskaat valinnat ja uhraukset voivat siunata perheitämme ja ystäviämme ja kansojamme tulevina vuosina.

Todistan teille niiden kestävästä onnesta ja äärimmäisestä ilosta, jotka harjoittavat uskoa Jumalaan ja pitävät Hänen käskynsä. Kehotan teitä jokaista **tavoittelemaan iloa, joka tulee Jumalan käskyjen pitämisestä ja vanhurskaan vaikutuksen käyttämisestä** rakkaittemme hyväksi. ■

Lokakuun 1991 yleiskonferenssipuheesta.

KUINKA OLET SOVELTANUT TÄTÄ KÄYTÄNTÖÖN?

Viime vuonna päätin yrittää viettää enemmän aikaa joidenkin ystävieni kanssa. Mutta ymmärrän nyt, että tosiasiaa aloin olla maailmallisempi ja eristäytyä perheestäni ja todellisista ystäväistäni. Se aiheutti paljon turhaa murhetta, jolta olisin voinut välttyä. Tänä vuonna olen keskittynyt paljon enemmän kirkkoon. Olen löytänyt todellista onnea ja iloa, koska olen yrittänyt kehittää itsessäni rakastavia ja Kristuksen kaltaisia ominaisuuksia. Tiedän, että tämä siunaus on jokaisen ulottuvilla, jos he tavoittelevat sitä uutterasti.

Ephream James O., 17, Australia

LÄHETYSTYÖKOKEMUKSENI, joka oli vähällä jäädä saamatta

Saadakseni suoritetuksi yhden Edistymisen-ohjelman tavoitteen aloin rukoilla saadakseni lähetystyökokemuksen. Yritin keksiä, ketkä ystävistäni olisivat halukkaimpia liittymään kirkkoon.

Kuukaudet vierivät ja luulin, etten saisiakaan toivomaani kokemusta – kunnes tapasin Brendan. Hän oli ensimmäistä vuotta koulussamme.

Kouluvuoden edetessä meistä tuli hyviä koulutovereita, mutta minulle ei tullut mieleenikään kutsua Brenda kirkkoon, kunnes eräs ystävistämme pyysi häntä mukaan omaan kirkkoonsa. ”En usko tätä!” minä ajattelin. ”Minunhan olisi pitänyt ajatella sitä.”

Seuraavalla viikolla Brenda kertoi pitäneensä ystävämme kirkosta ja haluavansa mennä sinne uudestaan. ”Minä hävisin”, ajattelin. Eihän kyseessä ollut mikään kilpailu, mutta minä halusin viedä evankeliumin taivaallisen Isän lapsille.

Siihen aikaan seurakuntakeskustamme peruskorjattiin, ja se oli määrä vihkiä uudelleen muutaman kuukauden kuluttua. Piispa jakoi kutsuja avoimien ovien tilaisuuteen ja vihkimiseen. Kutsuin sinne kaikki seurakuntakeskuksen lähellä asuvat ystäväni. Ainoa, joka otti kutsun vastaan, oli Brenda. Olin innoissani.

Muutama päivä ennen avoimien ovien tilaisuutta Brenda sanoi, ettei hän ehkä pääsisi tulemaan, koska hänen äitinsä ei halunnut päästää

häntä sinne. Olin pettynyt, mutta ymmärsin ja kerroin hänelle, että tulisi muita tilaisuuksia, jolloin hän saisi tietää enemmän kirkosta.

Avoimien ovien tilaisuudessa kuitenkin yllätyin nähdessäni, että Brenda oli paikalla. Hän oli puhunut äidilleen, joka oli sitten päästänyt hänet tulemaan. Esittelin hänet lähetysseurakunnalle. Kävimme seurakuntakeskuksen jokaisessa huoneessa ja kuulumme lyhyen kuvauksen jokaisesta kirkon järjestöstä. Lopulta menimme juhlasaliin ja otimme mukaan lehtisiä palautuksesta, sukututkimuksesta, iankaikkisesta avioliitosta ja muista evankeliumin aiheista. ”Minä uskon tähän!” Brenda sanoi.

Sunnuntaina hän tuli kirkkoon. Maanantaina hän osallistui Mormon Helping Hands -palveluprojektiin.

Siemen, joka oli istutettu Brendan sydämeen, kasvoi päivä päivältä. Hän alkoi muuttaa tapojaan käskyjen mukaisiksi, ja pian hänet kastettiin.

Vieläkin, joitakin vuosia myöhemmin, hän sanoo minulle, kuinka onnellinen hän on löytettyään tosi evankeliumin ja kuinka kiittollinen hän on siitä, että minä autoin häntä löytämään sen.

On usein vaikeaa puhua ihmisille evankeliumista, mutta jos me rukouksemme, tutkimme pyhiä kirjoituksia, kuuntelemme Pyhää Henkeä ja haluamme puhua jollekulle, Herra auttaa meitä. ■

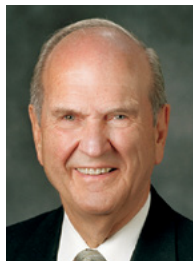
Kirjoittaja asuu Sergipessa Brasiliassa.

Anne Laleska

Halusin kertoa evankeliumista, mutta ketkä ystävistäni saattaisivat olla kiinnostuneita?

**Presidentti
Russell M. Nelson**
kahdentoista
apostolin koorumin
presidentti

Kuinka voin tehdä SUNNUNTAISTA erityisen päivän?

Jumala on antanut meille
tämän erityisen päivän,
jotta voisimme levätä
työstä ja lähestyä Häntä.

Meistä voi tulla onnel-
lisempia, jos menemme
kirkkoon sunnuntaina ja
nautimme sakramentin.

Sunnuntai on suuren-
moinen päivä viettää
aikaa perheesi parissa.

Tee sunnuntaista ilon
päivä palvelemalla
 muita, varsinkin sairaita
tai yksinäisiä.

Osoitat rakkautesi
Herraa kohtaan sillä,
mitä päätät tehdä
Hänen päivänään.

*Artikkelista "Lepopäivä on ilon
päivä", Liahona, toukokuu 2015,
s. 129–132.*

Jos kuuntelen sydämelläni

(Yksinkertaistettu)

Hiljaa ♩ = 88-104

Sanat ja sävel Sally DeFord

1. Jos o - li - sin ol - lut lap - si, kun e - li Jee - sus pääl - lä maan, Hä - nen
feet - tam - me mul - le ker - too sen, mi - tä Kris - tus sa - noi - si, jos
tun - te - a, kuin - ka to - tuut - ta Py - hä Hen - ki o - pet - taa. Hän

kans - saan kul - ke - nut o - li - sin ja kuun - nel - lut sa - no - jaan. Py - hät
pääl - lä maan Hän tä - nään - kin mun kans - sa - ni pu - hui - si. Mul - le
vah - vis - taa, mua loh - dut - taa ja Her - ras - ta to - dis - taa. Hän

kir - joi - tuk - set mie - le - ni voi täyt - tää rau - hal - laan. Jos kuun - te - len sy - dä -
van - hurs - kaut - ta pro - feet - ta näin ai - na o - pet - taa.
kuis - kaa hil - jaa sie - luu - ni, mun täyt - tää rau - hal - laan.

mel - lä - ni, Her - ran ää - nen kuul - la saan. 2. Pro -
3. Voin

ää - nen kuul - la saan.

Tasovaatimuksista kertominen

Hilary Watkins Lemon

Asun Genevessä Sveitsissä. Kun kasvan isoksi, haluan tulla paleontologiksi, joka tutkii fossiileja, tai sitten eläinlääkäriksi. Juoksen ja leikin mielelläni koirani Happyn kanssa.

Minulla on veli ja sisar, ja me olemme ainoat kirkon jäsenet koulussamme. Meillä on paljon kivoja kavereita, mutta jotkut heistä eivät noudata samoja tasovaatimuksia. Olen päättänyt aina puolustaa sitä, mihin uskon, vaikka toiset olisivatkin eri mieltä kanssani.

Hei!
Minun nimeni
on Isaac.

"EI" TEELLE

Jäätee on hyvin suosittua Sveitsissä. Syntymäpäiväjuhlissani yksi ystävästäni pyysi minua antamaan hänelle lasillisen jääteetä. Sanoin hänelle, ettei meillä ole sellaista. Hän kysyi minulta syytä siihen. Selitin ystävällisesti, ettei meidän perheemme juo teetä.

PALVELEN SISARTANI

Sisarellani Maylalla on CP-oireyhtymä. Hän käyttää pyörätuolia ja tarvitsee toisinaan apua noustakseen istumaan tai liikkuaakseen kotona. Minusta on mukavaa auttaa häntä. Koulun jälkeen veljeni Samuel ja minä tuomme hänet koulun eteen, josta isä sitten vie meidät kotiin.

ROHKEA LÄHETYSSAARNAAJA

Sisareni ei arastele puhua siitä, mihin hän uskoo. Mayla suunnittelee jo kastetilaisuuttaan ja haluaa kutsua ystäviään mukaan!

SIISTI KIELENKÄYTTÖ

Pyydän, etteivät ystäväni puhuisi rumia minun aikani, mutta jotkut tekevät niin silti. Yksi poika yritti saada minua sanomaan kirosan. Minä sanoin: "Ei, minä en sano sitä." Hän yllättyi, mutta ei enää yritä saada minua kiroilemaan kanssaan.

KILTTI YSTÄVÄ

Veljeni Samuel on hyvä esimerkki. Kerran kouluun tuli uusi poika nimeltä Max. Hän puhui koreaa ja englantia, mutta ei meidän kieltämme ranskaa. Samuel auttoi Maxia tuntemaan itsensä tervetulleeksi ja auttoi häntä oppimaan ranskaa. Nyt he leikkivät yhdessä koulun jälkeen, ja kerran Max tuli meidän kanssamme kirkon toimintaan.

**ISAACIN VINKIT
ROHKEUTEEN
KIRKON JÄSENEENÄ**

Tottele vanhempiasi ja Vapahtajaa.
Mene mukaan kirkon toimintoihin.
Käy kirkossa sunnuntaisin ja nauti sakramentti.
Kunnioita muita. ■

Todistuksen aarre

Leonardo Rodrigues

Perustuu tositahtumaan

"Ja nyt minä tiedän itse --, sillä Herra Jumala on ilmoittanut ne minulle Pyhän Henkensä kautta" (Alma 5:46).

Sabrina katseli, kun äiti saattoi Snaapurit ulko-ovelle. "Kiitos tästä kirjasta", perheen isä sanoi. Hänellä oli kädessään Mormonin kirja.

"Äiti, miksi sinä kerrot kirkosta kaikille?" Sabrina kysyi myöhemmin, kun he tiskasivat yhdessä.

"Siksi koska minun todistukseni kirkosta on kuin aarre", äiti sanoi.

"Se saa minut onnelliseksi. Ja haluan jakaa sen muiden kanssa, jotta hekin voivat olla onnellisia!"

Sabrina ajatteli äidin korulaatikossa olevaa säihkyvää kaulakorua. "Miten niin se on kuin aarre?"

"No, todistus on hyvin arvokas", äiti sanoi. "Se on lahja taivaalliselta Isältä, ja se auttaa meitä tietämään, mikä on totta."

"Miten sinä sait sen?" Sabrina halusi tietää.

Äiti antoi Sabrina kuivattavaksi hohtavan puhtaan astian. "Sain sen vähän kerrallaan. Kun rukoilin tai luen pyhiä kirjoituksia, sisimmässäni on rauhallinen ja lämmin tunne. Ihan kuin lisäisin jotakin todistuksen aarteeseeni."

Sabrina nyökkäsi hitaasti. Voisiko hän saada todistuksen aarteen?

Sunnuntaina Sabrina Alkeisyhdistyksen opettaja kertoi Jeesuksesta

Millainen aarre kasvaa, kun sen jakaa muiden kanssa?

"Nyt on oikea hetki ja tänään on oikea päivä saada omakohtainen tieto — — siitä, että evankeliumi on totta."

Vanhin Craig C. Christensen seitsemänkymmenen johtokunnasta, "Tiedän itse nämä asiat", *Liahona*, marraskuu 2014, s. 52.

Kristuksesta. Sabrina kuunteli tarkkaavaisena. Sisar Lopez sanoi, että Jeesus kutsui kaikkia lapsia tulemaan luokseen. Hän siunasi ja opetti heitä. Kun Sabrina ajatteli Jeesusta, hänen sydämessään alkoi tuntua lämpimältä.

Alkeisyhdistyksen jälkeen Sabrina kiiruhti etsimään äitiä. "Äiti, arvaa mitä?" Hän kertoi äidille lämpimästä tunteesta.

"Sepä hienoa", äiti sanoi. "Tuo tunne tarkoittaa sitä, että Pyhä Henki koskettaa sydäntämme ja antaa meille tiedon siitä, että evankeliumi on totta."

Sabrina hymyili äidille. "Niin se oli! Se teki minut onnelliseksi." Pyhä Henki oli ollut niin hiljainen, että Sabrina tiesi, että jos hän ei olisi ollut kunnioittava, hän ei olisi edes huomannut Hengen läsnäoloa.

Äiti halasi häntä lujasti. "Nyt sinäkin saat oman todistuksen aarteesi." Sabrinakin halasi äitiä. Hän halusi jakaa aarteensa kaikkien kanssa — ihan niin kuin äitikin! Mutta kuinka hän tekisi sen?

Sinä iltana Sabrina löysi kampanjakortin, jonka etupuolella oli Jeesuksen kuva. Hän laittoi sen reppuunsa.

Seuraavana päivänä välitunnilla Sabrina muisti kortin. Hän otti sen esiin ja meni etsimään ystäväänsä Carlaa. "Ole hyvä, Carla, tämä on sinulle", Sabrina sanoi.

Carla piteli korttia tiukasti kädessään. "Kiitos! Rakastan Jeesuksen kuvia."

Sabrina näytti Carlalle kortin kääntöpuolella olevan verkkosivuston osoitteen. "Täältä voit saada tietää lisää Jeesuksen kirkosta."

"Mikä kirkko se on?" Carla kysyi.

"Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko", Sabrina sanoi. "Kirkossa käyminen ja Jeesuksesta kuuleminen tekevät minut onnelliseksi."

Carla pani kortin taskuunsa.

"Aion näyttää tätä korttia äidille."

Muutaman viikon kuluttua ennen oppitunnin alkua Carla kiiruhti Sabrinan luokse. "Minulla on sinulle

kerrottavaa!" hän sanoi. Hymy loisti hänen kasvoiltaan.

Sabrina oli innoissaan. Mitähän se voisi olla? Carla hymyili. "Meidän perhe kävi teidän kirkossa! Ja siellä oli sellaista, mistä sinä kerroit — minulla oli siellä onnellinen olo."

"Minä tiesin, että sinä tunsit Pyhän Hengen läsnäolon!" Sabrina sanoi.

"Ja minä luulen, että meidät kastetaan pian!"

Sabrina hypähti ylös ja halasi Carlaa. Nyt he voisivat yhdessä jakaa todistuksen aarteensa! ■

Kirjoittaja asuu Amazonasissa Brasiliassa.

Pyhiä kirjoituksia vanhasta ja uudesta maailmasta

Kun Nefi ja hänen perheensä lähtivät Jerusalemistä ("vanhasta maailmasta") luvattuun maahan ("uuteen maailmaan"), he ottivat mukaansa pyhät kirjoitukset. Niitä kutsuttiin pronssilevyiksi. Vanhassa maailmassa näistä pyhistä kirjoituksista tuli osa Raamattua.

Luvatussa maassa Nefi kirjoitti muistiin sen, mitä hänen isänsä opetti, mitä hänen perheelleen tapahtui, mitä hän oppi taivaalliselta Isältä ja mitä hän oppi pronssilevyistä. Nefin kirjoittamista asioista tuli osa Mormonin kirjaa. ■

Mooses

PROFEETTOJA ERI MAISSA

Lue nämä pyhien kirjoitusten kohdat ja yhdistä ne kartalla oleviin profeettoihin.

1. 2. Moos. 19:20

2. 2. Kun. 20:14

3. 1. Nefi 2:1–2

4. 1. Nefi 18:22

5. Moosia 18:7

6. Morm. s. 9

7. Morm. 8:1, 4

Nefi

VANHA MAAILMA

Lehi

Jesaja

Vastaukset: 1. Mooses;
2. Jesaja; 3. Lehi; 4. Nefi; 5. Alma;
6. Mormoni; 7. Mormoni

Enos RUKOILI USEIN

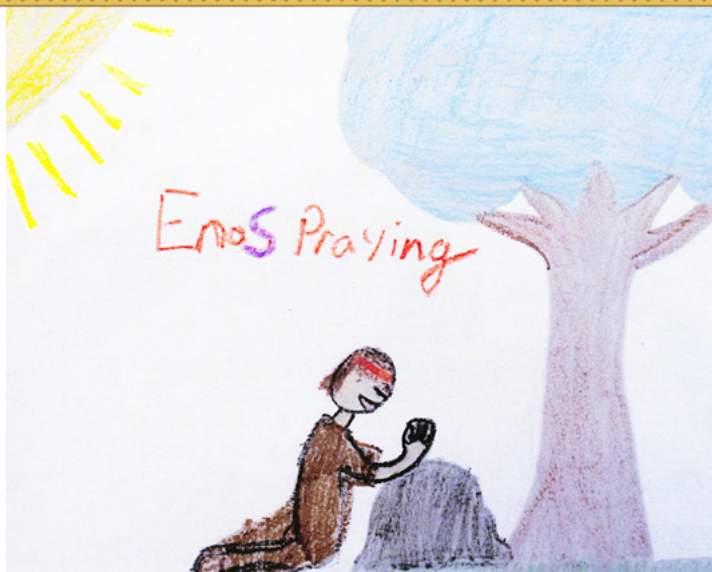
Enos rukoili, kun hänellä oli huolia. Hän rukoili myös muiden puolesta. Hän rukoili jopa vihollistensa puolesta! Kuinka sinä voit olla Enosin kaltainen tässä kuussa?

Kun perheemme oli lomamatkalla, jouduimme eroon isästäni ja pikkuveljestäni. Ilta oli pimenemässä. Muut perheenjäsenet eivät tieneet, mitä tehdä. Minä sanoin heille, että meidän pitää rukoilla.

Pidimme rukouksen, ja sen jälkeen aloimme kävellä kohti muita kauppoja. Katsoimme kadulle päin ja näimme isäni ja pikkuveljeni! Minä olin onnellinen. Minä tiesin, että Jumala rakastaa meitä ja auttoi meitä löytämään isän.

Oliver P., 8, São Paulo, Brasilia

"Enos rukoilee", Amanda F., 11, Arizona, USA

Leikkaa, taita ja säilytä tämä haastekortti!

ENOS

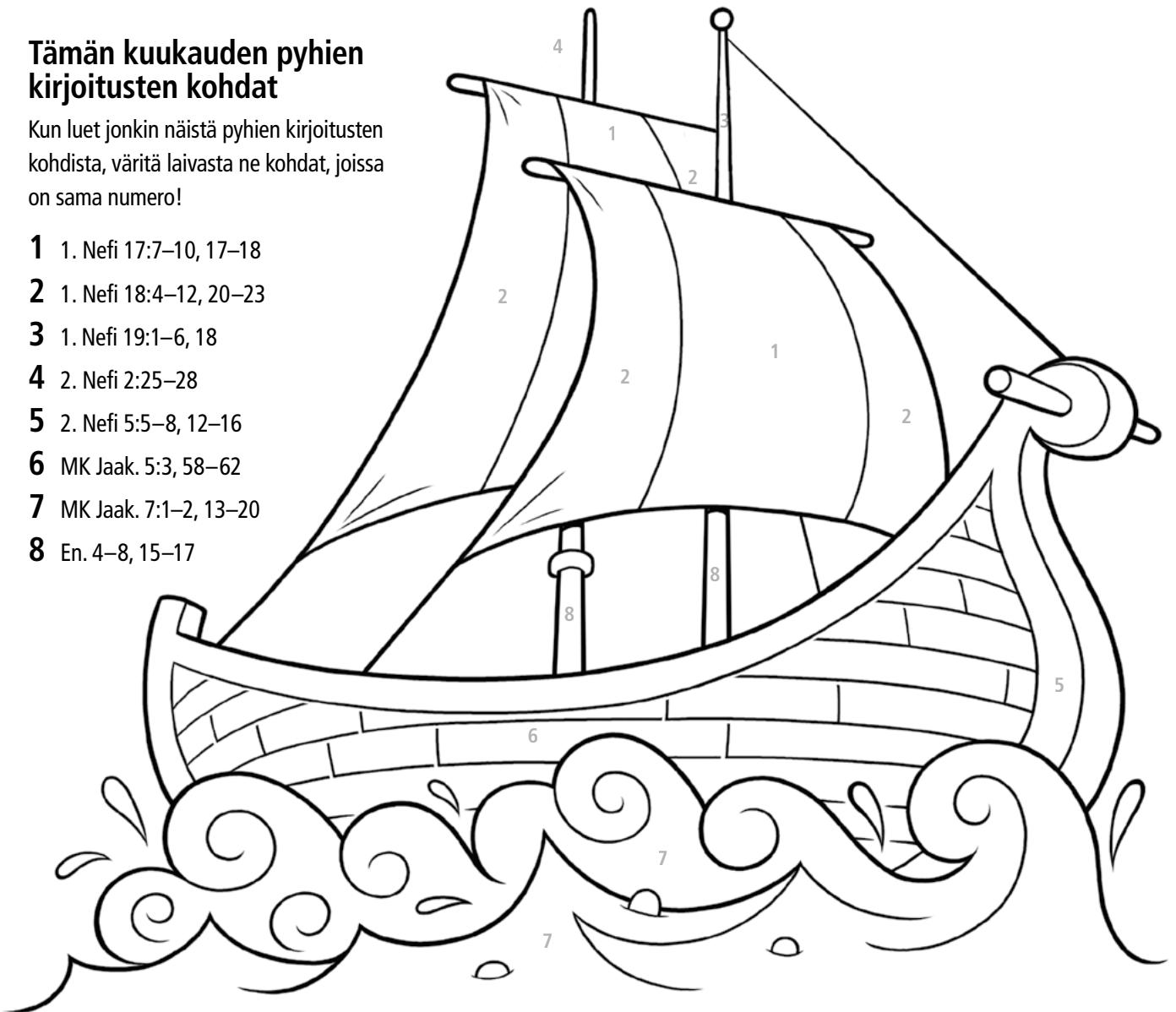
Minä voin rukoilla usein!

- ☐ Opettele ulkoa kohta En. 4.
- ☐ Kirjoita päiväkirjaasi tilanteesta, jolloin taivaallinen Isä vastasi rukouksiisi.
- ☐ Katso piirretyistä Mormonin kirjan kertomuksista video numero 11 sivustolta scripturestories.lds.org.
- ☐ Haastan itseni tekemään seuraavaa:

Tämän kuukauden pyhien kirjoitusten kohdat

Kun luet jonkin näistä pyhien kirjoitusten kohdista, väritä laivasta ne kohdat, joissa on sama numero!

- 1** 1. Nefi 17:7–10, 17–18
- 2** 1. Nefi 18:4–12, 20–23
- 3** 1. Nefi 19:1–6, 18
- 4** 2. Nefi 2:25–28
- 5** 2. Nefi 5:5–8, 12–16
- 6** MK Jaak. 5:3, 58–62
- 7** MK Jaak. 7:1–2, 13–20
- 8** En. 4–8, 15–17

Merimatka luvattuun maahan

Nefi rakensi laivan, jotta hänen perheensä voisi matkustaa luvattuun maahan. Lue heidän matkastaan sivuilta 76–78. Luvatussa maassa vanhurskaita ihmisiä kutsuttiin nefiläisiksi. Jumalattomia ihmisiä kutsuttiin lamanilaisiksi. Näistä luvuista saamme oppia Nefin veljestä Jaakobista ja tämän pojasta Enosista. Etsi seuraava lukuhaaste lehden seuraavasta numerosta. ■

Nefin perhe ylittää valtameren

Nefin perhe matkasi erämaassa kahdeksan vuotta. Viimein he saapuivat erääseen kauniiseen paikkaan. Se oli lähellä merta, ja siellä oli paljon hedelmiä ja hunajaa syötäväksi. Kaikki olivat hyvin onnellisia!

Mutta heidän matkansa ei vielä päättynyt. Taivaallinen Isä käski Nefiä rakentamaan laivan. Hän näytti Nefille, minkä näköinen siitä piti tulla. Hän lupasi, että laiva veisi heidät ihanaan, uuteen maahan.

Ensin Nefi valmisti työkaluja. Sitten hän alkoi rakentaa. Nefin veljet Laman ja Lemuel nurisivat. He eivät uskoneet, että Nefi osaisi rakentaa laivan.

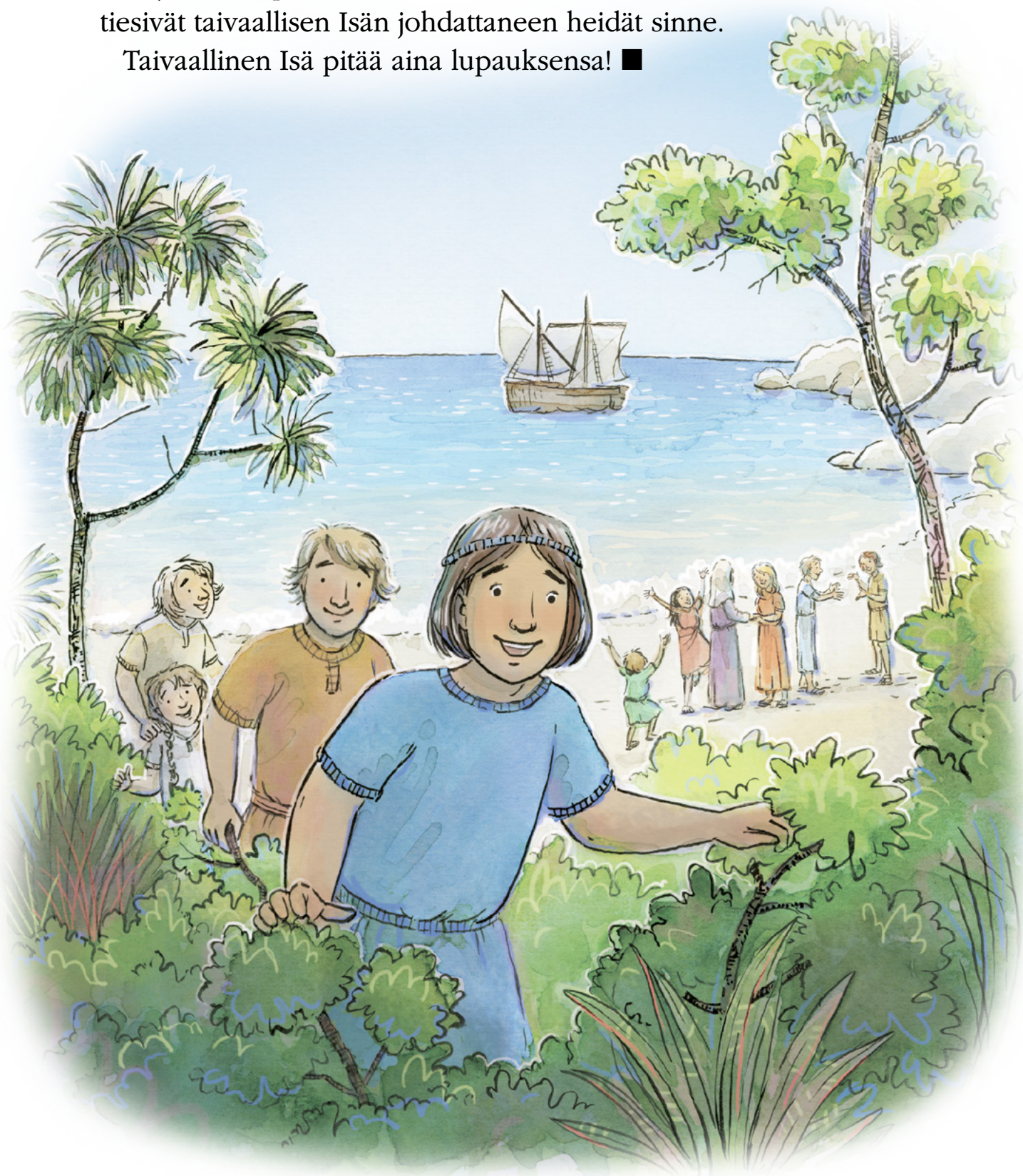
Nefi tiesi, että hänen perheensä voi luottaa taivaalliseen Isään.

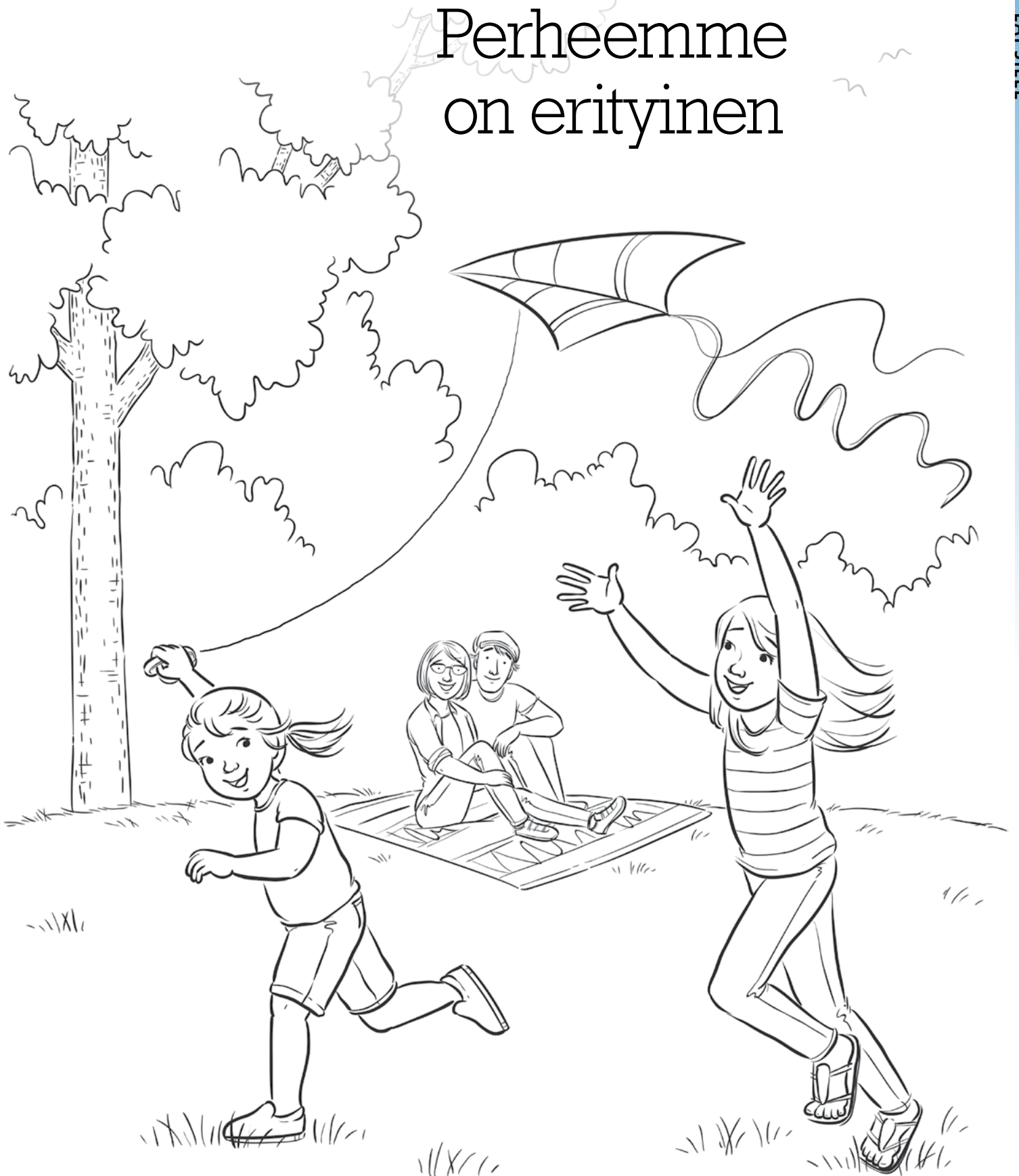
Kun laiva oli valmis, Nefin perhe aloitti matkansa valtameren yli. Eräänä päivänä Laman ja Lemuel suuttuivat Nefille ja sitoivat hänet kiinni köysillä. Tuli valtava myrsky, joka kuljetti laivaa takaisin päin. Veljet tekivät parannuksen, ja Nefi ohjasi laivaa turvallisesti eteenpäin.

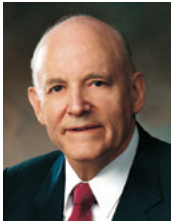

Lopulta Nefin perhe saapui uuden maan rannikolle.
Nefi ja hänen perheensä olivat onnellisia, koska he
tiesivät taivaallisen Isän johdattaneen heidät sinne.
Taivaallinen Isä pitää aina lupauksensa! ■

Perheemme on erityinen

**Presidentti
Howard W. Hunter
(1907–1995)**

kirkon neljästoista
presidentti

TODELLISTA SUURUUTTA

*Meidän ei tarvitse katsoa kauas
nähdäksemme huomaamattomia ja
unohdettuja arkielämän sankareita.*

Koska joudumme jatkuvasti kosketuksiin maailman määritelmän mukaisen menestyksen ja suuruuden kanssa, on ymmärrettävää, että teemme vertailuja sen välillä, mitä me olemme ja mitä muut ovat – tai näyttävät olevan – sekä myös sen välillä, mitä meillä on ja mitä muilla on. – – Me annamme usein epäoikeudenmukaisten ja vääränlaisten vertailujen hävittää onnemme, koska ne saavat meidät tuntemaan itsemme tyytymättömiksi, riittämättömiksi tai epäonnistuneiksi. Joskus tällaiset tunteet johtavat meidät harhaan ja saavat vatvomaan epäonnistumisiamme niin että emme huomaa niitä elämämme puolia, jotka saattavat sisältää todellisen suuruuden osasia. – –

Varmasti niihin kuuluvat ne asiat, joita meidän täytyy tehdä ollaksemme hyviä isiä tai hyviä äitejä, mutta nimenomaan tuhansista pienistä teoista, palveluksista ja uhrauksista koostuu elämänsä antaminen eli kadottaminen toisten ja Herran palveluksessa. Niitä ovat tiedon hankkiminen taivaallisesta Isästämme ja Hänen evankeliumistaan. Niitä ovat myös toisten tuominen uskoon ja Hänen

valtakuntansa jäsenyyteen. Nämä asiat eivät yleensä saa osakseen maailman huomiota ja ihailua. – –

Meidän ei todellakaan tarvitse katsoa kauas nähdäksemme huomaamattomia ja unohdettuja arkielämän sankareita. Puhun ihmisistä, joita te tunnette ja joita minä tunnen ja jotka tekevät vähin äänin ja johdonmukaisesti sitä, mitä heidän pitääkin tehdä. Puhun niistä, jotka ovat aina paikalla ja aina valmiita auttamaan. Ajattelen sen äidin poikkeuksellista urheutta, joka tunti toisensa jälkeen päivin ja öin pysyy sairaan lapsen luona ja hoitaa tätä, tai invalidia, joka kamppailee ja kärsii valittamatta. Tarkoitin myös niitä, jotka käyvät säännöllisesti luovuttamassa verta. – – Ajattelen niitä, jotka eivät ehkä ole äitejä, mutta jotka siitä huolimatta hoivaavat maailman lapsia. Puhun niistä, jotka

ovat aina valmiita rakastamaan ja kasvattamaan.

Puhun myös opettajista ja sairaanhoitajista ja maanviljelijöistä ja muista, jotka tekevät hyvää työtä maailmassa, jotka opettavat, ravitsevat ja vaativat, mutta jotka myös sen lisäksi tekevät Herran työtä – niistä, jotka kohottavat ja rakastavat. Tarkoitin niitä, jotka ovat rehellisiä, ystävällisiä ja ahkeria jokapäiväisissä toimissaan, mutta jotka ovat myös Mestarin palvelijoita ja Hänen laumansa paimenia. – –

Niille, jotka tekevät maailmassa tavallista työtä mutta epäilevät saavutustensa arvoa; tämän kirkon uurastajille, jotka edistävät Herran työtä niin monin huomaamattomin mutta merkittävin tavoin; niille, jotka ovat maan suola ja maailman voima ja kansan selkäranka – teitä me yksinkertaisesti ihailimme. Jos pysytte vahvoina loppuun asti ja jos pysytte rohkeina todistuksessa Jeesuksesta, te saavuttatte todellista suuruutta ja saatte asua eräänä päivänä taivaallisen Isämme luona. ■

Ks. "Todellinen suuruus", Valkeus, lokakuu 1982, s. 37–40.

NÄKEMYKSIÄ

Kuinka suhtaudumme puolisoomme?

"Kukaan meistä ei – – solmi avioliittoa *täydellisen* ihmisen kanssa; me solmimme avioliiton sellaisen kanssa, jolla on *hyvät mahdollisuudet*. Oikeanlaisessa avioliitossa ei ole kyse ainoastaan siitä, mitä minä haluan; kyse on myös siitä, mitä hän – josta tulee kumppanini – haluaa ja mitä minun täytyy olla vastatakseni hänen odotuksiaan."

Vanhin Robert D. Hales kahdentoista apostolin koorumista, "Tämän ajan haasteiden kohtaaminen", *Liahona*, marraskuu 2015, s. 46.

Muita aiheita tässä numerossa

NUORILLE AIKUISILLE

Mitä Mormonin kirja voi opettaa meille **onnellisuudesta?**

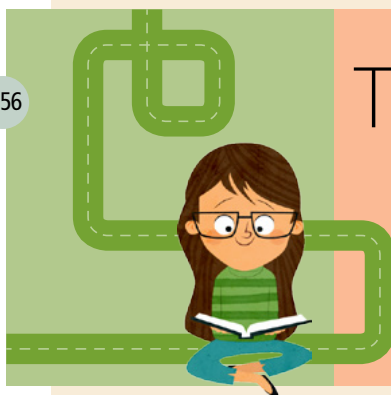
Me kaikki haluamme olla onnellisia.
Nämä seitsemän periaatetta Mormonin
kirjasta osoittavat meille, kuinka se onnistuu.

s. 44

NUORILLE

s. 56

TULEVAISUUTESI

loistava, suunnitelman mukaan

Tosielämän kertomuksia, jotka osoittavat, kuinka voit
tehdä tulevaisuudestasi niin loistavan kuin haluat,
kunhan teet sen eteen töitä tänäkin päivänä.

LAPSILLE

Todistuksen aarre

s. 70

Sabrinan äiti sanoi, että hänen
todistuksensa on kuin aarre. Voisiko
Sabrinakin löytää tämän aarteen?